Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Εικοστό Πρώτο
(2017)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1986020923 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 22η: Αποσύνδεση

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Δεν ξέρω πια τι μου συμβαίνει... Από το έτος 2000 και μετά, νιώθω σα να βυθίζομαι όλο και πιο βαθιά σ' ένα διαφορετικό, ξένο σύμπαν. Ο σημερινός κόσμος μοιάζει να προέρχεται από τον παλιό, όμως δεν λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο και σίγουρα δεν είναι καθόλου φιλικός απέναντί μου. Ούτε οι γειτονιές είναι πια αυτές που ήξερα: Άλλοτε δεν υπήρχαν τόσες πολυκατοικίες παντού, ούτε τόσα αυτοκίνητα, ούτε τόσα κομπιούτερ, ούτε τόσα κινητά τηλέφωνα, ούτε τόσοι άγνωστοι γύρω μου, ούτε τόση ασυνεννοησία μεταξύ των ανθρώπων, ούτε τόσα σκυλιά που τώρα πρωτοστατούν παντού.

Ειδικά οι άνθρωποι, ακόμη και όσοι γνωρίζω καλά, δεν είναι πια αυτοί που ήταν -λες κι έχουν πάθει μετάλλαξη όλοι τους. Ούτε οι σχέσεις είναι αυτό που ήταν: Κάποτε ήξερα περίπου ποιοί είναι οι καλοί, ποιοί οι κακοί και ποιοί οι τρελοί. Τώρα δεν ξέρω τι ρόλο παίζει ο καθένας, είναι όλοι τρελοί και αντιδρούν αυτόματα με ψυχωτικές αντιλογίες στην παραμικρή φράση που θ' ακούσουν.

Όσο κι αν προσπαθώ να βρω κάποια άλλη εξήγηση για το φαινόμενο, η αλήθεια πάει μπροστά: Οι διαρκείς αντιρρήσεις δείχνουν υπέρμετρη κακία που ξεχυλίζει τόσο ώστε απαιτεί να εκφράζεται κάθε ώρα και στιγμή. Οι σημερινοί άνθρωποι (ιδίως οι άνδρες) είναι παλιάνθρωποι, αλλά επειδή συνήθως δεν τους επιτρέπεται να εκφράζουν την κακία τους με πιο δυναμικό τρόπο, καταφεύγουν αυθόρμητα σε αλλεπάλληλες, ψυχωτικές, παράλογες αντιρρήσεις.

Δεν συμβαίνει ακριβώς το ίδιο με τις γυναίκες: Αυτές, όσο μέγαιρες κι αν είναι, κάποια στιγμή θα μιλήσουν λογικά. Οι γυναίκες δεν είναι ψυχωτικά πνεύματα αντιλογίας, τουλάχιστον όχι συνεχώς. Για παράδειγμα, αν δείξεις ένα ποτήρι σε μια γυναίκα και της πεις “αυτό είναι ποτήρι”, θα σου απαντήσει

“ναι, ποτήρι”. Δεν θα σου αντιτάξει "όχι ποτήρι, πισίνα”.

Το ανθρώπινο είδος ήταν ανέκαθεν παράφρον και όσο πάει αποτρελαίνεται. Όλοι το καταλαβαίνουν αλλά κανείς δεν μπορεί να πει τι φταίει ακριβώς (μήπως η τεχνολογία; μήπως η μόλυνση του περιβάλλοντος; ή μήπως πρόκειται για γενετικό εκφυλισμό;). Είναι η κακή η τρέλα που τους δέρνει, όχι η καλή, μα στον καθένα παίρνει διαφορετική μορφή – γι' αυτό και όλοι αναγνωρίζουν την τρέλα των άλλων αλλά όχι τη δική τους.

Κοντεύω 54 ετών κι ακόμη δεν έχω καταλάβει πώς λειτουργούν τα πράγματα στον κόσμο που με περιβάλλει. Από μικρή είχα αυτή την αίσθηση, πάντα προσπαθούσα να την ξεπεράσω, μα τελικά την έχω ακόμη, ακόμη εντονότερη. Σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους, που φαίνονται να κατανοούν τα πάντα αυθόρμητα και να ρέουν με το σύνολο αβίαστα, εγώ εξακολουθώ να μη μπορώ ν' αποκτήσω όλα όσα απολαμβάνουν οι άλλοι: Δεν μπορώ να έχω κανονική δουλειά, ούτε λεφτά, ούτε ερωτική ζωή, ούτε οικογένεια και παιδιά, ούτε δικό μου σπίτι, ούτε αυτοκίνητο, ούτε μοντέρνο κινητό, ούτε σύνδεση Internet, δεν μπορώ καν να παρακολουθήσω ξέγνοιαστα μια ταινία στην τηλεόραση – όπως κάνουν όλοι, παρά τις φαινομενικές δυσκολίες που τους προβάλλει το Matrix. *Προφανώς εγώ δεν είμαι για εδώ, ποτέ δεν ήμουν. Δεν είμαι μια από αυτούς, ούτε θα γίνω ποτέ...*

Ξαφνικά θυμάμαι ορισμένες κουβέντες που άκουσα στον Ευαγγελισμό, το Δεκέμβρη του 2015, όταν νοσηλευόταν εκεί ο πατέρας μου: “Όλοι τρέχουν με 500 χιλιόμετρα την ώρα κι εσύ πηγαίνεις ακόμα με το γάιδαρο!” αναφώνησε αυθόρμητα ο ξάδερφος Φώτης, μόλις του εξήγησα ότι εγώ δεν διαθέτω κινητό με οθόνη αφής και σύνδεση Internet. “Μου φαίνεται πως δεν ξέρετε πώς λειτουργούν τα πράγματα”, μου πέταξε μια γιατρός επειδή την πίεσα να κοιτάξει αμέσως τον πατέρα μου, ο οποίος εκείνη τη στιγμή πάθαινε πνευμονικό οίδημα. Λόγια που τότε προσπέρασα αψήφιστα, τώρα όμως αναγνωρίζω την βαθιά αλήθεια τους...

Περισσότερο παρά ποτέ, νιώθω πως δεν έχω πια προσβάσεις στην γήινη πραγματικότητά μου. Ακόμη, έχω την

έντονη αίσθηση πως φθάνω στο τέρμα: Η ζωή βρίσκεται πια πίσω μου, ενώ μπροστά μου δεν υπάρχει τίποτε. Αισθάνομαι τον κόσμο γύρω μου σαν κάτι που δεν με αφορά πλέον, σαν κάτι ξένο: Δεν αναπωλώ πια το παρελθόν, δεν θέλω θα παρατηρώ το παρόν, δεν οραματίζομαι το μέλλον. Σταδιακά αυτός ο κόσμος με αποβάλλει, καθώς τα τελευταία χρόνια δεν μπορώ ούτε θέλω να κάνω τίποτα εδώ:
* Δεν έχω οικογένεια – πέρα από μια γριά και άρρωστη μάνα (που μπορεί να αποχωρήσει ανά πάσα στιγμή), μια αλαζονική αδελφή (αινιγματική και απόμακρη, ουσιαστικά δεν είναι αδελφή) και δυο διφορούμενα (σαφώς εχθρικά) ανήψια. Μονάχα με τον βαφτισιμιό μου το Χαρούλη τα πάμε καλά, όμως προβλέπω ότι μόλις μπει στην εφηβεία θα μου είναι ξένος κι αυτός σαν τους άλλους.
* Δεν έχω πια δουλειά, εκτός από ελάχιστα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών. Δεν θέλω, ούτε μπορώ να βρω κάτι άλλο. Άλλωστε, δεν αντέχω τους ανθρώπους...
* Δεν έχω πια φίλους, ούτε μ' ενδιαφέρει να βρω νέους. Μετά απ' όσα έχω πάθει εξαιτίας τους, ιδίως τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, να μου λείπει το βύσσινο.
* Δεν βιώνω πια ψυχικές εμπειρίες -πράγμα που οφείλεται πιθανόν στην εμμηνόπαυση. Σπάνια μου έρχονται έστω *Περιπέτειες της Νύχτας*, τις οποίες συνήθως δεν καταγράφω είτε επειδή δεν είναι τίποτα σπουδαίο, είτε επειδή αδυνατώ να τις θυμηθώ.
* Όσο κι αν αποφεύγω να το σκέφτομαι, το σώμα μου ήδη κατευθύνεται ανεπίστρεπτα προς τα γηρατειά: Εδώ και μερικά χρόνια έχω αυχενοβραχιόνιο σύνδρομο αλλά και αρθρίτιδα, σχεδόν σε κάθε άρθρωση. Σε λίγα χρόνια αυτό το σώμα δεν θα είναι πια λειτουργικό...
* Ουσιαστικά, σε αυτόν τον κόσμο δεν μου επιτρέπεται πλέον τίποτα. Ό,τι κάνω, το κάνω λαθραία: Μπαίνω στο Διαδίκτυο μέσω Internet Cafe, εκδίδω ηλεκτρονικά βιβλία με τρία διαφορετικά ψευδώνυμα, ποστάρω τις ζωγραφιές μου στο Flickr χρησιμοποιώντας το επώνυμο της μητέρας μου. Και φροντίζω ώστε κανένας από τους συγγενείς και γνωστούς μου να μη μάθει τίποτα.

* Συγκεντρώνοντας όλο το συγγραφικό και καλλιτεχνικό υλικό μου, διαπιστώνω ότι με τα χρόνια έχω συσσωρεύσει έναν τρομερό όγκο δημιουργικότητας (ημερολόγια, εικονογραφημένα χειρόγραφα, ζωγραφικοί πίνακες, μυθιστορήματα κλπ), που μου είναι όμως αδύνατο να αξιοποιήσω εδώ, στο φυσικό πεδίο. Αν δεν υπήρχε το Διαδίκτυο, απλά θα σάπιζαν στο συρτάρι και μετά θα τα βούταγαν οι Μαρκάκηδες.
* Κάποια στιγμή, ανοίγω ένα από τα άλμπουμ με παλιές φωτογραφίες μου και γρήγορα διαπιστώνω πως δεν μπορώ να τις κοιτάω: Τα πρόσωπα (ακόμη και το δικό μου!) και τα μέρη που έχω βρεθεί στο παρελθόν, μου φαίνονται τώρα ξένα και αδιάφορα, σα να ήμουν τότε κάποια άλλη: κάποια ξένη, με κάποιους ξένους, σε μια ξένη γη που τώρα δεν υπάρχει πια...
* Φέτος είναι η τελευταία χρονιά που παίζω Existence. Δεν έχω καμία επιθυμία ν' αγοράσω καινούργιες τράπουλες. Μετασχηματίζω μόνο τρεις παλιές, στις οποίες τώρα πρωτοστατούν οι νεράιδες Winx. Μετά τέλος. Οριστικά. Πέρασα καλά με το Existence, με έχει βοηθήσει αρκετά εδώ και δέκα (τραυματικά) χρόνια, μα νιώθω ότι έχει έλθει πια η ώρα να τελειώνει. Όλα τα πράγματα -ακόμη και τα καλά- πρέπει να τελειώνουν κάποτε...
* Και μια έκτακτη συνειδητοποίηση: Βασική ένδειξη της φυσιολογικής ζωής είναι ο αυθόρμητος, αμοιβαίος έρωτας που μπορεί να έλθει μονάχα στην εφηβική ηλικία. Το ιδανικό είναι να παντρευτείς τον έρωτα της νιότης σου – δεν υπάρχει καλύτερος οιωνός για την μετέπειτα ζωή σου. Ακόμη κι αν ο γάμος διαλυθεί κάποια στιγμή, κάτι θα έχει ήδη λειτουργήσει σωστά ως τότε, οπότε κάτι θα λειτουργήσει και στην υπόλοιπη ζωή σου αργότερα (πχ η περίπτωση της αδελφής μου). Αν όμως δεν χαρείς τον εφηβικό έρωτα την εποχή που πρέπει, τι άλλο περιμένεις να έλθει αργότερα;

* * * *

Κυριακή, 1η Ιανουαρίου 2017

Μιάμιση ώρα μετά την είσοδο του νέου έτους, αφού το οικογενειακό γλέντι έχει τελειώσει κι έχουν φύγει όλοι,

διαπιστώνω ότι η Φλόσι, το σκυλί του Θάνου, έχει κατουρήσει μέσα στην κρεβατοκάμαρά μου. Νωρίς το πρωί, διαπιστώνω ότι έχει επίσης αφοδεύσει στην πίσω αυλή. Είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο στο σπίτι μας και βρήκε να συμβεί ειδικά απόψε, πρωτοχρονιάτικα – ***σημάδι της μοίρας*** που προτιμώ να αγνοήσω...

Κι ακόμη ένα; Πρωτοχρονιά σήμερα, η μαμά έχει κολλήσει ίωση από τον μικρό (που μας τον έφεραν άρρωστο κάτω χθες βράδι, μην τυχόν και λείψει το ρεβεγιόν) και πέφτει στο κρεβάτι με πυρετό 39 -κάθε δυο μήνες αρρωσταίνει πια αυτή η γυναίκα. Της δίνουμε ισχυρά αντιπυρετικά και αντιβίωση, ελπίζοντας ν' αναρρώσει γρήγορα. Έτσι, η πρωτοχρονιάτικη συνεστίαση αναβάλλεται και τα ακριβά δώρα του μικρού (δύο ογκώδη επιτραπέζια) παραμένουν ξετύλιχτα μα ανέγγιχτα πάνω στο τραπέζι της σάλας. Μακάρι να κάνω λάθος αλλά το 2017 δεν μπήκε καθόλου καλά...

Πέμπτη, 5 Ιανουαρίου 2017

Το οικογενειακό μας σήριαλ σε νέα, συνταρακτικά επεισόδια: Η μαμά εξακολουθεί να έχει πυρετό. Μετά το μεσημέρι την πιάνει δύσπνοια, που δεν της περνάει με τίποτα. Θα μείνει ξύπνια στην πολυθρόνα μέχρι τις 2:00 τα ξημερώματα, οπότε αποφασίζω να ειδοποιήσω την αδελφή μου. Ο Γιάννης αναλαμβάνει να την πάει με το αμάξι του στο Ασκληπιείο Βούλας. Όμως, το νοσοκομείο δεν εφημερεύει, οπότε θα αναγκαστούν να πάνε στον Ευαγγελισμό όπου, μετά πολλή ταλαιπωρία, οι γιατροί διαγιγνώσκουν πνευμονία. Ωστόσο, επειδή έχει πολυκοσμία, η μαμά προβλέπεται να μπει σε δωμάτιο αργά το απόγευμα.

Κατά τις 8:00 το πρωί ο Γιάννης αποφασίζει να ξαναβάλει τη γιαγιά του στο αμάξι και την ξαναφέρνει στο Ασκληπιείο Βούλας, που σήμερα εφημερεύει. Μετά από μπόλικες νέες εξετάσεις, οι γιατροί διαγιγνώσκουν λοίμωξη του αναπνευστικού (όχι πνευμονία) και θα πρέπει να μείνει σε θάλαμο για λίγες μέρες. Τουλάχιστον η γυναίκα μπήκε σε δωμάτιο αμέσως, δεν χρειάστηκε να περιμένει ώρες ατέλειωτες στο διάδρομο...

Το θέμα είναι ότι και εγώ και η αδελφή μου έχουμε προσβληθεί από την πρωτοφανή επιδημία γρίπης που κάνει θραύση αυτή την εποχή, οπότε δεν θα μπορούμε να συνοδεύουμε τη μαμά. Έτσι, αναλαμβάνει ο Γιάννης να την προσέχει νυχθημερόν μέχρι την Τετάρτη που θα βγει. Καλά τα καταφέρνει ο νεαρός, γρήγορα πιάνει φιλίες με όλους εκεί μέσα και γίνεται μεγάλη φίρμα ("ο εγγονός με τη γιαγιά του") στον όροφο. Τις νύχτες θα κοιμάται σ' ένα ράντσο που έχει φέρει από το σπίτι.

Στο εξής θα πρέπει να προσέχουμε πολύ να μην αρρωσταίνει η μαμά επειδή, όπως λένε οι γιατροί, τα κόκκαλά της έχουν στραβώσει τόσο ώστε οι πνεύμονες δεν μπορούν πια ν' αναπνέουν σωστά, συνεπώς κάθε ίωση που παθαίνει θα γυρίζει σε λοίμωξη του αναπνευστικού. Καλά κρασιά...

Παράδοξο Πρώτο: Πότε πάθαινα εγώ πυρετούς; Συνάχια ναι, βήχες ναι, όχι όμως γρίπες με πυρετούς! Από τότε που ήμουν στο Δημοτικό έχει να μου συμβεί κάτι τέτοιο! Τι έχει αλλάξει τώρα; Πιθανότατα η ατμόσφαιρα, που είναι πολύ πιο δηλητηριασμένη...

Παράδοξο Δεύτερο: Σαφώς δεν είναι η πρώτη φορά που με πιάνει βήχας, όμως δεν θυμάμαι να ήταν ποτέ τόσο ύπουλα βασανιστικός. Νιώθω το λαιμό μου σα να 'ναι γεμάτος αγκάθια, κάθε φορά που βήχω μου 'ρχεται να πνιγώ, ενώ πονάει φοβερά η μέση μου. Για μια βδομάδα, μέχρι να υποχωρήσει κάπως το κακό, δεν τολμώ καν να πιω νερό κατευθείαν από τη βρύση, πρώτα το ζεσταίνω στο μπρίκι! Επιπλέον, νιώθω την ανάγκη να έχω συνεχώς το καφετί κασκόλ μου τυλιγμένο γύρω από το πρόσωπο μου, ακόμα και μέσα στο σπίτι! Μοιάζω με τζιχαντιστή και η μαμά με μαύρη χήρα! Όσο καιρό είμαι άρρωστη (δηλαδή όλο το μήνα), με διακατέχει μια πρωτοφανής αίσθηση αυτολύπησης. Αισθάνομαι συνεχώς πεσμένη, ευάλωτη και καταδικασμένη, σα να μην πρόκειται να γίνω ποτέ εντελώς καλά...

Παράδοξο Τρίτο: Όσες μέρες η μητέρα μου βρίσκεται στο νοσοκομείο, γύρω στις 5:00 μμ την πιάνουν παραισθήσεις -μάλλον εξαιτίας των δυνατών φαρμάκων. Ένα απόγευμα,

ανάμεσα στους επισκέπτες που παιρνοδιαβαίνουν έξω από την πόρτα του θαλάμου, η μαμά βλέπει τον πεθαμένο πατέρα μας να τη χαιρετάει χωρίς όμως να μπαίνει στο δωμάτιο. Αυτή τη φορά η μαμά δεν μισοκοιμάται, είναι ξύπνια· και οι υπόλοιποι επισκέπτες είναι στ' αλήθεια εκεί, δεν αποτελούν μέρος του οράματος.

Παρασκευή, 6 Ιανουαρίου 2017

Παράδοξο Τέταρτο: Μόλις ενημερώθηκε η αδελφή μου, από την καλή της φίλη τη Τζούλη, για μια ειδική θέση δασκάλας που άδειασε πρόσφατα στη Ρόδο και συγκεκριμένα στον Έμπονα, το χωριό απ' όπου κατάγεται η Τζούλη! Εκεί η Αλίκη θ' αναλάβει να διδάσκει (άλλο) ένα καθυστερημένο παιδάκι, μα αυτή τη φορά δεν θα πληρώνεται από το Δημόσιο αλλά από τους γονείς. Θα παίρνει 850 ευρώ το μήνα, δεν θα έχει ένσημα, τουλάχιστον όμως θα μαζέψει μερικά μόρια. Και δεν θα έχει έξοδα διαμονής και διαβίωσης, εφόσον θα κατοικεί στο πατρικό της Τζούλης μαζί με τον παππού της. *Τώρα είναι διαβολική τύχη αυτό, ή όχι;*

Πέμπτη, 12 Ιανουαρίου 2017

Όσες μέρες η μαμά και ο Γιάννης έλειπαν στο νοσοκομείο, είχα την ευκαιρία να απολαύσω οικιακές διακοπές, μέσα σε ηδονική ησυχία και μοναξιά. Αν δεν με ταλαιπωρούσε αυτός ο απαίσιος βήχας, θα ήταν τέλεια.

Τέλος πάντων, η μαμά επέστρεψε από το νοσοκομείο χθες το απομεσήμερο, όμως τα βάσανά μας δεν σταματούν εδώ: Πάνω που φαινόταν να πηγαίνει καλύτερα, σήμερα το απόγευμα την έπιασε ένα άσχημο ρεβόκραμα. Δεν μπορεί να κουνήσει καθόλου το κεφάλι της και πονάει πολύ, συνεχώς! “Αυτό είναι χειρότερο από την ίωση”, παραπονιέται, κι εγώ έχω αρχίσει να απελπίζομαι...

Τρίτη, 17 Ιανουαρίου 2017

Οι μέρες περνούν αλλά η μαμά εξακολουθεί να πονά και να μη μπορεί να κουνήσει το λαιμό της. Παυσίπονα δεν την

πιάνουν, ζεστές πετσέτες στο λαιμό δεν της κάνουν τίποτα, το κολάρο είναι περισσότερο για παρηγοριά, κι εγώ δεν ξέρω πια τι άλλο να της κάνω. Ξέρω, μόνο, ότι στο εξής αυτή θα είναι η ζωή της μητέρας μου -όση της απομένει: Πότε ο λαιμός θα πονάει, πότε το πόδι, πότε το χέρι, πότε η μέση, πότε θα παθαίνει λοιμώξεις, πότε το ένα, πότε το άλλο, χωρίς σταματημό, μέχρι να έλθει το τέλος. Ξέρω, ακόμη, αυτό που παραδέχεται και η μάνα μου: Έχει πέσει κατάρα εδώ μέσα. Μόλις περνάει το ένα βασανιστήριο έρχεται καπάκι το άλλο, και μετά το άλλο, κ.ο.κ., στον αιώνα τον άπαντα.

Όσο για μένα, δεν τα πάω καλύτερα: Παρά τα φάρμακα που παίρνω, ο απαίσιος ξερόβηχας επιμένει. Ταυτόχρονα πονάει φρικτά η μέση μου, όχι μόνο από τα δυνατά τραντάγματα αλλά και από την υγρασία. Φοβάμαι ότι έτσι θα 'ναι στο εξής τα πράγματα και για μένα: Πότε θα πονάει η μέση μου, πότε τα πόδια μου, πότε εκείνο, πότε το άλλο -λόγω ηλικίας και διάχυτης οστεοαρθρίτιδας.

Έχω αρχίσει να σκέφτομαι ότι η ζωή είναι ένας απέραντος θάλαμος βασανιστηρίων: Μόλις τελειώνει το ένα ξεκινά το άλλο, και τα βασανιστήρια γίνονται πιο πολλά και πιο φρικτά με την πάροδο των χρόνων. Ούτε τολμώ να προβλέψω ποιές φρίκες με περιμένουν στο μέλλον...

Και μια περίεργη ***σύμπτωση:*** Το απόγευμα πάω ν' ακούσω κασέτες στο κασετόφωνο/CD-player αλλά ανακαλύπτω ότι δεν παίζει πια. Καπούτ. Την επομένη έχω μάθημα γερμανικών με τη Μαρίνα, την πρώην γυναίκα του Γιάννη, μετά από ενάμιση μήνα που είχε να φανεί. Σε μια άσκηση του βιβλίου υπάρχει η φράση: “Ich hatte doch keinen CD-player mehr; meiner ist doch kaputt” (δεν είχα πια CD-player· το δικό μου είναι χαλασμένο).

Σάββατο, 28 Ιανουαρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατοικώ στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας μας, μαζί με την αδελφή μου -όπως κάποτε. Σε μια στιγμή παρατηρώ ένα ασημόλευκο ποντίκι που τριγυρίζει στην κάμαρά μας, ώσπου τρέχει και κρύβεται μέσα

σε μια τρύπα ψηλά στον τοίχο. Σχεδόν αμέσως εμφανίζονται μέσα από κει δυο κορίτσια που κάνουν γυμναστικές ασκήσεις και πηδούν στο πάτωμα με ευλύγιστες κινήσεις. Σύντομα παρουσιάζονται και άλλοι ξένοι· είναι μάλλον σωματώδεις, μελαμψοί, και αποπνέουν έναν αέρα πρωτόγονης σοφίας.

"Είσασταν πάντα εδώ, αλλά εμείς δεν μπορούσαμε να σας δούμε! Εσείς, όμως, μας βλέπατε!" συνειδητοποιώ κατάπληκτη.

"Πάντα είμασταν μπροστά στα μάτια σας, εμείς σας βλέπαμε αλλά εσείς όχι", με διαβεβαιώνει μια παχουλή γυναίκα μέσης ηλικίας, που θυμίζει τσιγγάνα μάντισσα.

Μας παίρνουν (εμένα, τους γονείς μου, την αδελφή μου μα και άλλα άτομα, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζω την παλια μου φίλη, τη Μάντυ) και φεύγουμε. Καταλήγουμε σ' ένα ξέφωτο, στη μέση ενός θαλερού δάσους, όπου περιμένουμε ν' ανοίξει μια πύλη σ' έναν διαφορετικό, καλύτερο σύμπαν. Αισθάνομαι πολύ όμορφα και παραδέχομαι ότι "Αυτό περίμενα πάντα, να φύγω σ' έναν άλλο κόσμο".

Μόλις παίρνουμε το σήμα πως ανοίγει η πύλη, προχωράμε όλοι μαζί σ' ένα χωμάτινο μονοπάτι ανάμεσα σε καταπράσινα δέντρα, απολαμβάνοντας τη φυσική γαλήνη του τοπίου. Το πρώτο πράγμα που βλέπουμε στη νέα μας πατρίδα, είναι ένας ερηπωμένος χριστιανικός ναός από τον οποίο έχει μείνει μονάχα ο σιδερένιος σκελετός μ' έναν σταυρό στη μέση.

Δεν αργούμε να φθάσουμε σ' ένα γραφικό χωριό. Εγώ και οι γονείς μου ανεβαίνουμε στη βεράντα του πρώτου σπιτιού, που είναι δικό μας: Οι εξωτερικοί τοίχοι είναι πράσινοι, η στέγη γυρτή έχει κεραμίδια, τα παράθυρα είναι μεγάλα. Μαζί μας

είναι κι ένα μικρό αγόρι. Ύστερα έρχονται κι άλλα άτομα κι ετοιμάζουμε τραπέζι με παράξενα εδέσματα, όπως δαντελωτές μπάρες τυρί με επικάλυψη σοκολάτας...

Οι νεότερες εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ: Ο Γιάννης μόλις ξαπόστειλε τη Μιράντα (ακόμα μια φορά) επειδή έκρινε ότι δεν είναι αρκετά χαρωπή και δεν υπακούει ατάκα κι επιτόπου στις διαταγές του. "Κανένα χρόνο βγάζουν, ύστερα τα φτύνουν", μου είπε ο ανηψιός για τις γκόμενές του. Έτσι είναι, τα εργαλεία δεν αντέχουν για πολύ καιρό τη σκληρή δουλειά· όμως, κάτι μου λέει ότι η κυρία γρήγορα θα 'ρθει πίσω κλαίγοντας...

Ακόμη, εδώ και μια βδομάδα ο Γιάννης έχει πιάσει δουλειά (περιστασιακή, θα τον καλούν όποτε τον χρειάζονται) σαν εργάτης σε μια κατασκευαστική εταιρεία, όπου εργάζεται επίσης ο φίλος του ο Φώτης, ενώ αφεντικό είναι ο Νίκος -γιοί της περίφημης κυρά-Λεμονιάς. Η δουλειά είναι βαριά, όμως το περιβάλλον ιδιαίτερα φιλικό και άνετο. Και με τέσσερις μέρες που έχει δουλέψει ως τώρα, ο Γιάννης νομίζει πως είναι στέλεχος ολκής και ισχυρίζεται ότι χωρίς αυτόν δεν κουνιέται τίποτα στην εταιρεία.

Παράλληλα, του έχει καρφωθεί μια νέα εμμονή: Ονειρεύεται (μάλλον σοβαρά) να πουλήσουμε ό,τι έχουμε και δεν έχουμε για να πάμε να ζήσουμε στη Βουλγαρία, όπου τα πάντα κοστίζουν το 1/10 απ' ότι στην Ελλάδα, λέει, και δεν σηκώνει αντίρρηση.

Το ίδιο βράδι η πίεση της μητέρας μου σκαρφαλώνει στο 19 και την τρέχουμε στους γιατρούς, ενώ η δική μου ανεβαίνει στο 14,5 (πρώτη φορά στα χρονικά) και θα παραμείνει έτσι για τις επόμενες δυο μέρες -ώσπου κατανοώ το γιατί: Η πίεση ανεβαίνει όταν αντιμετωπίζει κανείς μια επικίνδυνη κατάσταση, η οποία μπορεί να βγει εκτός ελέγχου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η κατάσταση αυτή είναι το θέμα της μελλοντικής μας μετανάστευσης υπό την εποπτεία του μεγαλοφυέστατου ανηψιού μου! Αλλά ακόμη κι αν τα πράγματα στη Βουλγαρία είναι όντως έτσι όπως τα λέει ο Γιάννης, οι Μαρκάκηδες δεν είναι άτομα αξιόπιστα για να κανονίσω οτιδήποτε μαζί τους,

συνειδητοποιώ και απορρίπτω οριστικά την πρόταση. Αν κάποια στιγμή μου παρακολλήσουν να πουλήσω το σπίτι για να φύγω μαζί τους, θα επικαλεστώ συναισθηματικό δέσιμο με τη γειτονιά και θα αρνηθώ κάθετα. Μόλις παίρνω αυτή την απόφαση, νιώθω αμέσως καλύτερα και η πίεσή μου επανέρχεται στα φυσιολογικά επίπεδα.

Κυριακή, 29 Ιανουαρίου 2017

Τα ξημερώματα η πιστή Μιράντα επιστρέφει στη συζυγική στέγη, γεμάτη μετάνοια και κλάψα, οπότε ο "θεός" Γιάννης της ρίχνει ένα γερό πήδημα και της δίνει άλλη μια ευκαιρία ν' αποδείξει ότι είναι άξια της εύνοιάς του.

Το απόγευμα η κυρία θα επανέλθει, μαζί με πέντε τσάντες τρόφιμα από το σούπερ μάρκετ, και στρώνεται στο νοικοκυριό μέχρι το βράδι.

“Δεν είναι τόσο άχρηστη, τελικά", λέω στον Γιάννη.

“Ήμουν κι εγώ μαλακός σήμερα”, μου δικαιολογείται.

Είναι οι άνδρες παράφρονες μαλάκες, είναι και οι γυναίκες δουλάρες πουτανάρες, έρχεται και δένει το γλυκό...

☺ Μόλις ο Χαρούλης αντιλαμβάνεται τα καθέκαστα, τον πιάνουν τα μπουρίνια του. Παραπονιέται ότι δεν γουστάρει καθόλου τη Μιράντα και αναφωνεί:

“Τι θέλει εδώ η γριά, η σαραντάρα; Δεν θα του ξαναμιλήσω του μπαμπά!”

“Δεν ξέρεις πως η γριά κότα έχει το ζουμί;” του κάνω.

“Η Μιράντα όλο το ζουμί το έχει χύσει αλλού!” μου απαντά, κι εγώ μένω άναυδη. “Αφού ήταν ξαναπαντρεμένη!” μου εξηγεί αμέσως μετά...۩

Δυστυχώς, ο Γιάννης έχει ήδη αρχίσει να προσηλυτίζει το παιδί στον παρανοϊκό μισογυνισμό του: Συστηματικά του κάνει πλύση εγκεφάλου σχετικά με το πόσο κακόψυχη και τιποτένια πουτάνα είναι η μάνα του αλλά και όλες οι γυναίκες, ο μικρός φυσικά τον πιστεύει και δηλώνει πως όταν μεγαλώσει δεν θα έχει ποτέ γκόμενα. Μόλις χώρισε και με τη συμμαθήτριά του τη Μαρίνα, επειδή η μικρή "φοράει κοντά μπλουζάκια, φαίνονται τα βυζιά της, και μιλάει και σε άλλα αγόρια", μας εξηγεί ο

μικρός όλο τσαντίλα. Λυπάμαι για τον Χάρη: είναι ένα καλό κι έξυπνο παιδί μα βλέπω ήδη να του διαστρέφουν τη σκέψη οι Μαρκάκηδες...

Στους μήνες που ακολουθούν, η Μιράντα θα διωχθεί κακήν κακώς από τον Γιάννη πολλές φορές αλλά θα επιστρέψει άλλες τόσες, για να την ξαναδιώξει ο μάγκας άλλες τόσες (αφού την πηδήξει πρώτα) εφόσον κρίνει ότι η κυρία παραείναι ηλίθια και δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις αυστηρές προδιαγραφές που ορίζει εκείνος.

“Εγώ, όμως, βλέπω ότι με τη θεία σου είσαι εντελώς διαφορετικός: Σ' εκείνη δεν φωνάζεις ποτέ, ούτε τη λές ποτέ ηλίθια!” του κλαψουρίζει η Μιράντα σε μια στιγμή, όπως με ενημερώνει ο ίδιος ο Γιάννης.

“Με τη θεία μου είναι εντελώς διαφορετικά, δεν έχουμε ανταλλάξει ούτε μια κουβέντα εδώ και τριάντα χρόνια, και για να μη τη λέω ηλίθια σημαίνει πως δεν είναι ηλίθια! Εσένα σε λέω ηλίθια επειδή είσαι ηλίθια!” της απαντά.

“Με άνθρωπο που τον γαμάς, πόσο μπορείς να συνεννοηθείς;” καταλήγει ο ανηψιός.

Έχει κάποιο δίκιο: Σίγουρα δεν μπορείς να μιλήσεις σοβαρά με άνθρωπο που γαμιέται, δηλαδή με θηλυκά που έχουν γίνει γυναίκες. Αλλά και άνθρωπος που γαμάει -αρσενικά που έχουν γίνει άνδρες- δεν είναι για πολλή σημασία εφόσον αργά ή γρήγορα καταντάει παρανοϊκός κι επικίνδυνος...

* * * *

Τετάρτη, 1η Φεβρουαρίου 2017

Ένας απίθανος ***Συντονισμός του Matrix*** προοιωνίζεται μ' ένα σημαδιακό όνειρο που είδε η μητέρα μου σήμερα τα ξημερώματα: Μέσα στο σαλόνι μας ήταν ένας τεράστιος κροκόδειλος που έπιανε όλο το πάτωμα· εμείς τον είχαμε δέσει με σχοινιά, ενώ εκείνος προσπαθούσε να κινηθεί και να ξεφύγει. *Ερμηνεία (πασιφανής): Στο σπίτι μας μπαίνει κάποιο πρόσωπο που είναι πανίσχυρος εχθρός κι εμείς με δυσκολία τον εμποδίζουμε να μας βλάψει...*

Επεισόδιο πρώτο: Το απόγευμα έχουμε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Αλίκη: Το παιδάκι που δίδασκε στη Ρόδο αρρώστησε ξαφνικά από εγκεφαλίτιδα ή κάτι τέτοιο, λέει, και θα το φέρουν στο Παίδων άγνωστο για πόσο καιρό, οπότε η αδελφή μου φεύγει εσπευσμένα από το νησί -λες και την κυνηγάνε: αύριο το μεσημέρι κιόλας, θα είναι εδώ!

Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 2017

Μόλις φθάνει η Αλίκη στο σπίτι, αρχίζει αμέσως να ψάχνει για άλλη δουλειά στις μικρές αγγελίες. Απορούμε όλοι επειδή είχαμε την εντύπωση ότι θα επέστρεφε στον Έμπονα μόλις το παιδί γίνει καλά. Εκείνη, όμως, μας το αποκλείει οριστικά επειδή “αυτό το παιδί όλο θα αρρωσταίνει”. Μάλλον κάτι άλλο έγινε και η αδελφή μου αναγκάστηκε να το σκάσει άρον άρον από τη Ρόδο -και δεν υπάρχει περίπτωση να μας πει το γιατί. Πάντως, πολύ παράξενα έφυγε (παραήταν ιδανική η δουλειά) κι επίσης παράξενα γύρισε πίσω.

Αυτό τον καιρό οι δήμοι ζητούν υπαλλήλους με οκτάμηνες συμβάσεις. Η αδελφή μου σήμερα κιόλας σπεύδει να κάνει αίτηση για καθαρίστρια. Το ίδιο απόγευμα περνάει από τα "Τρία Κυκλάμινα", τους πουλάει το παραμύθι πως την έφεραν εδώ με μετάθεση και τους ζητάει να την καλούν τα απογεύματα, όποτε έχουν πολλή δουλειά. Εκείνοι, όμως, αρνούνται επειδή δεν διακινδυνεύουν να την έχουν χωρίς ένσημα, λένε. Μαύρη κατάθλιψη η αδελφή μου, είναι η πρώτη φορά που μένει χωρίς δουλειά και μάλιστα σε αυτή την ηλικία, ενώ οι λογαριασμοί και τα χρέη τρέχουν.

“Γιατί, όμως; Γιατί να είμαστε όλοι μας τόσο άτυχοι; Είμαστε η πιο προβληματική οικογένεια της Γλυφάδας, χειρότερα από μας δεν είναι κανένας!” λέει θλιμμένα.

“Πράγματι: Αρκεί να δεις τις σπιταρώνες με τους κήπους και τις αυτοκινητάρες που διαθέτουν όλοι γύρω μας!” αποκρίνομαι αυθόρμητα. “Και δεν είναι ένας και δυο, είναι όλοι! Σπίτια σαν το δικό μας, μονάχα εγκαταλειμμένα θα δεις, και πάλι θα είναι σε καλύτερη κατάσταση!”

“Και τι φταίει;”

“Η κριτική σκέψη φταίει”, απαντώ με σιγουριά. “Εμείς διαθέτουμε κριτική σκέψη, που δεν αρέσει καθόλου στον θεό αυτού του κόσμου. Ο ίδιος ο Χριστός είπε "Οι πτωχοί τω πνεύματι κληρονομήσουσιν την γην" (*Μακάριοι οι πτωχοί των πνεύματι ότι αυτών εστίν η βασιλεία των ουρανών*) και "Μην κρίνετε ίνα μην κριθήτε". Δηλαδή, ο κόσμος του μέλλοντος προορίζεται για τους ηλιθίους, αυτούς που δεν διαθέτουν κριτική σκέψη! Επιπλέον, αυτοί δεν πρόκειται να κριθούν κατά τη Δευτέρα Παρουσία, όσα εγκλήματα κι αν έχουν διαπράξει!”
“Σοβαρά; Έτσι λέει ο Χριστός;” απορεί η αδελφή μου.
“Ακριβώς έτσι! Και ό,τι είπε ήδη συμβαίνει σήμερα: Οι μουρλοί και οι βλάκες πλουτίζουν, ευημερούν και αναπαράγονται πιο εύκολα παρά ποτέ, και όσο περνούν τα χρόνια τόσο περισσότερο κυριαρχούν παντού! Οι σημερινοί άνθρωποι δεν σκέφτονται πραγματικά: Μπορεί να μηχανεύονται χίλιες ίντριγκες το λεπτό, όμως δεν διαθέτουν κριτική ικανότητα, δεν μπορούν καν να κουβεντιάσουν λογικά, γι' αυτό και βαυκαλίζονται όλοι τους με τη λεγόμενη θετική σκέψη!”
“Άλλη μαλακία κι αυτή η θετική σκέψη!” παραδέχεται η αδελφή μου και κάπου εδώ κλείνει η συζήτηση.

Παρασκευή, 3 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο δεύτερο: Μόλις επιστρέφω από το μάθημα αγγλικών το βράδι, βρίσκω την αδελφή μου και τον Γιάννη στο σπίτι. Γεμάτος αποφασιστικότητα ο ανηψιός μου αναγγέλλει ότι θέλει κι αυτός να κάνει μια αίτηση για δουλειά στο δήμο. “Γιατί δεν πας τώρα αμέσως επάνω, με τον Γιάννη, για να κάνεις κι εσύ μια αίτηση για καθαρίστρια, όπως έκανα κι εγώ;” μου προτείνει η Αλίκη -κι εγώ δεν μπορώ να πω όχι.

Μόλις πηγαίνουμε επάνω, ο Γιάννης κάνει αμέσως αίτηση μέσω διαδικτύου για μια θέση οδηγού -παρόλο που δεν διαθέτει το απαραίτητο δίπλωμα οδήγησης Γ΄ κατηγορίας. Για να το αποκτήσει θα πρέπει να δώσει 750 ευρώ συν άλλα 200 για το παράβολο. “Θα πάω να πάρω το δίπλωμα μόλις με καλέσουν! Και μάλλον θα με καλέσουν, γιατί ο πατέρας μου γνωρίζει τον δήμαρχο!” δηλώνει ο νεαρός, σα να είναι το πιο

φυσικό πράγμα του κόσμου. Εννοείται πως περιμένει να του βρούμε εμείς τα 950 ευρώ...

Δεν αργούμε να διαπιστώσουμε ότι οι δήμοι ζητούν και ναυαγοσώστες:

“Πώς και δεν δήλωσες για ναυαγοσώστης; Έχεις όλα τα τυπικά προσόντα!” απορώ.

“Δεν πρόσεξα ότι ζητούν ναυαγοσώστες!” μου απαντά ο Γιάννης βιαστικά.

Τώρα, όμως, είναι πολύ αργά: Έχει ήδη κάνει αίτηση για οδηγός και δεν μπορεί να την αλλάξει. Αν είναι δυνατόν, να μην πρόσεξε κάτι τέτοιο! Σοβαρό άτομο για να κάνει κάποιος δουλειές μαζί του, πχ μετανάστευση και μπίζνες στη Βουλγαρία...

Ύστερα έρχεται η ώρα να γίνει και η δική μου αίτηση. Ρωτώ για διάφορες ειδικότητες, όμως υπάρχουν ελάχιστες θέσεις, λέει ο Γιάννης. Θα μπορούσα, βεβαίως, να το κανονίσω μόνη μου, όμως ο ανηψιός δεν επιτρέπει σε κανέναν να αγγίξει το κομπιούτερ του. Ρωτώ για το διοικητικό τμήμα, εκεί όμως απαιτούν διπλώματα πανεπιστημίου, με πληροφορεί ο ανηψιός μου. “Μόνο για καθαρίστριες υπάρχουν αρκετές θέσεις σε κοντινούς δήμους”, συνεχίζει. Χωρίς να το σκεφθώ περισσότερο, παρασύρομαι από την ένταση της στιγμής και τον αφήνω να μου κάνει τη σχετική αίτηση.

... Λες και ήθελαν σώνει και καλά να κάνω αίτηση για καθαρίστρια! Όχι ότι ανησυχώ: εδώ δεν με προσλάμβαναν σε δημόσιες υπηρεσίες όταν ήμουν νέα και ωραία, θα με προσλάβουν τώρα; Ούτε κι έχω σκοπό να πάω: Δεν έχω καμία όρεξη να δουλεύω σα μαλάκας για να τα ακουμπάω στους Μαρκάκηδες, άλλωστε εγώ έχω δουλειά πλήρους απασχόλησης εδώ, στο σπίτι. Όσο ζει η μαμά, δεν μου χρειάζεται άλλη...

Σάββατο, 4 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο τρίτο: Ο Γιάννης συνεχίζει να παπαρδελίζει τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του για μετακόμιση και πλουτισμό στη Βουλγαρία μετά το 2020, όταν θα έχει διευθετηθεί το στεγαστικό του δάνειο μέσω του νόμου Κατσέλη. Ονειρεύεται

να πουλήσουμε όλοι τα σπίτια μας έναντι 100.000 ευρώ το καθένα (ειδικά το δικό μου πάνω από 20.000 δεν πιάνει) και να πάμε να ζήσουμε εκεί σαν μεγιστάνες επειδή εκεί όλα είναι πάμφθηνα, το ένα δέκατο των ελληνικών τιμών, λέει. Δεν ακούει κουβέντα όταν του εξηγώ ότι έψαξα στο Internet και είδα πως η χώρα αυτή είναι μεν φθηνή αλλά όχι τόσο όσο νομίζει. “Το site που κοίταξες είναι γραμμένο στα αγγλικά, όχι στα βουλγαρικά, άρα δεν είναι αξιόπιστο”, είναι το ατράνταχτο επιχείρημά του. Ύστερα δηλώνει ότι το καλοκαίρι θα πάμε οι δυο μας στη Βουλγαρία για να δούμε τι γίνεται, σίγουρος ότι θα τα βρούμε όλα ρόδινα. Δεν αρνούμαι άμεσα, δεδομένου ότι ο τύπος δεν καταλαβαίνει τι θα πει "όχι", μα εννοείται πως δεν πρόκειται να πάω μαζί του, καθώς δεν έχω καμία όρεξη για περιττά έξοδα και άχρηστες ταλαιπωρίες. Στο μεταξύ, η αδελφή μου και ο Θάνος τον ακούνε σιωπηλά, δεν λένε όχι μα ούτε ναι..

Δευτέρα, 6 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο τέταρτο: Έρχεται το βράδι ο Θάνος (προτιμάει να τον λέμε Θάνο ή Θανάση παρά Νάσο) αλαφιασμένος και μας αναγγέλλει τα εξής συνταρακτικά: Μόλις τον έδιωξαν από το γυμναστήριο όπου γυμνάζεται ο ίδιος και οι περισσότεροι μαθητές του επειδή, όπως του παραπονέθηκε ο ιδιοκτήτης, κάνει πολύ θόρυβο κι ενοχλεί τους υπόλοιπους πελάτες – και είναι η τέταρτη φορά μέσα σε δυο χρόνια που του συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Το θέμα είναι ότι ένας καινούργιος μαθητής του είχε πληρώσει την ετήσια συνδρομή των 170 ευρώ πριν από πέντε μέρες, οπότε τώρα ο Θάνος θα πρέπει όχι μόνο να ψάξει να βρει άλλο γυμναστήριο εξίσου καλό, αλλά να πληρώσει ο ίδιος και τη δική του συνδρομή και του πελάτη του, αν δεν θέλει να τον χάσει! Δηλαδή, χασούρα 340 ευρώ ατάκα κι επί τόπου, χώρια η αναστάτωση!

Αλήθεια, ενοχλεί τόσο πολύ ο ανηψιός μου όταν γυμνάζεται; Η αδελφή μου λέει ότι ναι, ενοχλεί επειδή συνηθίζει να ουρλιάζει διαρκώς και να πετάει τα βάρη με πάταγο κάτω. Ωστόσο, αυτό το ξέρει ο κάθε ιδιοκτήτης

γυμναστηρίου όταν δέχεται έναν τέτοιο γυμναστή. Επιπλέον, οι δουλειές του Θανάση δεν πάνε καλά: έχει χάσει τους μισούς μαθητές που είχε πέρυσι, ενώ οι άλλοι μισοί έχουν μειώσει τις ώρες τους. Μήπως ο Θάνος είναι θύμα στόχευσης κυκλωμάτων, όπως είμαστε πια όλοι στην οικογένεια; Ή, μήπως, απλά μας δουλεύει ελπίζοντας να μασήσει ακόμα περισσότερα φράγκα;

Στο μεταξύ, ο νεαρός τα έχει φτιάξει μ' εκείνη την ελαφρών ηθών Ρωσίδα (ομολογουμένως πανέμορφη, φυσική ξανθιά) την οποία είχαν πηδήξει μαζί με τον Γιάννη στο βουνό πριν από δυόμισι μήνες. Πιθανότατα, η κοπέλα δεν είναι πουτάνα και το επεισόδιο στο βουνό δεν συνέβη ποτέ. Απλά τα ανήψια μου αρέσκονται να λένε τα ίδια για όλες τις γκόμενές τους, δηλαδή ότι όλες τους είναι πόρνες βιζιτούδες.

Επεισόδιο πέμπτο: Από τα χρυσά και ασημένια κοσμήματά μου, που εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς στις 28 Δεκέμβρη, μόλις ανακάλυψα ότι έχει επιστραφεί ο ένας από τους δυο χρυσούς σταυρούς, εκείνος που μου είχε χαρίσει κάποτε η θεία Βαρβάρα! Τον βρήκα αφημένο μέσα στη μπιζουτιέρα μου, σήμερα το απόγευμα! Αν είχα, λοιπόν, μισή αμφιβολία ότι τα κοσμήματα τα σούφρωσε η αδελφούλα μου, τώρα δεν έχω καμία! Γιατί, όμως, επέστρεψε αυτόν τον σταυρό; Και γιατί τα κοσμήματα εξαφανίστηκαν μόλις μια βδομάδα πριν από την φυγή της στη Ρόδο; Πολλά τα ***μυστήρια*** εδώ μέσα...

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2017

Λίγο πριν φύγω για μάθημα το απόγευμα, ανοίγω την μπιζουτιέρα μου και ψάχνω μήπως παρ' ελπίδα βρω ξεχασμένο κάποιο από τα ασημένια δαχτυλίδια μου (αλήθεια, αυτά γιατί μου τα πήρε η Αλίκη; δεν είναι δα τόσο πολύτιμα!) -μάταια όμως: “Μου τα 'κλεψαν όλα τα δαχτυλίδια, δεν άφησαν ούτε ένα!” μουρμουρίζω.

“Νομίζω πως είδα τα δαχτυλίδια σου μέσα σ' ένα κουτί που έχεις στην κρεβατοκάμαρά σου! Ψάξε να δεις!” κάνει τότε η μητέρα μου, από την κουζίνα.

Η κυρά-Μαριέτα ξέρει. Ξέρει ότι λείπουν τα κοσμήματα και ξέρει ποιός τα πήρε...

Mommy dear: Μόλις πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι όπου κι αν σταθώ μέσα στο σπίτι, ότι κι αν πάω να κάνω, η μαμά βρίσκεται πάντα μπροστά μου! Πάω να σκουπίσω, τσουπ, έρχεται μπροστά μου για να πάρει κάτι, να δει κάτι, να κάνει κάτι· πάω να πλύνω τα πιάτα, τσουπ, πετάγεται μπροστά μου και ψάχνει για ποτήρι επειδή τότε θυμάται ότι διψάει· πάω να δω τηλεόραση, τσουπ, γυρνοβολάει πέρα-δώθε μπροστά από την οθόνη για κανένα δεκάλεπτο· πάω στην τουαλέτα, τσουπ, τρυπώνει μπροστά μου και μου παίρνει τη θέση. Το υποσυνείδητο μήνυμα, σαφέστατο: *Ό,τι κι αν κάνεις, θα με βρίσκεις μπροστά σου...*

Επιπλέον, οτιδήποτε κι αν κάνω, αμέσως σπεύδει να μου πει να μη το κάνω -πάντα σαν στοργική, μητρική συμβουλή: Αν σκουπίζω, μου λέει "όχι τώρα, άσ' το για αργότερα· αν σφουγγαρίζω, μου λέει "όχι, μη σφουγγαρίζεις τώρα, κάνει κρύο"· αν ανοίγω την πόρτα, μου λέει "μην ανοίγεις, κάνει ψύχρα"· αν κλείνω την πόρτα, μου λέει "όχι, μήν κλείνεις, άσε να μπει μέσα φως"· αν διαβάζω, μου λέει "μην κουράζεις τα μάτια σου", κ.ο.κ. Ειδικά αν με δει να γράφω στο κομπιούτερ, την πιάνει παροξυσμός και φροντίζει να με διακόπτει κάθε ένα λεπτό: " Έλα εδώ που σε θέλω" – βάλε πλυντήριο τώρα – σήκω να βοηθήσεις στο μαγείρεμα – πήγαινε τώρα στο μανάβη να μου αγοράσεις παραπούλια – η τάδε γειτόνισσα είναι στριμμένη – ο δείνα συγγενής μου μίλησε άσχημα τριάντα χρόνια πριν – πολύ ασχολείσαι με δαύτο και δεν δίνεις σημασία τι γίνεται γύρω σου", κ.ο.κ. Εξαιρετικά αρνητική, ύπουλη επιρροή που δρα επάνω μου ακατάπαυστα, εδώ και 54 χρόνια...

Δευτέρα, 13 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο έκτο: Σήμερα το πρωί η αδελφή μου πήγε στο Κέντρο Οικουμενικού Ελληνισμού κι έδωσε συνέντευξη για δουλειά. Η θέση δεν απαιτεί ιδιαίτερα προσόντα, πέρα από το να είναι κανείς παντρεμένος με παιδιά! Η εργασία της θα είναι να παίρνει συνεντεύξεις 3-5 ωρών από Έλληνες της διασποράς, οι οποίοι θα της διηγούνται τη ζωή τους. Οι ιστορίες τους θα γίνουν βιβλίο, το οποίο θα διατεθεί μονάχα σε ορισμένες

βιβλιοθήκες, όχι σε βιβλιοπωλεία.

Η Αλίκη ενημερώθηκε γι' αυτή τη θαυμαστή εργασία από τη φίλη της τη Τζούλη και είχε πολλές ελπίδες. Όμως, όταν γύρισε μας πληροφόρησε ότι θα είναι κάτι σαν πλασιέ: Θα πρέπει να πείθει τους ανθρώπους όχι μόνο να μιλήσουν αλλά και να επιχορηγήσουν το έργο!

Μήπως, λέω μήπως τελικά η αδελφούλα μου έφυγε από τη Ρόδο με δική της πρωτοβουλία; Μήπως δεν υπήρχε κανένα παιδάκι αλλά ίσως κάποιος γκόμενος που αποδείχθηκε άνθρακες ο θησαυρός; Κι αυτή η Τζούλη, τι ρόλο παίζει πια; Δεν είναι η πρώτη φορά που με υποψιάζει για διάφορα (πχ, 5 Φεβ. 2002, βιβ. ΙΙΙ)...

Τρίτη, 14 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο έβδομο: Το βράδι έρχεται κάτω η Αλίκη και, ακτινοβολώντας αισιοδοξία, μας αναγγέλλει ότι το πρωί που πήγε στον ΟΑΕΔ, ένας υπάλληλος είχε την καλοσύνη να την πληροφορήσει εκτενώς σχετικά με κάποια επιδοτούμενα σεμινάρια από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Γίνονται σ' ένα κέντρο σπουδών στην Αργυρούπολη και να πάμε να κάνουμε όλοι αιτήσεις, λέει, τους παίρνουν όλους, λέει, τα σεμινάρια διαρκούν γύρω στους πέντε μήνες και θα εισπράξουμε 2500 ευρώ ο καθένας, λέει. Εγώ δεν ενθουσιάζομαι· ξέρω ότι από κάτι τέτοια σεμινάρια δεν περνάς ούτε απέξω αν δεν έχεις χοντρό μέσον, αλλά τελικά συμφωνώ να πάω αύριο στο εν λόγω κέντρο σπουδών για να δω τι γίνεται. Σα να μου φαίνεται πως οι Μαρκάκηδες έχουν φαγωθεί να μου βρουν δουλειά εδώ και τώρα...

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2017

Γνωρίζοντας ότι το λεωφορείο περνάει από τη στάση του Αγίου Τρύφωνα γύρω στις 5:15 το απόγευμα, πάω και στήνομαι εκεί από τις 5:05. Περιμένω, περιμένω, η ώρα φθάνει 5:25, μα αυτή τη φορά λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε για δείγμα. Ενώ αδημονώ, δίπλα μου έρχεται και στρογγυλοκάθεται μια χοντρή, μισότρελη τύπισσα, που μου πιάνει αμέσως την κουβέντα. Και

τι μου λέει; Χθες ξέθαψαν τη μάνα της και παραλίγο να μείνει στον τόπο με το θέαμα! "Πώς γινόμαστε!" μου κάνει, πλαταγίζοντας τη γλώσσα της νευρικά. Μετά με ρωτά αν έχουν πεθάνει οι δικοί μου γονείς, της λέω για τον πατέρα μου. "Τον έχετε ξεθάψει;" ζητά να μάθει. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι κάνω μια τέτοια συζήτηση ειδικά τώρα που πάω να κοιτάξω για τα σεμινάρια· αυθόρμητα αναγνωρίζω ένα κάκιστο ***σημάδι της μοίρας***, παρόλο που αποφεύγω να το σκεφθώ περισσότερο. Μετά από κανένα δεκάλεπτο, η μουρλή φεύγει κι εγώ ανασαίνω με ανακούφιση.

Εντέλει το λεωφορείο έρχεται κατά τις 5:45 (αν αργούσε ένα λεπτό ακόμα θα τα είχα παρατήσει), μπαίνω μέσα και κάποτε φθάνω στο περίφημο κέντρο σπουδών. Πάω και ρωτάω την αρμόδια υπάλληλο για τα επιδοτούμενα σεμινάρια, εκείνη με κοιτάζει σα να βλέπει Αρειανό, με πληροφορεί ότι η προθεσμία για τις αιτήσεις έχει κλείσει από τις 31 Δεκεμβρίου, προς το παρόν δεν προβλέπονται άλλα σεμινάρια, δεν ξέρει πότε θα γίνουν τα επόμενα -με το τσιγκέλι της βγάζω τις λέξεις. Μόλις πέντε λεπτά αργότερα έχω αποχωρήσει· βγαίνοντας έξω, ακριβώς στο διπλανό οικόπεδο βλέπω μια πεθαμένη, μισολυωμένη γάτα – άλλο ένα δυσοίωνο ***σημάδι της μοίρας***, που σαφώς σημαίνει ότι αυτά τα θέματα είναι προ πολλού νεκρά για μένα...

Επιστρέφοντας στο σπίτι, αλλόκοτοι συνειρμοί μπλέκονται στο νου μου, προκαλώντας μου έντονη ψυχική αναστάτωση αλλά και ορισμένες πρωτόγνωρες συνειδητοποιήσεις: Μέχρι τώρα τα πράγματα στην οικογένειά μας έχουν έλθει έτσι ώστε η Αλίκη να αντιμετωπίζεται σαν βασίλισσα και τα παιδιά της σαν πρίγκηπες! Ειδικά η μητέρα μου έχει πάθει ψύχωση με τα εγγόνια της και όσο γερνάει η ψύχωσή της χειροτερεύει! Ανέκαθεν οι γονείς μου αδυνατούσαν να τους πουν όχι στο παραμικρό· τους δίναμε πάντα όσα χρήματα ζητούσαν, εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ μας έχουν φάει μέχρι τώρα για το τίποτα, ενώ δεν απαιτούσαμε απ' αυτούς ούτε καν να δουλέψουν...

Αλήθεια, όμως, πώς θα είχαν εξελιχθεί τα πράγματα αν εμείς, οι Φεζάρρηδες, είμασταν κάπως πιο τυχεροί; Αν εγώ είχα παντρευτεί και είχα δυο φυσιολογικά παιδιά; Αν η μικρότερη αδελφή μας, η Ελπίδα, δεν είχε γεννηθεί τετραπληγική το 1972 και πεθάνει το 1976, αν ζούσε ακόμη και ήταν τώρα παντρεμένη με δυο φυσιολογικά παιδιά; Ποιά θα ήταν τώρα η θέση των Μαρκάκηδων; Θα τους είχαν οι γονείς μου για θεούς; Κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα γύριζαν ούτε να τους κοιτάξουν...

Ίσως, λοιπόν, να είχε δίκιο κάποτε η παλιά μου φίλη η Μαρία Σχοινά όταν υπέθετε ότι ο μεταφυσικός παράγοντας που μου καταστρέφει τη ζωή είναι η αδελφή μου! Η παρουσία της Αλίκης μόνο μπορεί να έχει φέρει γρουσουζιά σε όλους μας, έτσι ώστε να εξελιχθούν τα πράγματα με τον τρόπο που εξελίχθηκαν, για να μείνει εκείνη μόνη συνεχίστρια της οικογένειας. Ως φυσική συνέπεια, οι γονείς μου αλλά και όλο το σόι μας έχουν θεοποιήσει αυτήν και τους κυφήνες της...

Παρασκευή, 17 Φεβρουαρίου 2017

☺ Νωρίς το πρωί, καθώς πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο, ο μικρός θυμάται μερικές φράσεις από τ' αγγλικά που κάνουμε μαζί:

“Marmalade?” με ρωτάει γελαστά.

“Yes, please! Biscuits?” του απαντώ.

“No, thanks! Gomens!”

“Gomens; Τι είναι αυτό;”

“Γκόμενες, στ' αγγλικά!” (τελευταία, όλο στις γκόμενες έχει το νου του)

“Η γκόμενα δεν λέγονται gomen στ' αγγλικά. Λέγεται girlfriend!”

“Girlfriend? Yes, please!” συνεχίζει χαρωπά ο μικρός.

“Και boyfriend είναι ο γκόμενος! A boyfriend for Yvonne!” του κάνω.

“No, no boyfriend for Yvonne!” διαμαρτύρεται.

Το απομεσήμερο, όταν πηγαίνω και τον παίρνω από το σχολείο, πιάνουμε μια διαφορετική συζήτηση:

“Στα γενέθλιά μου ο μπαμπάς θα μου πάρει καινούργιο κινητό,

το i-phone 7!” με πληροφορεί ο Χάρης, γεμάτος καμάρι.
“Τιιι;” κάνω έκπληκτη. “Θα έχεις εσύ i-phone 7 κι εγώ θα μείνω με το παλιό μου κινητό; Μόλις σου το φέρει ο μπαμπάς, θα πάρω εγώ το i-phone 7 κι εσύ θα πάρεις το δικό μου κινητό, που είναι σαν παιδικό!”
“Δεν θα σου το δώσω!” μου κάνει, γεμάτος τσαντίλα.
“Θα το συζητήσω με τον μπαμπά σου!”
“Όχι δεν θα το συζητήσεις! Αλλά σε 4-5 χρόνια, που θα μπω σε καλή ομάδα ποδοσφαίρου και θα βγάζω πολλά λεφτά, θα σου αγοράσω εγώ ένα i-phone 7!”
“Δηλαδή θα βγάζεις λεφτά στα 13 σου; Μη μου πεις!”
“Ναι, και θα τα δίνω στο μπαμπά να μου τα φυλάει, που θα είναι ο μάνατζέρ μου!”
“Σώθηκες!” μου ξεφεύγει.
“Αλλά να βάλεις δική σου κάρτα στο κινητό, γιατί στη δική μου θα έχω ένα σωρό φωτογραφίες με γκόμενες!”
“Εγώ θα έχω δική μου κάρτα, όπου θα βάλω πολλές φωτογραφίες με γκόμενους!”
“Δεν θα σου πάρω κινητό!” δηλώνει απότομα και κόβει την κουβέντα...⇑

Επεισόδιο όγδοο: Μόλις λάβαμε ένα έντυπο από την ΕΥΔΑΠ, που λέει ότι το τελευταίο τρίμηνο η κατανάλωση νερού ήταν πολύ υψηλότερη από αυτήν των προηγούμενων περιόδων και από την αντίστοιχη του περασμένου έτους, και μας συμβουλεύουν να κοιτάξουμε μήπως οι σωλήνες μας έχουν διαρροή. Έτσι και κάνουμε: Φωνάζουμε τον Μηνά, που είναι υδραυλικός και παλιός φίλος των ανηψιών μου, ο οποίος διαπιστώνει ότι έχουν φθαρεί οι σωληνώσεις στο σπίτι της αδελφής μου και υπάρχει διαρροή. Δεν ξέρει ακόμη πόσο θα στοιχίσει η επισκευή, ίσως 100, ίσως 500 ευρώ, ανάλογα ποιοί σωλήνες είναι χαλασμένοι.

Η μαμά το θεωρεί αυτονόητο πως θα πρέπει να πληρώσουμε εμείς την επισκευή, καθότι η Αλίκη είναι άνεργη και δεν έχει φράγκο. Όσο για τον πρίγκηπα Θανάση, ο οποίος κατοικεί στο εν λόγω διαμέρισμα, δεν θέλει ούτε να ξέρει: Δεν μπορεί να πληρώνει για τίποτε άλλο πέρα από την σούπερ

διατροφή του και τα αναβολικά του, δεν θέλει ν' ακούει για λογαριασμούς ηλεκτρικού, νερού και τα τοιαύτα, και χωρίς περιστροφές απαιτεί να τα πληρώνουμε εμείς όλα αυτά.

Εντέλει, δεν θα χρειαστεί να πληρώσουμε τίποτα για τη διαρροή, εφόσον ο Μηνάς θα διορθώσει τη βλάβη χωρίς να αλλάξει σωλήνες. Ωστόσο, ο τελευταίος λογαριασμός του νερού θα ανάλθει στο ποσό των 335 ευρώ, το οποίο θα πληρώσουμε ολόκληρο εμείς, φυσικά...

Επεισόδιο ένατο: Η Αλίκη έχει ακόμα ένα χρέος 820 ευρώ στη ΔΕΗ και της έχουν ήδη στείλει ειδοποίηση διακοπής ρεύματος. Σήμερα το πρωί δοκίμασε επανειλημμένα να κάνει διακανονισμό, όμως αυτό δεν στάθηκε δυνατό επειδή ο λογαριασμός της είναι στο όνομα της μητέρας μου. Αυτό σημαίνει ότι θα χρειαστούν μπόλικα τρεχάματα και ταλαιπωρίες για να γυρίσει η Αλίκη την παροχή στο όνομά της -και να δούμε πότε θα τελειώσει και αυτή η υπόθεση...

Λεπτομέρεια: Αυτή τη στιγμή, για πρώτη φορά στην ιστορία της οικογένειας, δεν εργάζεται κανένας μας! Συγκεκριμένα:

α) Ο Γιάννης έχει δουλέψει μόνο λίγες μέρες σαν εργάτης σε κατασκευαστική εταιρεία· προφανώς, σκοπεύουν να τον καλούν στη χάση και στη φέξη, όχι πάνω από τρεις φορές τη βδομάδα.

β) Ο Θάνος έχει μόλις 3-4 personal training, τα οποία δεν του φθάνουν ούτε για ζήτω, όπως λέει. Αλήθεια, όμως, πώς τα βγάζει πέρα με τα υπέρογκα έξοδα που έχει ως επαγγελματίας body builder; Μονάχα η διατροφή του στοιχίζει πάνω από 2000 ευρώ το μήνα, όπως παραδέχεται ο ίδιος.

γ) Μετά από την πρόσφατη περιπέτειά της στη Ρόδο, η Αλίκη έχει μείνει και αυτή χωρίς δουλειά.

δ) Εγώ δεν εργάζομαι έξω από το σπίτι, εδώ και τέσσερα χρόνια έχω ουσιαστικά μόνο δυο μαθήτριες που τις διδάσκω μαζί και πιάνονται σαν μία. Πάντως, δεν το 'χω σκοπό να δουλεύω έξω για να πληρώνω τα χρέη των Μαρκάκηδων -όπως έκανα κάποτε, επί δεκαετίες.

ε) Αυτή τη στιγμή, το μόνο σοβαρό έσοδο της οικογένειας είναι η σύνταξη της μητέρας μου (~1000 ευρώ, από τα οποία εγώ

κρατώ τα 200, χωρίς να το ξέρει κανένας, βέβαια). Αν δεν γίνει κάτι σύντομα, προβλέπεται μεγάλη πείνα στο Φεζαρρομαρ-κέικο...

Δευτέρα, 20 Φεβρουαρίου 2017

☺ Χθες το μεσημέρι έτυχε να βρω στη γωνία του δρόμου παρατημένο ένα DVD-player μαζί με το τηλεκοντρόλ του. Φαινόταν σε καλή κατάσταση, οπότε το βούτηξα αμέσως και το έφερα σπίτι. Το μαραφέτι εντυπωσίασε αρκετά τον Χαρούλη, που έτυχε να είναι παρών. Όμως, δεν είχαμε στο σπίτι κανένα DVD για να δοκιμάσουμε αν η συσκευή παίζει.

Σήμερα, νωρίς το πρωί, καταφθάνει ο μικρός μαζί με τη μητέρα του για να τον πάω σχολείο. Εγώ βρίσκομαι ακόμη στο κρεβάτι όταν τον ακούω να μου φωνάζει:

“Νονά, νονά, σου έφερα ένα δικό μου DVD για να το δοκιμάσεις!”

“Χάρη, φεύγω για τη δουλειά! Γειά σου, σ' αγαπάω!” του φωνάζει τότε η μαμά του.

“Αγαπητή μου νονά, σου 'φερα ένα DVD!” μου κάνει ξανά ο μικρός, χωρίς να δίνει σημασία στη μητέρα του.

“Χάρη, γειά σου, σ' αγαπάω!” του ξαναλέει η Μαρίνα φεύγοντας.

“Καλά, καλά, γειά σου”, αποκρίνεται εκείνος βαριεστημένα και τρέχει κοντά μου για να μου δείξει το DVD με παιδικά τραγουδάκια που κρατάει στα χεράκια του.

“Μπράβο, χρυσέ μου”, του λέω, ενώ απορώ με τη χειρονομία του: Αυτό το παιδί δεν σκέφτεται μονάχα τον εαυτό του, όπως κάνουν οι υπόλοιποι Μαρκάκηδες...۩

Μόλις τελειώνω τις δουλειές του νοικοκυριού, στρώνομαι μπροστά στο κομπιούτερ για καμιά ώρα, μέχρι την ώρα που φεύγω για το σούπερ μάρκετ. Αφήνω ήσυχα και ωραία τα γυαλιά μου πάνω στη βιβλιοθήκη αλλά όταν επιστρέφω σπίτι αναγνωρίζω αμέσως το

Επεισόδιο δέκατο: Μπαίνοντας στο δωμάτιό μου, παραξενεύομαι καθώς πατάω κάτι στο δάπεδο και ακούγεται ένας παράξενος τριγμός. Κοιτάζω κάτω και διαπιστώνω ότι το

ένα από τα δυο τζάμια των γυαλιών μου βρίσκεται στο πάτωμα! Κοιτάζω τον σκελετό και βλέπω πως είναι σπασμένος! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε αυτό: όταν έφυγα, τα γυαλιά ήταν μια χαρά και στην κάμαρά μου δεν έχει μπει κανένας. Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως δεν φτιάχνονται και θα χρειαστεί να σκάσω ένα πενηντάρικο στο μαγαζί οπτικών για να μου φτιάξουν καινούργια...

Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο ενδέκατο: Από την πρωτοφανή κακοδαιμονία του μήνα δεν ξεφεύγει ούτε ο Χαρούλης. Νωρίς το πρωί, φεύγοντας για τη δουλειά ο πατέρας του, μας τον φέρνει κάτω. Πριν καταλάβουμε γιατί και πώς, τον αρχίζει στις σφαλιάρες. Παραδόξως ο μικρός δεν κλαίει, ούτε παραπονιέται· μισογελάει μόνο, μάλλον επειδή δεν τολμάει να κλάψει: αν βάλει τα κλάματα, θα φάει ακόμα περισσότερες.

Μόλις σηκώνομαι από το κρεβάτι, η μαμά με πληροφορεί ότι η δασκάλα έχει κάνει επανειλημμένως παράπονα στον Γιάννη πως ο γιος του είναι ο αρχηγός των ταραξιών μέσα στην τάξη, καθώς φλυαρεί συνεχώς και αναστατώνει τους πάντες. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Ο Χαρούλης μου ταραξίας;

"Ώστε είσαι ο πρώτος στη φασαρία;" τον ρωτώ αυστηρά, στο δρόμο για το σχολείο.

"Όχι, δεν είμαι εγώ ο πρώτος!"

"Και ποιός είναι;"

"Η Μαρίνα!" μου κάνει με πονηρό ύφος. "Η Μαρίνα και τα άλλα κορίτσια φταίνε, αυτές όλο μου μιλάνε! Η κυρία όμως δεν τις μαλώνει επειδή είναι κι αυτή κορίτσι! Αν είχαμε κύριο αντί κυρία, θα μάλωνε τα κορίτσια, όχι τα αγόρια!"

"Σοβαρά; Να το πω αυτό στον πατέρα σου;"

"Όχι, γιατί τότε αντί δέκα σφαλιάρες θα μου δώσει πενήντα!"

Τέλος πάντων, ο μικρός έχει πάρει το μήνυμα: Αν δεν συμμορφωθεί μέχρι την άλλη βδομάδα που ο πατέρας του θα ξαναπάει να ρωτήσει γι' αυτόν στο σχολείο, την έχει άσχημα: Μπορεί και να τον σταματήσει από το αγαπημένο του ποδόσφαιρο...

☺ Το απόγευμα, όταν τον παίρνω από το σχολείο, ο Χαρούλης κρατά στα χέρια του μια χάρτινη αποκριάτικη μάσκα που έχει ζωγραφίσει ο ίδιος.
“Σου αρέσει η μάσκα που έφτιαξα;” με ρωτάει.
“Ωραία είναι, μοιάζει με τσαγιέρα!”
“Δεν είναι τσαγιέρα! Είναι ζόμπι με καπέλο! Εσύ τι μάσκα θες να σου φτιάξω;”
“Μάγισσα!” του απαντώ και ο μικρός αρχίζει να το σκέφτεται.

Αργότερα, στο σπίτι, ο Χάρης δηλώνει ότι θέλει να φτιάξει μάσκες για όλους μας: “Για την γιαγιά τη μεγάλη θα ζωγραφίσω μια μάσκα σφαλιάρα! Και για τη γιαγιά τη μικρή μια μάσκα καρδιά!”
“Για τον μπαμπά;” ρωτά η μητέρα μου.
“Μια γυναίκα!”
“Και για τη μαμά;”
“Λεφτά!”
“Προφανώς, ο Χάρης ακούει τη μάνα του να μιλάει διαρκώς για λεφτά”, πετάγεται η μητέρα μου.
“Ξέρει αυτός”, συμφωνώ.

Λίγο αργότερα, ενώ έχω ξαπλώσει για μεσημέρι, αντιλαμβάνομαι μια ανεπαίσθητη κίνηση κοντά μου. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω τη μύτη ενός μαρκανδόρου ακριβώς πάνω από το δεξί μου μάτι.
“Θέλω να σου πάρω μέτρα για να φτιάξω ωραία τη μάσκα σου!” μου λέει τότε ο Χάρης, κάνοντας κυκλικές κινήσεις με το μαρκανδόρο πάνω από τα μάτια μου. Μετά κάνει το ίδιο με τη μύτη και το στόμα μου.
“Βρε, τι κάνεις εκεί;” του λέω γελώντας.

Μετά από λίγα λεπτά, νιώθω κάτι να αγγίξει το αριστερό μου αυτί. Είναι ξανά ο Χαρούλης με τους μαρκανδόρους του. Γελάω, εκείνος τρέχει στο σαλόνι, συνεχίζει τη ζωγραφική με ζήλο και σύντομα μου φέρνει να δω το έργο του: Είναι μια μεγάλη χάρτινη μάσκα, η μισή γαλάζια και η άλλη μισή πράσινη, με δυο πανιά ιστιοφόρου αντί για μύτη και μια λίμνη για στόμα.
“Σου αρέσει η μάσκα σου;” με ρωτάει όλο αγωνία.

“Πολύ ωραία! Αλλά τί δείχνει;”
“Κάμπο με θάλασσα!”

Στη συνέχεια ετοιμάζει και τις υπόλοιπες μάσκες, σε χρόνο ρεκόρ: Μια μωβ καρδιά για την αδελφή μου, μια πράσινη προσωπίδα για τον πατέρα του, μια μεγάλη γκρίζα γροθιά για τον Θάνο, μια πολύχρωμη παλάμη ("σφαλιάρα") για τη μητέρα μου, μια παραλληλόγραμμη μάσκα για τη μαμά του ("λεφτά")...

Τρίτη, 28 Φεβρουαρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα νηπιαγωγείο βρίσκεται μια κοπέλα (εγώ;), που εργάζεται εκεί ως νηπιαγωγός ή γυμνάστρια. Τα παιδιά φαίνονται όλα άρρωστα από μια παράξενη ασθένεια σαν ευλογιά, που μεταδίδεται με την αφή και από την οποία αναμένεται να πεθάνουν όλοι στο κτήριο. Ένα παιδί αγγίζει την κοπέλα (εμένα;) στο χέρι και την (με) μολύνει. Σκέφτομαι να το σκάσω μα απαγορεύεται να βγούμε έξω. Ένας φύλακας εποπτεύει κι εμποδίζει όσους αποπειρώνται να φύγουν.

Η κοπέλα (εγώ;) τρέχει πάνω σε σκάλες μαζί με μια συνάδελφό της, καταδιωκόμενες από τον επόπτη. Ξεφεύγουν φθάνοντας κάπου ψηλά, δίπλα σε μια μεγάλη πισίνα όπου βουτάνε άνδρες αθλητές. Αυτοί δεν γνωρίζουν τίποτα για την ασθένεια, δεν ξέρουν ότι οι δυο γυναίκες μπορεί να είναι άρρωστες και να να τους μολύνουν. Σύντομα ο επόπτης τις ανακαλύπτει, όμως οι γυναίκες αρνούνται να τον ακολουθήσουν. Εκείνος δεν επιμένει, μάλλον επειδή ο χώρος είναι περιφραγμένος με συρματοπλέγματα και δεν διαφαίνεται καμία έξοδος. Ωστόσο, εγώ προσπαθώ να βγω

έξω πηδώντας τα συρματοπλέγματα και κατεβαίνοντας γοργά τα χοντρά κλιμακωτά τοιχώματα. Δυσκολεύομαι μα αισθάνομαι ήδη ελεύθερη...۩

☺ Και μια σελίδα που ξέκλεψα από το τετράδιο "Ευέλικτη Ζώνη" του Χαρούλη:

‖Τρίτη 28 Φεβρουαρίου 2017‖

Η μαμά είναι πολύ κακιά μαζί μου, δεν ξέρω άλλα είναι και πολύ φωνακλού και μπορεί να φτέει που γερνάει. Τα κορίτσια εντομεταξί δεν βγαίνουν από πάνω μου, ο Δάνης ο φίλος μου όλο γκρινιάζει. Ο Μπαμπάς είναι ο ποιο καλός από όλους αν κι φωνάζει μερικές φορές αλλά όχι σαν τη μαμά, τον αγαπάω λίγο περισότερο από όλους γιατί μου κάνει όλες τις χάρες, είναι με λίγα λόγια απλά φανταστικός!!! Ότι και να πω είναι λίγο γι' αυτόν. Επίσεις αγαπάω την Μαρίνα, δεν ξέρω γιατί αλλά όλα τα κορίτσια λένε ότι τους αγαπάω. Παιρνάω πάρα πολύ δύσκολα και και πολλά; λίγα; ωραία πράγματα. ♥

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Φλεβάρης 2017):***
Από τις αρχές του χρόνου, μετά τις 5:00 το πρωί τοποθετώ πάνω μου ένα αλουμινένιο κάλυμμα παμπρίτζ, που βρήκα τυχαία μπροστά μου στα τέλη του Δεκέμβρη. Διαπιστώνω ότι το κάλυμμα όχι μόνο με προστατεύει από τις νυχτερινές ενοχλήσεις αλλά και ζωηρεύει τα όνειρά μου. Φυσικά, το θέμα χρειάζεται περαιτέρω παρακολούθηση.

Όμως, παρά τις θετικές προσδοκίες, ο Ιανουάριος αποδεικνύεται ένας μήνας χαμένος: Πάνω που αρχίζω να ελέγχω πιο ικανοποιητικά την κατάσταση, στις αρχές του μήνα παθαίνω μια άσχημη ίωση που με πηγαίνει πίσω: Αναγκάζομαι να παίρνω διάφορα βαριά φάρμακα (αντιβιοτικά, αντιπυρετικά, αναλγητικά, αντιβηχικά), τα οποία σαφώς επιβαρύνουν τον οργανισμό μου, χώρια που έχουν και πολύ ειδικές παρενέργειες: Το χάπι Ponstan μου προκαλεί σχετική αϋπνία και σοβαρή επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων, ενώ το σιρόπι Bisolvon για ξηρό βήχα εξάρει τα οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα, παρόλο που είναι φυσικό προϊόν (ρίζα marshmallow και μέλι).

Επιπλέον, μετά τις 10 του μήνα ο τρομερός βήχας μου προξενεί δυνατούς πόνους στη μέση, οπότε δεν μπορώ πια να ξαπλώσω καθόλου ανάσκελα, ούτε να χρησιμοποιήσω το αλουμινένιο κάλυμμα. Ούτε ξέρω τι μου γίνεται πια, ξέρω μόνο ότι αυτό το μήνα τα πράγματα ήταν μάλλον απογοητευτικά.

Τον επόμενο μήνα, τα προβλήματα υγείας ξεπερνιούνται, ωστόσο κάποιες δικές μου αβλεψίες διαιωνίζουν τα παραϋπνικά

Φαινόμενα	Γενάρης	Φλεβάρης
Οράματα φωτιάς:	2	2
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell":	3	2
το αντίθετο ("παράδεισος")		1
Καθαρές νύχτες:	23	23

Πρέπει, λοιπόν, να εξασκώ μεγαλύτερο αυτοέλεγχο και να αποφεύγω ορισμένες κακές συνήθειες, οι οποίες διαιωνίζουν τα προβλήματα:

- Παρακολούθηση ξένων ταινιών αργά τη νύχτα· όμως, ότι οι παραϋπνίες λιγοστεύουν όταν πέφτω στο κρεβάτι περίπου μια ώρα μετά το τέλος της ταινίας.
- Κατανάλωση γαλακτοκομικών το βράδι
- Ψώνια σε σούπερ μάρκετ το απόγευμα
- Ηλεκτρονικά παιγνίδια με συνεχόμενο κλικάρισμα, πχ Ναρκαλιευτής και Tetris μετά τις 6:30 το απόγευμα

Εξομάλυνση

Δευτέρα, 6 Μαρτίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ακούω και βλέπω έναν άνδρα να ψιθυρίζει ένα φοβερό μυστικό στ' αυτιά ενός άλλου: Κάτι αρχίζει να εξέρχεται από τα βάθη της θάλασσας, φημολογείται ότι έρχεται ο Χριστός. Όσοι πιστεύουν και περιμένουν, φέρουν ένα κόκκινο σημάδι αίματος σαν πληγή κάτω από τη μύτη. Αυτοί που δεν έχουν το σημάδι είναι ελάχιστοι -είμαι κι εγώ ανάμεσά τους.

Πλήθη από ματωμένους μαζεύονται στους δρόμους, επιτίθενται και χτυπούν όσους δεν έχουν την πληγή. Εκείνοι που οδηγούν αμάξι, δεν μπαίνουν στον κόπο να φρενάρουν για να μη σκοτώσουν κάποιον ασημάδευτο: η ζωή ενός "άπιστου" θεωρείται ασήμαντη. Είμαι κι εγώ στόχος, ξέρω ότι οι σημαδεμένοι με επιβουλεύονται. Όμως, δεν φοβάμαι ιδιαίτερα, καθώς καταφέρνω να αποφεύγω τους "πιστούς"...⇮

☺ Επιστρέφοντας από το σχολείο με τον Χαρούλη, ο μικρός βρίσκει κάπου μια βίτσα και την κραδαίνει σε όλο το δρόμο γεμάτος καμάρι.

“Τι το θες αυτό; Άσ' το κάτω!” του κάνω.

“Όχι, μας χρειάζεται για το μάθημα!” αποκρίνεται, με αφοπλιστικά αθώο ύφος.

“Για να σου τις βρέχω όταν δεν κάθεσαι καλά;” τον ρωτώ στ' αστεία κι εκείνος σωπαίνει συναινετικά.

Μόλις φθάνουμε σπίτι, ο νεαρός παρατάει τη βίτσα πάνω στο τραπέζι.

“Μαμά, ο Χάρης έφερε μια βέργα για να τη χρησιμοποιώ στο μάθημα αγγλικών!” ενημερώνω τη μητέρα μου.

“Πέταξέ την έξω, πριν βγάλουμε κανένα μάτι!” φωνάζει εκείνη ανήσυχη.

“Η γιαγιά λέει να την πετάξουμε”, λέω στον μικρό και ξεφορτώνομαι αμέσως τη βέργα. Εκείνος μουτρώνει μα δεν τολμά να φέρει αντίρρηση.

Λίγο αργότερα, ενώ ξαπλώνω για μεσημέρι, ο Χαρούλης κάθεται και σκαρώνει στίχους για τραγούδι. Χωρίς να τον πάρω χαμπάρι, έρχεται και το αφήνει δίπλα μου "για να το βρει η νονά το τραγούδι όταν ξυπνήσει", όπως εξηγεί στη μητέρα μου. Ιδού το καψουροτράγουδο, πάντα με την απίθανη ορθογραφία του Χάρη:

‖ Έτσι ξαφνικά (Χάρης στίχοι, Χάρης τραγούδι) ‖

Έτσι ξαφνικά μπηηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μου, έτσι απλάααα.
Κιτάω το φεγγάρι και σκέφτομαι και στενοχοριέμε
μου μήλησε το φεγγάρι να μου βάλει μυαλό
και δεν τα κατάφερε ποτέεε.
Έτσι ξαφνικά μπηηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου.
Έτσι απλά έγινε.
Κιτάω ένα αστέρι που είναι κόκκινο,
κιτάω το φεγγάρι που είναι πορτοκαλί,
μου λένε να βάλω πια μυαλό
μα δεν τους άκουσα ποτέεεε.
Απλά ήρθες κεραυνός
να χιμήξεις στα αιστήματά μου.
Έτσι ξαφνικά μπηηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου.
Κοίταγα το φεγγάρι όλοι νύχτα
και δεν μπόρεσα να κοιμυθώ.
Κοίταγα το φεγγάρι και στεχωριόμουν.
Έτσι ξαφνικά εμφανίστηκες από το πουθενάααα.
Έτσι ξαφνηκά μπήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου. ♥

Ο μικρός το τραγουδάει όλη μέρα και μ' έχει ζαλίσει. “Πάει για χιτ”, τον καμαρώνω, καθώς προσπαθεί να σκαρώσει άλλο ένα σπαραξικάρδιο (μάλλον κλεμμένο) άσμα με τίτλο "Καράβια στο βυθόοο είναι αυτό που ζωωω" αλλά δεν του βγαίνει παραπέρα. “Γύυυρνα πίσω να μου βάλεις το μαχαίρι στην καρδιάαααα!” συνεχίζει λίγο αργότερα. Μα τι έχει πάθει αυτό το παιδί;

Το βράδι καταφθάνει η αδελφή μου, διαβάζει τους στίχους, καμαρώνει για τον εγγονό της, γελάει και απορεί: “Μα γιατί γράφει ο Χάρης τέτοια τραγούδια; Μήπως έχει καμιά ερωτική απογοήτευση;” και “Πολύ ωραίο, ούτε Ελύτης, αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε για την ορθογραφία του!”

Πέμπτη, 9 Μαρτίου 2017

☺ Αμέσως μετά το σχολείο, ο Χαρούλης κάθεται να κάνει τα μαθήματά του αλλά η μητέρα μου δεν σταματάει να τον μαλώνει: Γιατί ταλαιπώρησε τη μαμά του χθες για να γράψει την αντιγραφή, γιατί δεν έχει όρεξη να κάνει τις εργασίες του, γιατί δεν είναι αρκετά υπάκουος, θα φάει τσιμπιές κλπ.

“Αμάν πια, όλο το μαλώνεις το παιδί!” διαμαρτύρεται η Μαρία.

“Τη γιαγιά τη μεγάλη να την αφήνετε ήσυχη να κάνει ό,τι θέλει!” φωνάζει τότε ο μικρός -δεν πιστεύω στ' αυτιά μου.

“Τι λέει το παιδί; Μήπως έχει πυρετό;” απορεί η Αλίκη.

“Είπα ν' αφήνετε ήσυχη τη γιαγιά τη μεγάλη!” επαναλαμβάνει ο Χάρης, ενώ συνεχίζει να γράφει με προσήλωση.

“Μα αυτή όλο σε μαλώνει και σου λέει για τσιμπιές!”

“Ναι, αλλά έτσι θα με κάνει άνθρωπο!”

“Δεν μπορεί, έχει πυρετό το παιδί!” επιμένει η Αλίκη στ' αστεία και πάει να πιάσει το μέτωπο του Χάρη.

“Όχι, πες μου, έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;” λέω εγώ και γελάμε όλοι, εκτός από τον μικρό που εξακολουθεί να μελετά σοβαρός.

Εργασία και χαρά στην Ελλάδα του 21ου αιώνα

Από τις αρχές του χρόνου ερευνώ το θέμα της διαδικτυακής εργασίας: Εκ πρώτης όψεως δίνεται η εντύπωση ότι υπάρχει δουλειά να φαν κι οι κότες. Ωστόσο, με λίγο περισσότερη αναζήτηση διαπιστώνω ότι ναι μεν υπάρχει δουλειά, όμως δεν υπάρχει πληρωμή! Πιο συγκεκριμένα:

* Paid to Click Sites: Πληρώνεσαι για να κλικάρεις διαφημίσεις, τις οποίες κάποιοι χρυσοπληρώνουν ανά κλικ. Εσύ όμως, το πολύ να βγάλεις 1,2 ευρώ την ώρα (αν σε πληρώσουν τελικά), χώρια που θα σου πιαστεί το χέρι και θα σου βγουν τα μάτια.
* Μεταφράσεις: Η αμοιβή έρχεται γύρω στο ένα ευρώ η σελίδα.

Δηλαδή: αν είσαι καλός, θα βγάζεις το πολύ 3-4 ευρώ την ώρα – αν υπάρχει δουλειά, αν η εταιρεία μείνει ευχαριστημένη από την απόδοσή σου, αν εντέλει σε πληρώσει.
* Συμπλήρωση ερευνών (surveys): Αν σου στείλουν ποτέ καμιά έρευνα, θα φας καμιά ώρα στα διαδικαστικά και θα πληρωθείς 1-5 ευρώ -αν τα δεις ποτέ.
* Εκτιμητές εμπειρίας: Φαίνεται ενδιαφέρον· πηγαίνεις σε μαγαζιά σαν πελάτης, αγοράζεις διάφορα και μετά κάνεις μια εκτίμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών. Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Μήπως πρώτα πληρώνεις τις αγορές εσύ ο ίδιος, και μετά περιμένεις να σου στείλουν το κόστος και την αμοιβή (τρεχαγυρευόπουλος); Ποιός αναθέτει αυτές τις έρευνες και ποιός τις πληρώνει; Ύποπτη κατάσταση, σαν κύκλωμα μου φαίνεται...
* Affiliate marketing: Χρειάζεται να έχεις ένα δικό σου μπλογκ ή σάιτ, όπου θα τοποθετήσεις ένα διαφημιστικό banner που θα παραπέμπει σε συγκεκριμένα προϊόντα. Αν κάποιος αγοράσει, παίρνεις μια μικρή προμήθεια (γύρω στο 3-4%). Κατά γενική ομολογία, δεν είναι εύκολο να πουλήσεις: στους χίλιους επισκέπτες που θα μπουν στο σάιτ, άντε ν' αγοράσει ο ένας. Πολύ φασαρία για το τίποτα. Τουλάχιστον, όμως, δεν απαιτεί πολλή δουλειά από μέρους σου.

Ένα βασικό πρόβλημα είναι ότι οι περισσότερες από αυτές τις εταιρείες πληρώνουν μέσω Paypal. Ωστόσο (σύμφωνα με τη δική μου εμπειρία πάντα) είναι αδύνατο να δημιουργηθεί ένας τέτοιος λογαριασμός: Έχω προσπαθήσει άπειρες φορές, στην αρχή λειτουργεί, σύντομα όμως η Paypal δεν αναγνωρίζει πια τον κωδικό μου! Προσπαθώ να τον αλλάξω μα ούτε αυτό γίνεται! Σε κάποιο σημείο το σύστημα ζητάει να πληκτρολογήσω έναν άλλο σύντομο κωδικό, που αποδεικνύει πως δεν είμαι ρομπότ· ωστόσο, όσους τέτοιους κωδικούς κι αν πληκτρολογήσω, αποδεικνύονται πάντα λάθος! Θα έλεγα ότι το Paypal είναι απάτη, όμως δεν ξέρω αν αυτές τις δυσκολίες τις συναντούν όλοι· ίσως να τις συναντούν μονάχα κάποιοι σαν εμένα...

Υπολογίζω, λοιπόν, ότι το 99% των διαδικτυακών εργασιών είναι απάτη και δεν έχω καμία όρεξη να ψάχνω να βρω να βρω το 1% που ίσως δεν είναι. Άλλωστε, προς το παρόν έχω δουλειά εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Η εργασία μέσω διαδικτύου (on line jobs) θα ήταν ιδανική για μένα αλλά όχι σε αυτόν τον κόσμο: Για να λειτουργήσει σωστά κάτι τέτοιο, απαιτείται μια στοιχειώδης τιμιότητα εκ μέρους των εταιρειών και η τιμιότητα των εταιρειών είναι σχήμα οξύμωρο.

Όσο για τις κανονικές δουλειές, τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλύτερα: Ο βασικός μισθός έχει κατέβει στα 350 ευρώ για 8ωρο αλλά συνήθως σε υποπληρώνουν ("πάρε 100 τώρα και τα υπόλοιπα θα δούμε, γιατί η επιχείρηση δεν πάει καλά") ή δεν σε πληρώνουν καθόλου, μέχρι να βαρεθείς και να τα παρατήσεις. Το 8ωρο είναι ευφημισμός, συνήθως δουλεύεις πάνω από 10 ώρες χωρίς να πληρώνεσαι υπερωρίες. Όσο για τα ένσημα, αν φανείς τυχερός σου βάζουν το πολύ 8 ένσημα το μήνα. Το 90% των θέσεων καταλαμβάνονται από αλλοδαπούς, οι οποίοι μάλιστα το παίζουν αφεντικά επειδή έχουν την προστασία των κυκλωμάτων και του κράτους. Οι Έλληνες υπάλληλοι αντιμετωπίζονται σαν σκουπίδια. Επιπλέον, δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση: Το αφεντικό μπορεί να σε σουτάρει όποτε του γουστάρει, χωρίς καν να σου δώσει αποζημίωση, για να προσλάβει το επόμενο κορόιδο.

Κάποτε, πριν από 25-30 χρόνια ας πούμε, υπήρχε μια σχετική λογική στο θέμα της εργασίας: "Βγάζω ένα βασικό μισθό, που μου φθάνει για να καλύπτω τα βασικά μηνιαία έξοδα". Τώρα πια αυτό δεν ισχύει: Τα 350 ευρώ που δίνουν δεν αρκούν ούτε για τα φώτα-νερά-τηλέφωνα. Ωστόσο, όπου κι αν γυρίσω το μάτι μου (πχ στην περιοχή Άνω Γλυφάδας, δεν τη λες κι Εκάλη), αντικρύζω παντού σπιταρώνες με φροντισμένους κήπους και αυτοκινητάρες να περιμένουν απέξω – όλα γυαλιστερά και περιποιημένα, σα να φτιάχτηκαν χθες. Πώς διατηρούνται όλα αυτά, αλήθεια; Με τα 350 ευρώ το μήνα;

Γενικό συμπέρασμα: Στη σημερινή εποχή το χρήμα δεν βγαίνει από τη δουλειά· κάπως αλλιώς βγαίνει, πάντως όχι με τη δουλειά...

Βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση: Από την άλλη πλευρά, είναι καιρός να δω το θέμα πιο σφαιρικά: Ναι μεν εδώ και τριάμισι χρόνια εργάζομαι αμισθί για διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες (συγγραφή ηλεκτρονικών βιβλίων που πουλιούνται μονάχα αν είναι δωρεάν) αλλά κάνω αυτό που θέλω, όταν θέλω, όσο θέλω!

Επιπλέον, μπορώ να πω ότι κατά κάποιο μυστηριώδη τρόπο *πληρώνομαι*, εφόσον: Ως άνεργη που είμαι, το κράτος μου παρέχει δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και δωρεάν είσοδο στα μέσα συγκοινωνίας· ένα πιάτο φαγητό όλο και από κάπου θα έλθει. Ρούχα και παπούτσια (στο νούμερό μου και σε πολύ καλή κατάσταση) βρίσκω στο δρόμο κάθε λίγο και λιγάκι. Άρα δεν υπάρχει λόγος να παραπονιέμαι: Καμιά φορά τα πράγματα δουλεύουν με τρόπους που, ενώ εκτυλίσσονται μπροστά στα μάτια μου, δεν έχω μάθει να τους αντιλαμβάνομαι αμέσως.

Πέρα από αυτά: Σε λίγους μήνες κλείνω τα 54· δεν μπορώ πια να έχω τις ίδιες αγωνίες που είχα στα 22 μου: Πώς θα βρω δουλειά με βασικό μισθό; ... Φθάνει ο μισθός μου για να βγάλω τα βασικά έξοδα του μήνα; ... Πώς θα υπομείνω κάθε μέρα αυτό το απαίσιο εργασιακό περιβάλλον; ... Πώς θα καταφέρω να απολυθώ για να μπω στο ταμείο ανεργίας; ... Τι θα κάνω τώρα που τελειώνει το ταμείο ανεργίας; ... Πού θα βρω την επόμενη δουλειά; -και πάει λέγοντας. Ούτε έχω πια την ψυχολογία του μικρομεσαίου ελεύθερου επαγγελματία: Άραγε πόσα ψίχουλα θα παίρνω κάνοντας μεταφράσεις; ... Θα με πληρώσει τελικά η εταιρεία; ... Μήπως μου ζητούν αποδείξεις; ... Μήπως το ΤΕΒΕ θα μου στοιχίζει περισσότερο απ' όσα βγάζω; κλπ.

Ο χρόνος είναι χρήμα και το χρήμα είναι χρόνος: Μετά το τέλος της εφηβικής ηλικίας, ο χρόνος μοιάζει να τρέχει όλο και πιο γρήγορα. Εκείνο που απορροφά τη συνειδητότητα και το χρόνο, είναι το ατέρμονο κυνήγι του χρήματος: Πού θα βρω δουλειά; Πώς θα κρατήσω τη δουλειά που έχω; Πώς θα βγάλω περισσότερα χρήματα; Πώς θα διασφαλίσω το εισόδημά μου; Πώς θα ξαναβρώ δουλειά τώρα που απολύθηκα; Πώς θα ανελιχθώ στη νέα δουλειά; κ.ο.κ. Όσο κυνηγάς το χρήμα τόσο

θα χάνεις το χρόνο, άρα τη ζωή. Και το θέμα είναι ότι συνήθως δεν βρίσκεις ούτε το χρήμα...

Κυριακή, 12 Μαρτίου 2017

Προφητικό όνειρο: Βρίσκομαι σ' ένα καινούργιο Internet Cafe· ο χώρος είναι μάλλον σκοτεινός αλλά αρκετά άνετος. Κάθομαι και δουλεύω στο Διαδίκτυο, ενώ κοντά μου έχω ένα διχτάκι γεμάτο πατάτες, δωρεά του καταστήματος...۩

Σήμερα το πρωί, ενώ βρίσκομαι στο Internet Cafe κι ετοιμάζομαι να αρχίσω την έκδοση του νέου μου βιβλίου (*Ultimate Revelations*), πληροφορούμαι ότι το μαγαζί, όπου συχνάζω εδώ και τέσσερα χρόνια, κλείνει αύριο! Ο νεαρός υπεύθυνος θα μου δώσει ένα διαφημιστικό φυλλάδιο ενός νέου Internet Cafe, που θα ανοίξει σύντομα κοντά στον Άγιο Τρύφωνα, με σημειωμένες 20 ώρες έκπτωσης. Αυθόρμητα νιώθω μια διάχυτη θλίψη: είχα βολευτεί τόσα χρόνια εδώ, ξεκίνησα και ανέπτυξα τις εκδόσεις μου εδώ, το περιβάλλον ήταν φιλικό και άνετο, τα κομπιούτερ βολικά, ένιωθα λίγο σαν στο σπίτι μου. Λυπάμαι που η εποχή του πέρασε, όμως αναγνωρίζω πώς ό,τι έρχεται πρέπει κάποτε να παρέρχεται...

Επαλήθευση του ονείρου: Ο νέος χώρος όπου θα συχνάζω στο εξής αποδεικνύεται αρκετά συμπαθητικός, με καινούργια μηχανήματα και άνετα καθίσματα. Το κυρίαρχο χρώμα είναι σκούρο γκρι, ωστόσο δεν είναι τόσο σκοτεινά. Μένω κατάπληκτη όταν η κοπέλα στο μπαρ μου εξηγεί ότι οι 20 ώρες που μου έχουν σημειώσει είναι εντελώς δωρεάν -μάλλον σαν δώρο γνωριμίας! Θαυμάσια...

Δευτέρα, 13 Μαρτίου 2017

☺ Ο Χαρούλης μόλις σκάρωσε ένα δεύτερο καψουροτράγουδο, μάλλον πιο παθιάρικο και φλύαρο από το πρώτο:

‖Το καλό που σου θέλω, μην ξαναγιρείσεις‖
Όσα ζίσαμε μην θειμηθής
όνειρα μεγάλα κι αυτό με ενοχλεί
που δεν μα κους μορώ μου
πως να το πω, πονάει

Όσα ζίσαμε μη του πεις, μην με θυμιθείς
δεν θα μ' αγαπάς μωρό μου.
Όσα ζίσαμε θα ξεχνάς σε μια στιγμή
μα μην του πεις πως σ' αγαπώ
πως ζίσαμε τον έρωτα αυτό.
Άκουμε ψυχή μου, Ακουμε ψυχή μου
δεν θα περάσει ούτε και θα μίνει
θα πάει στο εμπόδιο και δεν θα σταματάει.
Άκουμε, Άκουμε σε αγαπάω ψυχούλα μου,
ψυχούλα μου αχ, πώσω σε αγαπάω
Θα πρεπε θα πρεπε να σε είχα ξεχάσει εδώ και καιρό
Θα 'πρεπε θα 'πρεπε να με θιμηθείς
όσα ζίσαμε όσα ζίσαμε μην του πεις
θα πρεπε θα πρεπε να σε έχω ξεπεράσει
εδώ και καιρό.
Καλύτερα να με ξεχάσεις να με ξεπεράσεις εδώ και καιρό
μα δεν θα σε ξεχάσω αν μου πεις ένα σ' αγαπώ.
Θα λάξει ο ουρανός
μα θα πρεπε θα πρεπε να σουν εδώ
μα δεν θα μπορούσαμε και οι δυο ♥

Πέμπτη, 16 Μαρτίου 2017

☺ Μου φαίνεται πως βαρύς νταλκάς το πλακώνει το παιδί μας, που εκφράζεται με ακόμα ένα δακτύβρεχτο και ανορθόγραφο καψουροτράγουδο:

‖ Αν πωνάει, πες μου να του το πω ‖
μέσα να ζήσω κι εγώ ένα ψέμα
να σου πω ένα μυστικό στο αυτί σου.
Άκουμε πως χτυπάει η καρδιά μου,
δεν σε ξεχνάει, δεν σε ξεπερνάει
τι μου χεις κάνει πια.
Πες μου να ζήσω κι εγώ ένα ψέμα τρελό.
Πες μου αν θα βρεις κι εσύ ένα αληθινό σαγαπώ
για να μου πεις αν είναι τρελό αυτό που ζητώ,
τότε ξέχναμε, εγώ να ζήσω πάλι το ψέμα αυτό.
Ποτέ ξανά εγώ λέω μα δεν γίνομαι για σένα

ποτέ ξανά δυο κομάτια αναζητής να τα κάνεις πέντε.
Εγώ λιώμα δεν γίνομαι για εσένα ποτέ ξανά,
δεν σε χριάζομαι και μόνος ξέρω να ζω
δεν είναι εύκολο να σε ξεχάσω αφού τόσο σε αγαπώ.
Δεν σε νιάζομαι δεν σε χριάζομαι και μόνος ζω
μα δεν είναι εύκολο να σε ξεχάσω, να σε ξεπεράσω
αυτό, τόσο σε αγαπώ...♥

Έχω κάποιες αμφιβολίες σχετικά με την πρωτοτυπία των ασμάτων, μα είναι σίγουρα δικά του, λέει. Υποψιάζομαι, όμως, πως έχει δανειστεί μερικούς στίχους...

Πέμπτη, 23 Μαρτίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια χήρα γυναίκα, όχι πολύ γριά, ακούει την ηχογραφημένη φωνή του νεκρού άνδρα της που της τραγουδάει: "Αντίο γυναίκα μου, αντίο αγάπη μου, η μοίρα στα χέρια σου μου 'κοψε τα τα φτερά..."
Η μελωδική ανδρική φωνή σβήνει αργά, ενώ εγώ παρατηρώ σε κάδρο το πορτραίτο της θλιμμένης, γκριζομάλλας γυναίκας. Ξυπνώ νιώθοντας μέσα μου την πίκρα για κάτι καλό που έχει χαθεί για πάντα. *Επαλήθευση: Γρήγορα θα μάθω ότι σήμερα πέθανε ο σύζυγος μιας γειτόνισσάς μας*...

Στο μεταξύ, ***το οικογενειακό μας σήριαλ*** συνεχίζεται ακάθεκτο: Η Αννούσκα, η νέα γκόμενα του Θάνου, έχει πια εγκατασταθεί για τα καλά στο σπίτι του και τηρεί ευσυνείδητα χρέη νοικοκυράς και ερωμένης. Και τα δυο ανήψια μου έχουν τον τρόπο να παραμυθιάζουν τις κοπέλες ότι τάχα τις βλέπουν σοβαρά, οπότε εκείνες ευχαρίστως σπιτώνονται ως άμισθες οικιακές βοηθοί, πρόθυμες να υπηρετούν νυχθημερόν τους πρίγκηπες με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο.

Σήμερα το μεσημέρι ο Θανάσης έμπηξε τις φωνές στη μάνα του, ούρλιαζε και την έβριζε με τα χειρότερα λόγια ώρα πολλή, μόνο και μόνο η Αλίκη επειδή μπήκε στο διαμέρισμά του και πήρε μια κατσαρόλα που χρειαζόταν. Όλα αυτά έγιναν μπροστά στη γκόμενα, η οποία παρακολουθούσε τη σκηνή παθητικά, σα να μην έτρεχε τίποτα. Προφανώς, η απαράδεκτη συμπεριφορά του κυρίου και αφέντη της ουδόλως επηρεάζει τη

λατρεία της γι' αυτόν.

Στο μεταξύ, ο Θάνος έχει πια ξεχάσει όσα μας έλεγε πριν λίγους μήνες για την Αννούσκα και μας την παρουσιάζει σαν μια σοβαρή κοπέλα αυστηρών αρχών, που ντύνεται σεμνά κι έχει μανία με το νοικοκυριό -μάλιστα, έχει κουβαλήσει και τη... ραπτομηχανή της! Πάντως εμένα δεν με ξεγελάει: μπορεί να είναι αντικειμενικά πολύ όμορφη και τέλειο υποζύγιο για τον άνδρα και θεό της, ωστόσο εγώ βλέπω στο πρόσωπό της ότι πρόκειται για τυπικό οφιοειδές υβρίδιο γεμάτο πονηρία, έξυπνα συγκαλυμμένη λαγνεία και υποβόσκουσα κακία.

Από την άλλη, οφείλω να ομολογήσω ότι είναι η ιδανική σύντροφος για έναν τυπικό δρακοειδή τύπο, σαν τον Θανάση: Δεν ξεκολλάει από το πλευρό του, τον υπηρετεί αγόγγυστα κάθε ώρα και στιγμή της ημέρας και της νύχτας, έχει ξεχάσει εντελώς κάθε πτυχή της δικής της προσωπικής ζωής, έχει μετατραπεί σε τέλειο εργαλείο προς χρήση του Master Thanos.

Για την ακρίβεια, η κυρία είναι ψυχωτική με το Θάνο: Παραμιλά συνεχώς και αποκλειστικά γι' αυτόν, για το πόσο καταπληκτικός είναι, για το πόσο πρέπει να φουσκώσει ακόμα για να γίνει παγκόσμιος πρωταθλητής, για το πόσο ευσυνείδητα εκείνη οφείλει να ικανοποιεί κάθε ώρα και στιγμή τις πιο απίθανες απαιτήσεις του, και φαίνεται εκστασιασμένη με αυτήν την κατάσταση. Ώρες-ώρες μου σπάει τα νεύρα η γαμημένη κότα, περισσότερο και από την άλλη πουτάνα, τη Μιράντα. Παραείναι βλαμμένες οι σημερινές γυναίκες, έχουν καταντήσει πιο σκλάβες και από τις γιαγιάδες μας. Τελικά, παρά την όποια “απελευθέρωση”, η γυναίκα προσαρμόζεται πάντα στη ζωή του άνδρα. Το αντίθετο δεν γίνεται ποτέ...

Σάββατο, 25 Μαρτίου 2017

🏝 Απροσδόκητη πρόσκληση για μεσημεριανή εκδρομή στην παραλία του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου μαζί με το Γιάννη, το Χάρη και την Αλίκη. Η θάλασσα είναι υπέροχα ατάραχη, ο ήλιος λαμπρός, το περιβάλλον ήσυχο και ειρηνικό. Όλοι φορούν τα μαγιό τους και πέφτουν στη θάλασσα κάποια στιγμή, για μένα όμως δεν είναι η εποχή για μπάνιο, οπότε μένω με τα ρούχα

μου. Περνώ την ώρα μου ευχάριστα, ρεμβάζοντας στην ακροθαλασσιά, συζητώντας περί ανέμων και υδάτων, κάνοντας βόλτες και παίζοντας ποδόσφαιρο ή ρακέτες με τον μικρό. Βρήκα και δυο ενδιαφέροντα βιβλία στην Ανταλλακτική Βιβλιοθήκη: “Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέη” και το αγγλικό “The Egypt Game”. Την επόμενη φορά που θα έλθουμε, θα φροντίσω να αφήσω κι εγώ μερικά βιβλία.

☺ Ξαφνικά, ενώ καθόμαστε όλοι στην άμμο πλάι στο κύμα, ακούω τον Χαρούλη να φωνάζει: “Ο μπαμπάς μου είναι ο καλύτερος του κόσμου, το λέει και στο μουσείο!”

“Ο γιός σου σε αγαπάει πολύ, αλλά προσπαθεί να σου πει πως είσαι γέρος!” γελάει η αδελφή μου.

“Τον μπαμπά τον έχουν γραμμένο στο Ιστορικό Μουσείο”, προσπαθεί να διορθώσει ο μικρός “μαζί με το Ναό της Αμαρτίας!” (!) καταλήγει διστακτικά και όλοι σκάμε στα γέλια.

“Πού το σκέφτηκε αυτό πάλι;” απορώ.

“Χάρη, είσαι πολύ καλό παιδί, μου πρόσφεραν πολλές χιλιάδες ευρώ για να σε πουλήσω αλλά εγώ είπα όχι!” του κάνει ο Γιάννης.

“Μάλλον δεν ήταν αρκετά τα λεφτά”, λέει ο μικρός και ξανασκάμε στα γέλια...

Αργότερα, όταν φθάνουμε στο σπίτι, ο Γιάννης με προσκαλεί να δω μαζί τους την ταινία “Star Wars: Death Star” (μάλλον μέτριο έργο, παρά τα εντυπωσιακά οπτικά εφέ). Η προηγούμενη ταινία που είδαμε πριν από λίγες μέρες, το “Σινικό Τείχος”, ήταν πολύ καλύτερη και με πιο άρτια υπόθεση.

Απίστευτο κι όμως αληθινό: Από τις αρχές του Φλεβάρη, δηλαδή από τότε που η Αλίκη επέστρεψε από τη Ρόδο κι έμεινε άνεργη, παρατηρώ κάποια μεταβολή στη συμπεριφορά των Μαρκάκηδων: Αρκετά συχνά ο Γιάννης έρχεται κάτω και μας κάνει παρέα, ενίοτε με προσκαλεί στην παραλία ή να δω ταινία μαζί του. Καμιά φορά έρχεται και η αδελφή μου να μας πει τα νέα της, χωρίς να εξαφανίζεται πανικόβλητη μόλις με βλέπει. *Πώς κι έτσι; Μήπως έχουν αλλάξει οι εντολές των κυκλωμάτων;*

Καλά περνώ με τη νέα κατάσταση, όσο να 'ναι σπάει η ρουτίνα. Χρειάζεται, όμως, προσοχή: θα δέχομαι τυχόν

προσκλήσεις, θα απολαμβάνω ό,τι μου δίνεται, θα ζω τη στιγμή. Από την άλλη, δεν ξεχνώ με τι έχω να κάνω: διατηρώ, λοιπόν, μια φιλική και θετική στάση, χωρίς όμως να προβαίνω ποτέ σε βαθύτερες εκμυστηρεύσεις ή αποκαλύψεις. Καλό είναι να μην ξέρουν ποιά είμαι, ούτε τι κάνω, ούτε τι πιστεύω. Άλλωστε, ξέρω καλά πως όλοι *Αυτοί* δεν θέλουν πραγματικά ν΄ ακούνε για μένα, ούτε από μένα...

Γενικότερα: Είτε μου αρέσει είτε όχι, εξακολουθώ να ζω σ' έναν υλικό κόσμο βιολογικών όντων, όπου η οικογένεια είναι η βάση της ύπαρξης. Χωρίς οικογένεια είσαι ένα τίποτα, κάτι που ο καθένας μπορεί να ποδοπατήσει και να καταστρέψει όποτε και όπως του καπνίσει. Συνεπώς, με συμφέρει να δείχνω στην κοινωνία ότι οι Μαρκάκηδες είναι η οικογένειά μου. Δεν μπορώ να εμφανίζομαι σαν μόνη στον κόσμο, ξεκομμένη απ' όλους και όλα. Κάτι τέτοιο θα με καταστούσε ακόμη πιο εύκολο στόχο για κάθε είδους κακοποιές δυνάμεις...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2017)***: Αντί για το κάλυμμα αλουμινίου, από τις αρχές του μήνα χρησιμοποιώ μια αλουμινοκουβέρτα που αγόρασα μέσω Internet. Την βάζω διπλή, έτσι ώστε η ασημένια πλευρά να είναι και προς τα μένα και προς τα έξω. Δημιουργεί εκπληκτική θερμομόνωση, τόσο ώστε δεν χρειάζομαι άλλες κουβέρτες από κάτω! Με μια τέτοια κουβέρτα, δεν θα χρειάζεται να έχω αναμμένα τα καλοριφέρ τις κρύες νύχτες του χειμώνα (οικονομία!). Ωστόσο, έχω την εντύπωση ότι το αλουμινοκάλυμμα παμπρίζ με προστάτευε πιο αποτελεσματικά ενάντια στις παραϋπνίες, ενώ ήταν και πιο βολικό. Έτσι, από τις 19 του μήνα το επαναφέρω, εγκαταλείποντας την αλουμινοκουβέρτα στο ντουλάπι.

Συμπέρασμα: Τα όποια αρνητικά εμφυτεύματα δεν βρίσκονται μόνο στο κεφάλι· μάλλον είναι διάσπαρτα σε όλο το σώμα μου, ενεργοποιούνται από στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες και μου προκαλούν τις γνωστές ανωμαλίες κατά τη διάρκεια του νυχτερινού ύπνου. Προφανώς, το αλουμινοκάλυμμα μπλοκάρει κάπως τις ακτινοβολίες, οπότε δεν ενεργοποιούνται (όλα) τα εμφυτεύματα.

Ωστόσο, αρκεί η παραμικρή παρασπονδία μου (λίγη τηλεόραση παραπάνω, λίγο Tetris παραπάνω, λίγο φαγητό παραπάνω το βράδι, κλπ) για να επιστρέψουν οι ενοχλήσεις. Τέλος πάντων, κατά τον Μάρτιο είχα τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς:	2
Όνειρα με φλόγες:	2
Ονειρικό μήνυμα (heaven)	1
Καθαρές νύχτες	24

Επιπλέον, αυτό το μήνα είχα και ορισμένα αναπάντεχα ***σημεία***: α) Ένα πρωί μπαίνω μέσα σ' ένα μεγάλο, άδειο οικόπεδο της οδού Αθηνών, όπου κάποτε στεκόταν ένα ωραίο σπίτι. Πάνω στα δυο φύλλα της παλιάς σιδερένιας πόρτας βλέπω κολλημένες επιγραφές της SHELL· όμως, στο ένα φύλλο λείπει το S. β) Στην αρχική σελίδα ενός Flickr group, όπου έγινε μέλος πρόσφατα, υπάρχει μια ζωγραφιά που περιέχει μια πινακίδα με τη φράση "down to hell" (!). Έτσι, φρόντισα να μπω σε άλλο ένα group, με τίτλο "Piece of heaven".

Προφανώς, τα "σημεία" με κυνηγούν ακόμη, κι εμφανίζονται στα πιο απίθανα σημεία, εκεί που δεν το περιμένω. Τίποτα δεν έχει ξεπεραστεί τελικά, απλά εγώ αντιμετωπίζω τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο, δηλαδή με ψυχραιμία και (όσο γίνεται) λογική.

* * * *

Σάββατο, 1η Απριλίου 2017

Αναπάντεχη βραδινή βόλτα μέχρι το στάδιο Γλυφάδας, μαζί με την αδελφή μου και τον Χαρούλη. Η Αλίκη έτρεξε δυο-τρεις γύρους, ενώ ο μικρός κι εγώ παίξαμε ποδόσφαιρο μια γωνιά πλάι στο γήπεδο του μπάσκετ. Κάθε τόσο γύριζα προς στα δεξιά και κοίταζα το παλιό μου γυμνάσιο, ιδίως την ακριανή αίθουσα του δεύτερου ορόφου, εκεί όπου το καλοκαίρι του 1977 σταμάτησε η ζωή μου. Απλά μου ήταν αδύνατο να αποφύγω τη συγκίνηση, ανομολόγητη και κρυφή. Λεπτομέρεια: Στον πλαϊνό τοίχο της τάξης υπάρχει τώρα ζωγραφισμένη μια τεράστια, κόκκινη, τετραγωνισμένη καρδιά...♥

Παρασκευή, 7 Απριλίου 2017

☺ Καθώς πηγαίνω τον Χάρη στο σχολείο, ξαφνικά μου αναγγέλλει ότι: "Χθες τρεις συμμαθήτριές μου ήλθαν και μου είπαν πως με αγαπούν!"

"Πολύ καλό αυτό! Και οι τρεις μαζί σου το είπαν, κομπανία;"

"Ναι, αμέ! Ήταν και η Μαρίνα ανάμεσά τους! Τα κορίτσια με αγαπούν επειδή είμαι όμορφος και γρήγορος", δηλώνε ο νεαρός, όλο καμάρι.

"Γρήγορος σε τι;"

"Γρήγορος στο τρέξιμο, στα αντανακλαστικά, στη σκέψη!"

"Α, είπα κι εγώ..."

"Σου έχω κι ένα παρατσούκλι!" μου κάνει μετά από μια σύντομη σιωπή.

"Κι άλλο; Για πες να δούμε!"

"Τελειομορφονονά!"

☻ Πέρα από αυτά τα χαριτωμένα, υπάρχει και η άλλη όψη της πραγματικότητας: Ο Χαρούλης δεν παύει να είναι ένα κακομαθημένο σημερινό παιδί, που κοντεύει πια εννέα χρονών και μοιραία αποκτά την τυπική νοοτροπία των σύγχρονων ανδρών: Προβάλλει αυτόματες, ψυχωτικές αντιρρήσεις στην

παραμικρή πρόταση που θ' ακούσει (ιδίως από γυναίκα), κάνει διαρκώς τον ξερόλα ακόμη και σε θέματα που φυσιολογικά αγνοεί. Είναι αδύνατο να μιλήσει σοβαρά μαζί του, ακόμη και για τον καιρό! Μπορεί να έχει λιακάδα, εκείνος όμως θα υποστηρίξει διακαώς ότι βρέχει καρέκλες! Ώρες-ώρες μου θυμίζει τον τρελο-Αργύρη!

Επιπλέον, του Χάρη του είναι πλέον αδύνατο να παίξει σωστά οποιοδήποτε παιγνίδι: Από την πρώτη κιόλας κίνηση ξεκινάει απανωτές ζαβολιές, έτσι ώστε να είναι σίγουρος ότι νικάει κάθε στιγμή. Για παράδειγμα, μόλις ανοίγουμε το Air Hockey, ο μικρός μου φωνάζει: "Ακούμπησες το χέρι πάνω στην πίστα, πρέπει να σου κάνω πέναλτι!" και απαιτεί να αποσυρθώ από το τέρμα μου για να μου βάλει τρία-τέσσερα γκολ με την ησυχία του. Σε μια στιγμή, έρχεται και παίζει η μητέρα μου μαζί του για λίγα δευτερόλεπτα. Εντελώς απροσδόκητα του βάζει ένα γκολ και ο νεαρός το θεωρεί λογικό να γκρινιάζει ακατάσχετα όλο το απόγευμα, ισχυριζόμενος ότι η γιαγιά έκανε ζαβολιά. Στο τέλος τον παρατάω, αρνούμενη να παίξω άλλο μαζί του.

Τουλάχιστον, όταν του επισημαίνω το ελάττωμά του, δείχνει ότι καταλαβαίνει· το σκέφτεται, αυτοσαρκάζεται και προσπαθεί να διορθωθεί. Άλλωστε, συνήθως είναι αρκετά λογικός, γενικά φροντίζει να μην ενοχλεί και συμμορφώνεται όταν του γίνεται μια παρατήρηση...

Σάββατο, 8 Απριλίου 2017

Σπάνια μέρα η σημερινή, με πρωτοφανείς οικογενειακές εξόδους: Το απόγευμα η Αλίκη κι εγώ παίρνουμε τον Χαρούλη και πάμε να δούμε την ταινία κινουμένων σχεδίων "Αρχηγός από Κούνια", που παίζεται στο σινεμά Odeon στην Κάτω Γλυφάδα. Το έργο αποδεικνύεται έξυπνο και αστείο· ο στριμμένος ξανθός μικρός "αρχηγός" μου θυμίζει αρκετά τον Θάνο σε βρεφική ηλικία. Στο τέλος, ο Χαρούλης δηλώνει περίτρανα ότι επιθυμεί ν' αποκτήσει αδελφάκι (ούτε ν' ακούσει δεν ήθελε πριν).

Πιο αργά, τη νύχτα, ο Θανάσης μας προσκαλεί όλους στην ταβέρνα “Μαντρί”, στους πρόποδες του βουνού, για να γιορτάσουμε τα γενέθλια της μητέρας μου (κλείνει τα 83 σε λίγες μέρες) και της Αννούσκας (έκλεισε τα 26 πριν δυο βδομάδες). Το περιβάλλον είναι ευχάριστο, με ωραία ξύλινη διακόσμηση, καλό φαγητό, υπέροχη θέα σε όλη τη Γλυφάδα, μέχρι τη θάλασσα. Στο βάθος της αίθουσας ξεχωρίζω έναν όμορφο άνδρα γύρω στα 35, ψηλό, λεπτό, με καστανά μαλλιά, γλυκό χαμόγελο και γκρενά μπλούζα· ασυναίσθητα τον παρακολουθώ με τρόπο, όλη την ώρα. Η Αννούσκα έχει ετοιμάσει μια ωραία τούρτα με παντεσπάνι και κρέμα, η μαμά σβήνει τα κεράκια, της λέμε το τραγουδάκι, φιλιά, χαρές, φωτογραφίες. Στο τέλος, εκπλήσσομαι ευχάριστα όταν βλέπω ότι έχει πληρώσει ο Θάνος (υπολογίζω γύρω στα 130 ευρώ), και μάλιστα με διακριτικότητα: δεν φώναξε τον σερβιτόρο αλλά κάποια στιγμή πήγε εκείνος στο ταμείο χωρίς να τον πάρει κανείς μας χαμπάρι. Επιστροφή στο σπίτι γύρω στις δωδεκάμιση τα μεσάνυχτα...♥

Μεγάλη Δευτέρα, 10 Απριλίου 2017

☺ Η μητέρα μου, ο Χαρούλης κι εγώ περνάμε το πρωινό μας φτιάχνοντας πασχαλινά κουλουράκια ούζου. Ο μικρός κάθεται στο τραπέζι και μας βοηθάει όλο προθυμία· στην αρχή τα κουλούρια του είναι λίγο τρεμουλιαστά, μετά όμως παίρνει το κολάι και τα καταφέρνει περίφημα. “Σωστός καλλιτέχνης! Βλέπεις τι προκομένο παιδί είναι ο Χάρης; Θυμάσαι να 'κατσαν ποτέ οι δυο αληταράδες επάνω να φτιάξουν έστω ένα κουλούρι;” λέω γελαστά στη μάνα μου κι εκείνη δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει.

Λίγο αργότερα ο Χαρούλης μου εκμυστηρεύεται ότι δεν θέλει να παντρευτεί ο πατέρας του, ούτε η μητέρα του, ούτε ν' αποκτήσουν άλλα παιδιά (προφανώς, η επίρρεια του έργου “Αρχηγός από Κούνια” έχει περάσει).

“Ο Θάνος και η Αννούσκα θέλεις να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά;” τον ψαρεύω.

“Θέλω”, μου απαντάει (πάλι καλά).

“Ναι, αλλά τα μωρά θα σε κυνηγάνε συνέχεια για να παίζετε!”
“Όχι, θα μου παίρνουν εσένα!”
“Μα εκείνα θα έχουν άλλη νονά!”
“Εσένα θα έχουν! Πας στοίχημα;” καταλήγει χαμογελαστά...⇧

Κατά το μεσημέρι καταφθάνει η αδελφή μου για να μας βοηθήσει στο πλάσιμο των κουλουριών και μετά από λίγο εμφανίζονται ο Θάνος και η Αννούσκα. Μας πληροφορούν περιχαρείς ότι μόλις επέστρεψαν από την τελική επιτροπή του στρατού, όπου ο νεαρός κατάφερε να πάρει την πολυπόθητη απαλλαγή, και μάλιστα με Ι5 παθολογικό! Είχε μαζί του και ορισμένα χαρτιά από μιλημένους ψυχιάτρους, με διάγνωση για κατάθλιψη και αγοραφοβία· ωστόσο, τελικά εκείνο που μέτρησε περισσότερο ήταν η εγχείρηση για οστεοχονδρίτιδα στο ισχίο, που έκανε ο Θανάσης όταν ήταν δέκα ετών. Έκτοτε δεν έχει πρόβλημα υγείας, είναι πια επαγγελματίας body builder, έχει το μέγεθος τρίφυλλης ντουλάπας και σηκώνει γύρω στα 750 κιλά στα πόδια. Όμως, ο αρμόδιος αξιωματικός θεώρησε ότι εξαιτίας εκείνης της εγχείρησης ο Θανάσης μπορεί να θεωρηθεί ανάπηρος! Τον συμβούλεψε μάλιστα να κυνηγήσει επίδομα αναπηρίας από το κράτος!
“Δεν θα μπορούσαν να πάνε καλύτερα τα πράγματα! Ελπίζαμε να βγει με Ι5 ψυχολογικό, όμως τα κατάφερε με παθολογικό! Έτσι, δεν θα έχει καμία επίπτωση στη μελλοντική του ζωή, αν κάποια στιγμή θελήσει να προσληφθεί σαν γυμναστής σε σχολείο, ας πούμε”, μας εξηγεί η Αλίκη γεμάτη χαρά, ενώ εγώ δεν πιστεύω στ' αυτιά μου.
“Αν είναι δυνατόν!”, μου ξεφεύγει μια-δυο φορές, αφού έχω μπει βιαστικά στο δωμάτιό μου και καταγράφω τα καθέκαστα.
Σίγουρα δούλεψε μέσον με λοφίο...
“Γιατί κάνει έτσι η θεία; Δεν χάρηκε που τα κατάφερα;” ακούω τότε τον Θανάση να παραπονιέται στο σαλόνι.
Ακούει από εκεί κάτω τι ψυθιρίζω; απορώ.

Αργότερα, όταν μένουμε μόνες μας στο σαλόνι, η μαμά σπεύδει να μου κάνει έντονες παρατηρήσεις ότι δεν έδειξα χαρούμενη με το κατόρθωμα του Θανάση.
“Μα δεν είπα και τίποτα”, πάω να δικαιολογηθώ.

“Συνεχώς μουρμούριζες "δεν είναι δυνατόν, δεν είναι δυνατόν" κι έδειξες καθαρά ότι δεν χάρηκες με την επιτυχία του ανηψιού σου! Πρέπει να προσέχεις πώς μιλάς και πώς φέρεσαι!” συνεχίζει η μαμά, σε ιδιαίτερα αυστηρό τόνο.
“Μόνο μια φορά το είπα, και όχι δυνατά!” επιμένω.
“Το έλεγες συνέχεια, δυνατά, και σε ακούγαμε όλοι!”
“Καλά, καλά, την επόμενη φορά θα προσέξω!” τη διαβεβαιώνω για να κλείσει εδώ η συζήτηση. *Μα καλά, τόσο δυνατά μιλούσα;*

Όπως και να 'χει, οφείλω να προσέχω περισσότερο τα λόγια και τις κινήσεις μου, εφόσον το παραμικρό που κάνω ή λέω παρακολουθείται στενά εδώ μέσα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να καρφώνομαι...

Μεγάλη Τρίτη, 11 Απριλίου 2017

Προφητικό όνειρο: Καθώς κάνω ποδήλατο στους δρόμους της Γλυφάδας, κάπου βρίσκω μια λευκή τσάντα κι ένα λευκό τσαντάκι. Τα παίρνω μαζί μου και συνεχίζω μέχρι τη Νηρηίδων, η οποία φαίνεται περίεργα χορταριασμένη. Παρατηρώ δυο άνδρες που περπατούν στο βάθος, αναγνωρίζω τον πατέρα μου και τον άνδρα της θείας Πηνελόπης. Παραξενεύομαι επειδή ξέρω πως και οι δυο έχουν πεθάνει. Τους βλέπω να μπαίνουν στο σπίτι της θείας, κατεβαίνω από το ποδήλατο και πάω να τους βρω, μα δεν τους βλέπω πουθενά εκεί μέσα, ούτε τη θεία Πηνελόπη.

Υπάρχει όμως πολύς κόσμος στο σαλόνι, διακρίνω και μερικά ζευγάρια νέγρων, πράγμα που με ξενίζει. Αργότερα, στο σπίτι μου, έχει έλθει η κυρία Πόπη και μας έχει φέρει για δώρο μερικές παλιές χριστουγεννιάτικες μπάλες.

Επαλήθευση: Στις 22 του μήνα η θεία Πηνελόπη θα παρουσιάσει μεγάλη κατάπτωση, ψυχική και σωματική, οπότε θα διακομιστεί στο νοσοκομείο. Σύντομα θα εμφανίσει γαστρορραγία, η οποία δεν σταματά με τίποτα και τελικά θα πεθάνει από καρδιακή ανακοπή στις 5 Μαΐου, σε ηλικία 80 ετών....

Ο θάνατός της θα μου φέρει αντικρουόμενα συναισθήματα: Θλίψη επειδή βλέπω την παλιά μας γειτονιά να διαλύεται και να χάνεται, κομμάτι-κομμάτι. Νοσταλγία για κάποια πρωινά

ή απογεύματα που ερχόταν σπίτι μας, όταν ακόμη ζούσε ο πατέρας μου, και κάναμε κεφάτη παρέα όλοι μαζί. Μια σοφή της κουβέντα κάποτε: “Η ζωή είναι για λίγους!”. Από την άλλη, βιώνω μια αλλόκοτη αίσθηση μερικής απελευθέρωσης. Κι ένα παράδοξο: Όσο ζει κάποιος, έχω την εντύπωση πως δεν θα πεθάνει ποτέ· όταν πεθάνει, νιώθω σα να μην έζησε ποτέ.

☺ Ο Χαρούλης βρίσκεται εδώ από το πρωί. Παρακολουθεί κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, αρκετά χαμηλόφωνα ώστε να μην ενοχλεί. Ενίοτε παίζουμε ρακέτες ή Air Hockey (η ζαβολιά πάει σύννεφο). Το μεσημέρι, ο μικρός κάθεται και σκαρώνει άλλη μια ιστορία με την “Σούπερ Νονά”, την οποία επιμένει να γράψει με κόκκινο στυλό και με αρκετά βελτιωμένη ορθογραφία:

‖Η σούπερ νονά και η ζύμη‖

Μιά φορά κι έναν καιρό η σούπερ νονά έπλαθε τη ζύμη για να φτιάξει κουλουρακια γιατι ήταν πάσχα. Έτσι η ζύμη επιτίθεται στη σούπερ νονά στα μούτρα. Και η σούπερ νονά της έδωσε μια μπουνια στα μούτρα και πήγε να βάλει τη στολη της.

Αργότερα με το σούπερ λέειζερ την έκοψε στα δυο και της έδωσε μια γροθιά και η ζύμη έπεσε ξερή κάτω κι έκατσε να τη ζυμώση κι έφτιαξε ωραία κουλουράκια. Και το πάσχα πέρασαν πολύ ωραία!♥

Όντως, έριξα πολλές γροθιές στη ζύμη για να πετύχουν τα κουλουράκια ούζου...

Ακόμη, μόλις απέκτησα ένα καινούργιο χόμπι: Ζωγραφική για χαλάρωση. Χρησιμοποιώ ειδικά μπλοκ με έτοιμα σχεδιασμένα θέματα, όπου συμπληρώνω τα χρώματα (μαρκανδόροι, gel markers, ξυλομπογιές). Καταπιάνομαι αργά τη νύχτα και η ώρα περνά γρήγορα, ευχάριστα, ήρεμα, δημιουργικά.

Μεγάλη Πέμπτη, 13 Απριλίου 2017

☺ Κοντεύει μεσημέρι όταν η αδελφή μου κι εγώ πηγαίνουμε τον Χάρη στο “Γκούφη Σταρ” για να διαλέξει πασχαλινή λαμπάδα. Ο μικρός έχει ήδη βάλει στο μάτι ένα σετ που περιλαμβάνει μπάλα ποδοσφαίρου με μπλούζα. Σε όλο το δρόμο

τραγουδά συνεχώς όλο χαρά, ένα δικό του αυτοσχέδιο άσμα:
“Από το κρεβάτι,
πηδάω στον γκρεμό
για να μη με πιάσει η άλλη
με μια άλλη!”
Τι θα γίνει μ' αυτόν; Πολύ γκομενιάρης μας βγαίνει...

Μεγάλη Παρασκευή, 14 Απριλίου 2017

῾Η Κακή Μάγισσα κυρά-Βαγγελιώ

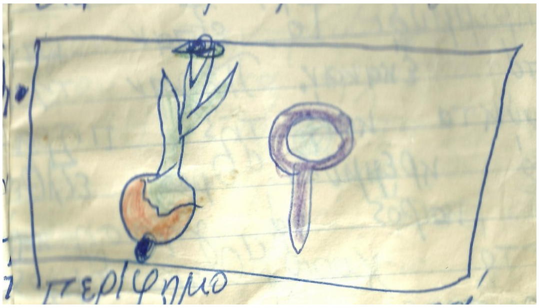
Μέσα στό δάσος τό μικρό σπιτάκι τῶν τριῶν παιδιῶν ἦτο ἕτοιμο νά γκρεμισθῆ. Φισοῦσε δυνατός ἄνεμος, ἡ βροχή οὔρλιαζε, ἀστραπές καί βροντές εἶχαν κυκλώσει ὅλο τό χωριό. Ὅλο τό χωριό ἦτο κοντά στά τζάκια, γιά νά ζεσταθῆ.

Τήν ἄλλη ἡμέρα καλυτέρεψε ὁ καιρός. Εἶχαν φείγει γιά ψώνια οἱ γονεῖς τῶν τριῶν παιδιῶν. Τότε ἡ κυρά-Βαγγελιώ, ἡ κακή γριά μάγισσα πού ἔτυχε νά περάσει ἀπό ἐκεῖ, εἶδε τά παιδιά μόνα των. Βρῆκε την εὐκαιρία νά ἐξολοθρέψει τά τρία παιδιά. Τά πῆρε μαζί της καί τά ἄφησε στό σπίτι 5 ληστῶν, λέγοντας: “Παιδιά, μπήτε μέσα σ' αυτό τό σπίτι το δικό μου καί εγῶ πάω νά φέρω κάτι σηδιρηκά”.

Τά παιδιά πήστεψαν τά ψέματα τῆς κυρά-Βαγγελιῶς καί μπήκαν στό σπίτι τῶν ληστῶν. Εὐτυχῶς ὅμως γιά καλή τους τύχη οἱ λησταί ἐκοιμοῦντο. Τά παιδιά ὅμως γνώρισαν τό σπίτι τῶν ληστῶν. Τότε ἔφηγαν τρεχάτα γιά τό καλυβάκι τους. Μετά ἀπό

1 ὥρα γυρίζει κρατῶντας στό χέρι 1... τσάντα. Μέσα στήν τσάντα εἶχε τά μαγικά της σύνεργα. Ὅταν δέν βρῆκε ἐκεῖ τά παιδιά, ἔφυγε ἀπό ἐκεῖνο τό χωριό.

Ὅμως μέ τόν μαγικό φακκό της, πού ἔβλεπε ὅλον τόν κόσμο, τις πιό πολές φορές ἔβλεπε τά τρία παιδιά τά ὁποῖα μοισοῦσε. Γι᾽ αὐτό τούς ἔφερνε κάθε δυσκολία.
Τά παιδιά ἤξεραν γιά τόν περίφημο φακκό τῆς κυρά-Βαγγελιῶς. Ἤξεραν μάλιστα τό κρυφό μυστικό της. Ἤξεραν ὅτι ὁ φακκός ἦτο μαγικός γιατί τό ἔτριβε μέ τό μαγικό κρεμμύδι. Σκέφθηκαν τή νύκτα πού θα κυμάται η μάγισσα νά τῆς πάρουν τό κρεμμύδι. Τό εἶπαν καί τό ἔκαναν. Πῆγαν τή νύκτα καί τῆς πῆραν τό κρεμμύδι.

Ὅμως εἶλθε ὁ καιρός νά γηρίση καί στό χωριό. Ὅταν ὅμως ρώτησε τόν μαγικό καθρέπτη, τῆς εἶπε: Τόν φακκό τόν ἔχεις, μά τό κρεμμύδι σοῦ τό πῆραν τά παιδιά πού μισεῖς. Τότε, σκέφθηκε να γρεμίση τό σπιτάκι τους. Μιά καί δυό ξεκινᾶ γιά τό καλυβάκι τους. Μά εὐτυχῶς ἔλυπαν ἀπό τό σπιτάκι καί εἶχαν παντρευθῆ. Τώρα εἶχαν ἕνα ἀρχοντόσπιτο. Η μάγισσα μπαίνει μέσα μά δέν εἶδε κανέναν. Τότε εἶπε: θα γρεμίσω τό σπίτι γιά νά μείνουν χωρίς σπίτι.

Ἡ κακή αὐτή μάγισσα πέθανε σε ἡλικία 440 ἑτών, και εἰσείχασε ὁ κόσμος. Τότε ἡ καλή κόρη της (αὐτή καλή μάγισσα) ἐφανέρωσε μονάχα ἕνα ἀσκί γεμάτο ψάρια, καί σέ ἡλικία 500 ἑτών πέθανε καί αὐτή· ἀπό τότε τά 3 ἀρχοντόπουλα ἔζησαν καλά κι ἐμεῖς καλύτερα.—

Γεωργία Βαλερίζου, 7 χρονών, Β΄ τάξις ♥

! Ένα στιχάκι γράφει ο Χάρης και όλοι τον καμαρώνουμε σα να είναι το όγδοο θαύμα του κόσμου... Τέλος πάντων, η ανωτέρω ιστορία είναι πολύ πιο άρτια και ορθογραφημένη (με όλους τους τόνους!) από τις δικές του και την έγραψα εγώ, σε ηλικία επτά ετών. Από τότε ονειρευόμουν να γίνω συγγραφέας και είχα μάλιστα αποφασίσει ότι θα χρησιμοποιώ ψευδώνυμο.

Θυμάμαι ότι έγραψα και άλλες ιστορίες αργότερα, ωστόσο δεν κράτησα καμία επειδή δεν τις θεωρούσα σπουδαίες -ίσως επειδή εμένα ποτέ δεν με καμάρωναν: "Εντάξει, μπράβο, αλλά μην ασχολείσαι, μην κουράζεις το μυαλουδάκι σου", μου έλεγαν. Μονάχα το ανωτέρω παραμυθάκι έτυχε να μείνει ξεχασμένο μέσα σ' ένα ντουλάπι...

Δευτέρα του Πάσχα, 17 Απριλίου 2017

Ευχάριστη μεσημεριάτικη επίσκεψη του ξαδέρφου Δαμιανού μαζί με την Ανθή και τη Βάσια. Ως συνήθως, μας έφεραν ένα σωρό βιβλία, περιοδικά και γλυκά. Όπως κάθε φορά, η μητέρα μου είπε τον καφέ στις γυναίκες, φροντίζοντας να μείνουν ευχαριστημένες με τις προβλέψεις (γάμοι, ευχάριστα νέα, επιτυχίες και τα τοιαύτα).

☺ Λίγο πριν αποχωρήσουν, έδωσε η Ανθή στη μάνα μου 50 ευρώ (πάνω που είχαμε μείνει ταπί) και ο Δαμιανός στον Χαρούλη 20. Μόλις ο μικρός περιέλαβε το χαρτονόμισμα, πήρε κατά μέρος την αδελφή μου και της είπε εμπιστευτικά:

"Θέλω να κάνω ένα δώρο στο μπαμπά κι άλλο ένα στη νονά! Αλλά μη της το πεις!"

Ωστόσο, μετά από λίγο ο Χάρης με πλησιάζει και με ρωτάει όλο ενδιαφέρον:

"Τι δώρο θέλεις να σου κάνω με πέντε ευρώ;"

"Δεν ξέρω, αλλά προτιμώ κάτι που να μείνει και να λέω ότι αυτό είναι από τον Χάρη! Όχι κάτι φαγώσιμο που θα εξαφανιστεί".

"Δηλαδή, όχι γλυκά;" αναρωτιέται ο μικρός, που γνωρίζει πια ότι "η νονά έχει σταθερή δίαιτα: γλυκά το πρωί, γλυκά το μεσημέρι, γλυκά το βράδι!"

Τρίτη του Πάσχα, 18 Απριλίου 2017

☺ Επιστρέφοντας από τη θάλασσα ο Χαρούλης και η γιαγιά του, πέρασαν από το κατάστημα "ΟΚ" και πήραν δωράκια για όλους! Αρχικά ο μικρός αγόρασε δυο σέικερ και μια κούπα για τον πατέρα του και μια ίδια κούπα για μένα· όμως, φεύγοντας από το μαγαζί είδε μια άλλη ωραία κούπα με σχέδιο ρετρό

(Παρίσι, Πύργος του Άιφελ, σφραγίδα "June 1949") και αποφάσισε ότι "αυτή είναι ωραία για τη γιαγιά, για να θυμηθεί τα νιάτα της και τα ταξίδια της!"

Ύστερα σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν σωστό ν' αφήσει παραπονεμένους τους υπόλοιπους, οπότε αγόρασε κούπες ίδιες με τη δική μου για όλους: δυο στην ίδια τσάντα για τον Θάνο και την Αννούσκα, μία για τη Μιράντα (μετά από επιμονή της Αλίκης και κλάψα του Χάρη: Αυτές τις μέρες ο Γιάννης παραθερίζει στην Κεφαλλονιά μαζί με τη Μιράντα και ο μικρός το φυσάει και δεν κρυώνει που πήρε εκείνη μαζί του και όχι τον ίδιο) και μία ακόμη, τελευταία, για τη μητέρα του (μετά από παρώτρυνση της αδελφής μου).

Το απόγευμα, καθώς παίζουμε ρακέτες, το μπαλάκι πάει και χώνεται κάτω από τον καναπέ. Ο μικρός σπρώχνει το έπιπλο και πέφτει ηρωικώς μαχόμενος για να το μαζέψει, ενώ εγώ του παραγγέλνω: "Αν το βρεις, γράψε μου". Στο τέλος τα καταφέρνει αλλά δεν έρχεται αμέσως να συνεχίσει το παιγνίδι: Ψάχνει να βρει χαρτί και μολύβι, κάτι γράφει επάνω και μου δίνει να το διαβάσω: "Το βρήκα!"

Μόλις τελειώνει το παιγνίδι, καθόμαστε να φάμε απογευματινό. Σύντομα αρχίζει να πετάει σπόντες για την ηλικία μου, εγώ δυσανασχετώ στ' αστεία, και ο μικρός σκαρώνει επί τόπου ένα τραγουδάκι αφιερωμένο εξαιρετικά σε μένα:

"Πενη-πενηντάααρα, που χεις τον Ανρί!
Και του τρως όλα τα λεφτάααα
και τα δέκα εργοστάσιάααα
και την πούλα την τεράστιαααα!"

"Πολύ θάρρος δεν πήρες;" του κάνω με αυστηρό ύφος, ενώ η μάνα μου τον αγριοκοιτάζει και λέει:

"Θέλει μερικές τσιμπιές για να στρώσει!"

Παρασκευή, 28 Απριλίου 2017

☺ "Αμάν πια, τα σκυλιά έχουν γίνει πιο πολλά από τους ανθρώπους!" μου κάνει ο Χαρούλης, ενώ περνάμε από το πάρκο (που είναι, όπως πάντα, γεμάτο σκυλιά), στο δρόμο για το σχολείο.

“Δίκιο έχεις, τα 'χουμε ξαναπεί αυτά”, του λέω.
“Να σου πω τι γίνεται, νονά”, συνεχίζει ο μικρός, με σοβαρό ύφος. “Ο μεγαλύτερος πληθυσμός στην πόλη είναι των σκυλιών! Μετά έρχονται οι μεγάλοι, μετά τα παιδιά και τελευταία τα μωρά!”
“Πράγματι...”
“Τώρα θα σου πω για τη λατρεία: περισσότερη έχουν τα σκυλιά, μετά τα μωρά, ύστερα τα παιδιά, τελευταίοι οι μεγάλοι! Και τα λεφτά: περισσότερα χαλάνε οι μεγάλοι, ύστερα τα παιδιά, μετά τα σκυλιά, τελευταία τα μωρά!”
“Μα τα σκυλιά χαλάνε περισσότερα λεφτά από τα μωρά;” απορώ με το σκεπτικό του.
“Ναι, με όλες αυτές τις μπριζόλες και τα φαγητά που τρώνε...”
Αυτό θα πει κοινωνική ανάλυση! Όχι, παίζουμε! ...

Πρόσφατα η μαμά έχει αρχίσει να διαβάζει το παλιό μου βιβλίο με τίτλο “Νέμεσις”. Το είχε ξαναδιαβάσει την εποχή που το εξέδωσα μέσω της ξαδέρφης Χρύσας, 26 χρόνια πριν, όμως δεν το θυμάται καθόλου. Δείχνει εντυπωσιασμένη και με διαβεβαιώνει πως η υπόθεσή του τη συναρπάζει παρόλο που δεν είναι λάτρης της φανταστικής λογοτεχνίας. “Θα γινόταν ένα πολύ ωραίο βιβλίο αλλά και μια θαυμάσια ταινία”, υποστηρίζει. Στη συνέχεια, υποστηρίζει ότι η Χρύσα και το αφεντικό της το θάψανε με μια απαράδεκτη έκδοση (χαρτί σαν τσιγαρόχαρτο, μικροσκοπικά γράμματα, γραμμές κολλητά μεταξύ τους, ελάχιστα περιθώρια) μόνο και μόνο για να μου φάνε τα λεφτά. “Απορώ, πάντως, πώς κατάφερνες να γράφεις τέτοια πράγματα, τόσο μικρή! Λοιπόν, η δική μας ράτσα είναι σαν το διαμάντι που το έχουν θαμμένο στο σκοτάδι, ενώ γυαλίζουν τους μπρούτζους και τους βγάζουν στο φως!” καταλήγει. Κοίτα να δεις που η κυρά Μαριέτα το 'χει πιάσει το νόημα...

Νέα Μυστήρια

Σάββατο, 29 Απριλίου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (πρώτος κύκλος): Η ιστορία ξεκινά την 1η Απριλίου, καθώς ξεχορταριάζω τον κήπο: Κόβοντας κάτι παλιόχορτα στο μεγάλο παρτέρι κοντά στη γωνία της υδρορροής, ανακαλύπτω ότι μια τριγωνική επιφάνεια του εδάφους, πλευράς ~50 εκ, είναι μαυρισμένη. Κοιτάζω καλύτερα και διαπιστώνω ότι το χώμα και τα χορτάρια εκεί δεν είναι ξερά· είναι καβουρνιασμένα, σαν κάποιος να έχει κάψει κάτι εκεί πέρα.

Στις 13 του μήνα παρατηρώ έκπληκτη ότι στο σημείο εκείνο έχουν φυτρώσει τρεις πυκνές συστάδες μανιτάρια. Το θέαμα είναι εντυπωσιακό, τόσο που θα ήθελα να τα φωτογραφήσω. Όμως, γρήγορα ανακαλύπτω ότι η παλιά φωτογραφική μηχανή μου έχει χαλάσει...

Δύο μέρες αργότερα, η κεντρική συστάδα έχει εξαφανιστεί: στη θέση της υπάρχουν καμένα -όχι ξερά- φυτά και μαυρισμένο χώμα. Οι άλλες δυο συστάδες φαίνονται κι αυτές μαυρισμένες, μισοκαμένες. Την επομένη (Πάσχα) και τα υπόλοιπα μανιτάρια είναι εντελώς καμένα, πατικωμένα και αποδεκατισμένα. *Τι να συμβαίνει εδώ;* αναρωτιέμαι. *Μήπως κάποιοι ασχολούνται με τον κήπο μας (μαύρη μαγεία);*

Στις 26 Απρίλη βλέπω δυο νέες συστάδες μανιτάρια στην ίδια θέση. Τρέχω και βγάζω φωτογραφία με τη νέα μου μηχανή. Μόλις που πρόλαβα: Ως το απόγευμα, η μία συστάδα έχει καεί εντελώς, ενώ έχει μαυρίσει ακόμη και το πεζούλι δίπλα.

Σήμερα το πρωί διαπιστώνω πως έχει κατακαεί και η άλλη συστάδα. Στη θέση των μανιταριών φαίνονται τώρα μονάχα μερικοί μαυρισμένοι μίσχοι και χορτάρια, μερικώς καλυμμένα με μια λεπτή, ζελατινώδη, ασημόχρωμη ουσία.

Λεπτομέρεια: Αποβραδίς τα μεσάνυχτα η Φλόσι γαύγιζε σαν τρελή επί μία ώρα με το ρολόι, κοιτάζοντας προς την αυλή μπροστά, παρόλο που το ζώο ήταν *μέσα* στο διαμέρισμα του Θανάση. Ο ανηψιός μου άνοιξε την τζαμόπορτα για να δει μήπως ήταν κάποιος στην αυλή μα δεν είδε κανέναν. Ύστερα είδε κι έπαθε να ηρεμήσει το σκυλί.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2017)***: Κατα την πρώτη βδομάδα του Απρίλη κοιμάμαι χωρίς τα δαχτυλίδια αθανασίας και διαπιστώνω ότι τα συμπτώματα της αρθρίτιδας χειροτερεύουν αρκετά: Όλη νύχτα είμαι πολύ πιασμένη και το πρωί με δυσκολία καταφέρνω να σηκωθώ από το κρεβάτι. Όταν, όμως, αρχίζω να τα ξαναφορώ στον ύπνο μου, αισθάνομαι πολύ καλύτερα.

Παραδόξως, διαπιστώνω ότι η επίσκεψη σε εκκλησία, έστω και το πέρασμα απέξω μετά τις 9:00 το βράδι, επιδεινώνει τις νυχτερινές ενοχλήσεις μου. Ωστόσο, δεν έχω πρόβλημα όταν πηγαίνω ακόμη και σε λειτουργία πριν τις 5:00 το απόγευμα (πχ στην κηδεία της θείας Πηνελόπης).

Ωστόσο, παρά τις συνεχιζόμενες προφυλάξεις μου, τα παραϋπνικά φαινόμενα επιμένουν ιδίως τις πρωινές ώρες, ιδίως όταν είμαι γυρισμένη προς τα αριστερά. Έτσι, λοιπόν, από τον Μάιο αποφεύγω να βλέπω τηλεόραση μετά τις 23:00 και δεν ξαπλώνω στα αριστερά μετά τις 5:00 το πρωί. Φροντίζω να κοιμάμαι γύρω στα μεσάνυχτα, δηλαδή μία ώρα αφού κλείσω την τηλεόραση. Ως αποτέλεσμα, οι ενοχλήχεις λιγοστεύουν:

Παραϋπνικά φαινόμενα	Απρίλιος	Μάιος
Οράματα φωτιάς:	2	
Εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell):	1	4
το αντίθετο (paradise):	1	
Όνειρα με φλόγες:		1
Καθαρές νύχτες:	25	24

Παρατήρηση 1η: Την Μεγάλη Παρασκευή το απόγευμα η αδελφή μου κι εγώ πήγαμε στην εκκλησία και προσκύνησαμε τον Επιτάφιο. Δεν μείναμε πάνω από δέκα λεπτά. Όλη νύχτα είχα έντονες υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς! *Μα τι είδους ακτινοβολίες εκπέμπονται μέσα στις εκκλησίες;*

Παρατήρηση 2η: Μια νύχτα έβγαλα τα μαγνητικά δαχτυλίδια από τα χέρια μου και τα ξέχασα δίπλα μου, γύρω στα 70 εκ από το κεφάλι μου, για λίγες ώρες. Όση ώρα ήταν εκεί, μου έρχονταν κάθε τόσο οράματα φωτιάς -μα όχι τόσο έντονα όσο την Μεγάλη Παρασκευή. Όταν τα ξαναφόρεσα, τα οράματα εξαφανίστηκαν.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Από το φθινόπωρο του 2014 έχω εκδώσει 20 e-books κι έχω πετύχει πάνω από 23.500 downloads (από τα οποία ~15.000 στο Google, τα τελευταία δυο χρόνια). Φέτος, λοιπόν, αποφάσισα να κάνω ένα πείραμα: Στις 6 Φεβρουαρίου έβαλα σε τέσσερα από τα βιβλία μου τιμή 2-2,5 ευρώ στο Google. Μέσα σε δυο μήνες κατάφερα να πουλήσω μόλις δυο βιβλία συνολικά. Έτσι, στις 6 Απριλίου μηδένισα τις τιμές οριστικά.

Μυστήριο, πάντως: Η πλειοψηφία των συγγραφέων φαίνονται να πουλάνε κατά χιλιάδες τα ηλεκτρονικά βιβλία, αναγνώσματα συνήθως αδιάφορα και ακριβά (5-10 ευρώ). Ωστόσο, σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, ένα free e-book 250 σελίδων που κάνει 800 downloads το μήνα δεν θα κάνει ούτε ένα αν εμφανιστεί με τιμή 2 ευρώ. Από την άλλη πλευρά, στα μεγάλα βιβλιοπωλεία μπορεί κανείς να βρει τυπωμένα βιβλία γνωστών συγγραφέων και μεγάλων εκδοτικών οίκων, στην ταπεινή τιμή των 2-4 ευρώ. Συνεπώς, δεν μου φαίνεται τόσο λογικό να πληρώνουν κάποιοι 5-10 ευρώ για ένα e-book...

Κατά τ' άλλα: Στα μέσα του Φλεβάρη ανέβασα το 9ο βιβλίο του έργου "Απόλυτο Κακό" στις ίδιες εκδοτικές πλατφόρμες με τα προηγούμενα. Όσο για το έργο *Ultimate Revelations*, το οποίο εκδόθηκε το Μάρτη, ουσιαστικά αποτελεί το απαύγασμα όλων των ημερολογίων μου: Μέσα στις 70

σελίδες του υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix), τη μαγεία, τον διαλογισμό, το ονείρεμα, την κυριαρχία των ερπετοειδών στη γη, τον ψυχοτρονικό πόλεμο, αλλά και οδηγίες προστασίας ενάντια στις αρνητικές δυνάμεις. Δεν θα χρειαστεί, ούτε σκοπεύω να ξαναγράψω άλλο βιβλίο στ' αγγλικά...

Τετάρτη, 10 Μαΐου 2017

Τα νεότερα επεισόδια του οικογενειακού μας σήριαλ: Εδώ και δυο βδομάδες η αδελφούλα μου έχει βρει (επιτέλους) δουλειά σαν σερβιτόρα σ' ένα καλό εστιατόριο με τη σημαδιακή επωνυμία "Χαρούλης". Το σερβιτοριλίκι είναι παλιό απωθημένο της Αλίκης από τότε που ήταν νέα, καθότι περιλαμβάνει φιλοδωρήματα και δημόσιες σχέσεις με τους πελάτες. Ωστόσο, μόλις τώρα κατάφερε να βρει τέτοια δουλειά, λίγο πριν κλείσει τα πενήντα. *Άραγε, τι είδους βύσμα δούλεψε αυτή τη φορά;*

Σύντομα η δουλειά αποδεικνύεται εξαιρετικά απαιτητική και κουραστική, σύμφωνα με το σύγχρονο στυλ εργασίας: Κατά τη διάρκεια της οκτάωρης βάρδιας οι υπάλληλοι δεν κάθονται καθόλου σε καρέκλα, δεν τρώνε, δεν πίνουν νερό, δεν πάνε τουαλέτα. Επιπλέον, το αφεντικό είναι συνεχώς πάνω από το κεφάλι τους και τους βρίζει για ψύλλου πήδημα. Πάντως, αυτό το πρόβλημα η αδελφούλα μου θα το λύσει γρήγορα: Θα πει δυο σκληρά λογάκια στο στραβόξυλο αφεντικό κι εκείνος έκτοτε το βουλώνει. Άλλωστε, οι πελάτες είναι πάντα πολύ ευχαριστημένοι μαζί της, μερικοί μάλιστα φροντίζουν να την χαιρετούν δια χειραψίας όταν φεύγουν! Αυτό θα πει VIP!

Αλλά οι ευχάριστες αλλαγές δεν σταματούν εδώ: Σήμερα το πρωί ο νεαρός ειδοποίηθηκε από το Δήμο ότι προλαμβάνεται σαν οδηγός -έστω μεταχρονολογημένα.

“Έφυγε κάποιος από τη θέση του”, εξηγεί η αδελφή μου.

“Και ήταν ο Γιάννης πρώτος επιλαχών;” απορώ εγώ.

“Ε, θα μίλησε και ο πατέρας του...”

Όπως μας πληροφορεί σύντομα ο ίδιος ο Γιάννης, ο προϊστάμενος που του τηλεφώνησε τυχαίνει να είναι καλός φίλος του από την Ακαδημία Ποδοσφαίρου, όπου πηγαίνει ο

Χάρης, και του παρέχει τη δυνατότητα να παρουσιαστεί όποτε μπορέσει, δεδομένου ότι ο ανηψιός μου δεν διαθέτει ακόμη το ανάλογο δίπλωμα οδήγησης. Επιπλέον, ένας άλλος φίλος του, πάλι από την Ακαδημία Ποδοσφαίρου, διαθέτει ισχυρό βύσμα σε μια σχολή οδηγών, όπου θα του παρέχουν και τα τρία διπλώματα οδήγησης Γ, Δ και Ε κατηγορίας στην ταπεινή τιμή των 1200-1500 ευρώ μέσα σε λίγες βδομάδες, λέει. *Δεν είναι απίθανο; Παντού χώνονται οι Μαρκάκηδες και παντού τους προσκυνούν...*

Το θέμα είναι ότι εμμέσως πλην σαφώς καλούμαστε εμείς να κόψουμε το λαιμό μας για να του βρούμε τάχιστα αυτά τα 1500 ευρώ, για να μη χαθεί η ευκαιρία! Έτσι, η μητέρα μου τηλεφωνεί αλαφιασμένη στη Θεώνη και την ενημερώνει για το θέμα. Επειδή, όμως, η Θεώνη δεν εργάζεται πια και δεν της περισσεύουν φράγκα, η μαμά την παρακαλεί να πει στην Πόπη να μας δανείσει εκείνη, έστω 500 ευρώ. Εκείνη, όμως, γρήγορα θα μας μηνύσει ότι έχει ανειλημμένες υποχρεώσεις και δεν μπορεί να διαθέσει πάνω από 200 ευρώ, οπότε το σχέδιο ναυαγεί και η μάνα μου είναι έξω φρενών με την πάμπλουτη αλλά τσιγγούνα Πόπη.

Πέμπτη, 11 Μαΐου 2017

Σήμερα κιόλας, τα δεδομένα αλλάζουν: Δεν θα χρειαστούν 1500 ευρώ αλλά μόλις 500 για να κάνει ο Γιάννης μερικά μαθήματα οδήγησης και να δώσει εξετάσεις για το δίπλωμα Γ΄ κατηγορίας σε τρεις βδομάδες! Επιπλέον, ο νεαρός παραπονιέται διαρκώς ότι δεν θ' αντέξει για πολύ τη βαριά δουλειά στου Νίκου, δεδομένου μάλιστα ότι κάθε τόσο χάνει μεροκάματα επειδή παθαίνει απανωτά εργατικά ατυχήματα: Πότε πετάγεται ένα ξύλο και του σχίζει τα χείλη, πότε πονά η μέση του, πότε παθαίνει μόλυνση η παρανυχίδα του κ.ο.κ.

Εντέλει, με πολύ σοβαρό ύφος, μας δηλώνει ότι κανονικά του χρειάζονται περισσότερα χρήματα: 500 ευρώ για το δίπλωμα + 130 για το διαζύγιο που θέλει να πάρει το συντομότερο δυνατόν + 150 για την ασφάλεια του αυτοκινήτου + 130 για μια ρύθμιση στη ΔΕΗ + 230 για καινούργιο

playstation του παιδιού = 1350 ευρώ, δηλαδή όσα περίπου μας ζητούσε στην αρχή...

Κι ένα ***μυστήριο***: Στις προάλλες, όταν πήγα στον λογιστή μας τον Ανέστη για να μας φτιάξει τις δηλώσεις για το 2016, ανακάλυψα ότι το χρέος του Γιάννη στην Εφορία (ύψους ~2500 ευρώ) παραδόξως έχει μηδενιστεί! “Ποιός ξέρει τι έγινε, μάλλον κάτι μαγείρεψε ο Ανέστης”, δικαιολογήθηκε ο ανηψιός μου. Μπούρδες: Πιθανότατα, ο Γιαννης θεώρησε συμφέρον του να πληρώσει το εν λόγω χρέος. Και δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι οι Μαρκάκηδες έχουν κρυμμένα λεφτά και μάλιστα πολλά...

Παρασκευή, 12 Μαΐου 2017

☻ Ώρα 3:00 μμ, βρίσκομαι έξω από το σχολείο και περιμένω να παραλάβω τον Χαρούλη από το ολοήμερο. Μόλις αρχίζουν να βγαίνουν έξω τα παιδιά, παρατηρώ ότι όλα τους κουβαλάνε από μια πλαστική τσάντα γεμάτη πορτοκάλια. Το ίδιο και ο βαφτισιμιός μου. Μόλις με πλησιάζει, σκύβω να του πάρω τη βαριά τσάντα, ρωτώντας τον ταυτόχρονα:

“Ποιός σας τα έδωσε αυτά;”

“Πάρ' τα αμέσως, που μιλάς!” μου φωνάζει, όλο θυμό και απαίτηση.

“Θα τα έπαιρνα”, του εξηγώ, ενώ περπατάμε για το σπίτι.

“Ναι, αλλά άρχισες να μιλάς αντί να τα πάρεις αμέσως!”

“Αμέσως πήγα να τα πάρω, μόνο ρώτησα ποιός σας τα 'δωσε”, του θυμίζω.

“Όχι, πρώτα άρχισες να μιλάς...” συνεχίζει, με τον ίδιο τσαμπουκά.

“Καλά, λοιπόν, αφού είσαι τόσο εξυπνάκιας και αφεντικό, κουβάλα τα μόνος σου!” του κάνω αυστηρά και αφήνω την τσάντα κάτω.

Εκείνος δεν πιστεύει στα μάτια του, με κοιτάζει καλά-καλά, μα δεν ξέρει τι να πει. Τελικά, παίρνει στα χέρια του τη βαριά τσάντα -χώρια η σάκκα που έχει στην πλάτη του. Σε όλο το δρόμο φυσά και ξεφυσά, ενώ εγώ τον συμβουλεύω “Αν είναι πολύ βαριά, άσ' την κάτω και φύγαμε!”. Εκείνος, όμως, δεν θέλει να παρατήσει τα πορτοκάλια· συνεχίζει να τα κουβαλά

ξεφυσώντας ώσπου, λίγο πριν φθάσουμε στο σπίτι, μου λέει μαλακά "Συγγνώμη!". Μόνο τότε παίρνω εγώ την τσάντα.

Όταν φθάνουμε σπίτι, ο μικρός έχει ημερέψει αρκετά και είναι μάλιστα πρόθυμος να αφήσει όλα τα φρούτα κάτω, σε μας. Τελικά, θα βάλουμε τα μισά σε μια άλλη τσάντα για να τα δώσουμε στη μητέρα του.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Χαρης μου παριστάνει το αφεντικό: Συχνά παραπονιέται ότι αργώ να πάω να τον πάρω επειδή δεν είμαι από τους πρώτους· άλλοτε γκρινιάζει ότι περπατάω "με ρυθμό χελώνας"· είναι αδύνατον να προχωρήσουμε μαζί δέκα λεπτά χωρίς να μου την πει: όλο κοιτάει πώς θα μου φέρει αντίρρηση, πώς θα με μειώσει, πώς θα με κοροϊδέψει. Εγώ τον μαλώνω, δείχνει να συμμορφώνεται, αλλά την επόμενη μέρα ξανακάνει τα ίδια. Τελικά, ίσως να είναι περισσότερο Αλβανός απ' όσο θέλουμε να πιστεύουμε...

Δευτέρα, 15 Μαΐου 2017

☺ Νωρίς το πρωί, όπως κάθε πρωί, πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο. Στο δρόμο του εξηγώ ότι σε καμιά ώρα θα πάω στο γιατρό για να μου γράψει την ένεση Prolia της μητέρας μου.
"Θα σε φιλήσει ο γιατρός;" με ρωτάει.
"Δεν ξέρω, μπορεί..."
"Έχει και κρεβάτι εκεί;"
"Ναι, έχει κι ένα κρεβάτι!"
"Ελπίζω να σας κρατήσει!" καταλήγει ο μικρός, μάλλον πικρόχολα.

Το ίδιο απόγευμα, καθώς τον φέρνω από το σχολείο, μου λέει ξαφνικά:
"Ένα πουλάκι μου είπε πως βρήκες γκόμενο!"
"Ναι; Ποιό πουλάκι;"
"Ένα πουλάκι! Από αυτά που πετούν, όχι από τ' άλλα!"

Σχετικά με το βαθύτερο νόημα των λόγων του Χάρη, οι γνώμες διίστανται: Η μητέρα μου πιστεύει ότι ο νεαρός δεν θέλει να βρω γκόμενο μην τυχόν και δεν παίζω πια μαζί του. Η αδελφή μου πιστεύει ότι το παιδί έχει αρχίσει ν' αποκτά τη νοοτροπία του πατέρα του, σύμφωνα με την οποία αν μια

γυναίκα ξεμυτίσει από το σπίτι της θα την πηδήξουν οπωσδήποτε...

Το μυστήριο των μανιταριών (δεύτερος κύκλος): Προχθές, καθώς έπαιζα ποδόσφαιρο με τον Χαρούλη στην αυλή, παρατήρησα πως είχαν φυτρώσει δυο νέες συστάδες μανιτάρια, όλα τους ασφυκτικά κοντά το ένα με το άλλο.
“Πολύ παράξενες αυτές οι μαργαρίτες!” λέει ο μικρός, που δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο.
“Μανιτάρια είναι”, του εξηγώ.
“Ό,τι κι αν είναι, μη τα κοιτάς! Τώρα παίζουμε!”

Χθες το πρωί οι δυο συστάδες φούντωσαν κι άλλο, ενώ εμφανίστηκε ακόμα μία εκεί δίπλα. Θεώρησα σκόπιμο να τις φωτογραφήσω -και καλά έκανα: μέχρι το απόγευμα τα περισσότερα μανιτάρια ήδη φαίνονταν μαυρισμένα, μισοκαμένα. Μέχρι το βράδι είχαν μαυρίσει κι άλλο, σα να σιγοκαίγονταν.

Σήμερα τα μανιτάρια έχουν καεί σχεδόν ολότελα, όλα τους μοιάζουν καβουρνιασμένα και πατικωμένα. Μέχρι το επόμενο πρωί, θα έχουν γίνει σκόνη και θα εξαφανιστούν εντελώς. Όπως και τις προηγούμενες φορές, τα φυτά ζουν μόλις τρεις μέρες συνολικά.

Πιθανή εξήγηση: Ίσως φταίει η υδρορροή, που χύνεται ακριβώς επάνω τους. Όμως, αυτή υπάρχει εδώ και 55 χρόνια, δεν τρέχει συχνά, και τέτοιο φαινόμενο δεν έχω παρατηρήσει ποτέ στο παρελθόν. Αρχίζει να μου χτυπάει πολύ περίεργα η όλη υπόθεση...

Τρίτη, 16 Μαΐου 2017

Προφητικό Όνειρο: Είναι νύχτα, ξυπνώ από τον ύπνο μου, ακούω περίεργους θορύβους απέξω, ενώ η μαμά τριγυρίζει

στο σπίτι, ανήσυχη μήπως κάποιος κλέφτης προσπαθεί να μπει μέσα. Σηκώνομαι από το κρεβάτι, την ακολουθώ στο χωλ και ανοίγουμε την μπροστινή πόρτα για να δούμε από πού προέρχονται οι θόρυβοι. Τότε, ένα μικρό σκυλί, χαριτωμένο μα ενοχλητικό, μπαίνει στο χωλ αλλά εμείς το αναγκάζουμε να ξαναβγεί. *Επαλήθευση: Μέσα στη νύχτα, η μαμά είχε σηκωθεί για να κλείσει το παράθυρο· ανησυχούσε μήπως ήταν έξω κάποιος κλέφτης επειδή ακούγονταν θόρυβοι από τον δυνατό αέρα που χτυπούσε διάφορα πράγματα στην αυλή*...

Περιπατητικός διαλογισμός (ακίνιν) - Χώρος και Ψυχή:
Φαντάζομαι ότι είμαι ασκήτρια και ζω μονάχη στην κορφή ενός ψηλού βουνού. Κάθε στιγμή απολαμβάνω ησυχία και ηρεμία, γύρω μου εκτείνεται ένα πανόραμα από μαβιές κορυφογραμμές και λευκά σύννεφα, η ψυχή μου δονείται αρμονικά με όλα αυτά.

Ξαφνικά, εμφανίζεται ένας άνθρωπος. Αυτόματα βιώνω μια απότομη εσωτερική αναταραχή, σα να σχίζεται η ψυχή μου. Η θέαση και μόνο ενός ανθρώπου, μου προξενεί μια βίαιη ψυχική διάσπαση· *γύρευε τι κάνει η συναναστροφή με δαύτους...*

Η παρουσία φυτών δεν προξενεί διάσπαση· η εμφάνιση ζώων προκαλεί κάποια διαταραχή, που είναι τόσο μεγαλύτερη όσο περισσότερο μοιάζει το ζώο με τον άνθρωπο: τα πουλιά δεν ταράζουν την ψυχή, οι γάτες ελάχιστα, τα σκυλιά κάπως περισσότερο, ένας πίθηκος θα ενοχλούσε σχεδόν όσο ένας άνθρωπος. Μεγάλη διάσπαση προξενούν επίσης οι ηλεκτρονικές συσκευές που έχουν οθόνη: υπολογιστές, τηλεοράσεις, κινητά τηλέφωνα και τα συναφή.

Η ψυχή είναι εκ φύσεως πλήρης, δεν χρειάζεται τίποτα και κανέναν για να γεμίσει. Ανοίγει αυθόρμητα και απλώνεται παντού όταν βιώνει ανοιχτούς, φυσικούς χώρους. Η συναναστροφή διαλύει την ψυχή, η απομόνωση την συγκεντρώνει. Ωστόσο, σε κλειστούς χώρους (πχ σπίτια) η ψυχή ασφυκτιά, γι' αυτό κι επιζητεί τη διάσπαση, η οποία επιτυγχάνεται με την παρουσία άλλων όμοιων όντων. Όταν τα μάτια κλείνουν για ύπνο ή διαλογισμό, η ψυχή αποσύρεται στον εαυτό της. Όταν περπατώ μόνη σε δρόμους δίχως ανθρώπους, μαζεύω πίσω την

ψυχή μου...⇧

! Ενώ περπατώ και συλλογίζομαι τα παραπάνω, παρατηρώ ξαφνικά μια μεσόκοπη γυναίκα να μου χειρονομεί από απέναντι: Αμέσως αναγνωρίζω την παλιά μου φίλη τη Λένα, με την οποία γνωριζόμαστε εδώ και 30 χρόνια αλλά τώρα έχουμε οκτώ χρόνια να τα πούμε. Στέκεται στο πεζοδρόμιο και με περιμένει, με φανερή ανυπομονησία. “Γειά σου Υβόννη, χρόνια και ζαμάνια!” μου κάνει χαρωπά μόλις την πλησιάζω. Δείχνει πολύ χαρούμενη που με βλέπει, κι εγώ επίσης. “Πόσο γρήγορα περνά ο καιρός! Τριάντα χρόνια γνωριζόμαστε! Από το... '87!” συνεχίζει κι εγώ συμφωνώ. *Μα πότε πέρασαν αυτά τα τριάντα χρόνια;*

Συνεχίζουμε μαζί το δρόμο, συζητώντας ζωηρά κι ευδιάθετα: Το 2011 κατέθεσε τα χαρτιά της για σύνταξη (πριν καν συμπληρώσει τα 55, πάνω στην ώρα πριν αλλάξουν οι νόμοι), από το 2014 πληρώνεται κανονικά· ο σύζυγος είναι επίσης συνταξιούχος αλλά δουλεύει και κάπου. Ο μικρός της γιος, ο Στράτος, είναι λογιστής στην εταιρεία όπου δούλευε η Λένα και παίρνει μισθό 900 ευρώ και 25 ένσημα το μήνα (που δεν τα παίρνει πια κανένας), ενώ η γκόμενά του περιμένει παιδί. Ο μεγάλος της γιος, ο Πέτρος, δουλεύει σαν μηχανικός στο Μετρό. Κοντολογίς, και οι δυο γιοί της μπαίνουν σε όποια θέση θέλουν, με όποιο μισθό θέλουν, χάρη σε διάφορες γνωριμίες, όπως παραδέχεται η ίδια η Λένα. Δύο χρόνια πριν αγόρασαν μια εξοχική βίλα κοντά στο Κιάτο, ούτε δυο μέτρα από τη θάλασσα, στην ταπεινή τιμή των 60.000 ευρώ· εκεί περνούν πλέον τα σαββατοκύριακα και τις διακοπές τους. “Ζωή και κότα!” αναφωνεί αυθόρμητα η αδελφή μου μόλις την πληροφορώ τα ανωτέρω. Εγώ απλά απορώ: *Μα πόσο μπορεί πια να βολευτεί κάποιος; Πόσο;*

Λεπτομέρεια: Λίγο πριν χωρίσουμε, η Λένα μου έδωσε τον αριθμό του σταθερού τηλεφώνου της. Είναι ο ίδιος, εδώ και 30 χρόνια. Το βόλεμα φαίνεται και από κάτι τέτοια: Εγώ, ας πούμε, μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα έχω αλλάξει αριθμό τηλεφώνου 5-6 φορές...

Κυριακή, 21 Μαΐου 2017

Αστρική Προβολή: Είναι νύχτα ακόμη, βρίσκομαι στο κρεβάτι. Αυθόρμητα αρχίζω να υψώνομαι αργά κι αιωρούμαι ως τη βιβλιοθήκη. Ύστερα κατευθύνομαι προς τα δεξιά, προσπαθώ να περάσω μέσα από την κλειστή πόρτα μα δεν μπορώ. Την ανοίγω με το χέρι, ίπταμαι στο οφίς και καταλήγω στο δωμάτιο της μαμάς, που εκείνη την ώρα είναι ξύπνια. “Με βλέπεις;” της κάνω, ενώ αιωρούμαι μπροστά της ανάσκελα, χώνοντας τα δάχτυλά μου στην ξύλινη επιφάνεια του κομό -μάλλον για να συγκρατηθώ. Τότε "ξυπνώ" στο δωμάτιό μου και βλέπω ότι το παράθυρο είναι ανοιχτό. Το κλείνω αμέσως, καθώς έξω βρέχει και κάνει κρύο.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια αυστηρά ανδροκρατούμενη κοινωνία, όπου οι γυναίκες είναι σκλάβες. Εξωθώ μερικές σε επανάσταση και ξεφεύγουμε, αφού πρώτα νικάμε ορισμένους άνδρες σ' έναν αγώνα. Εκείνοι, όμως, κρατώντας όπλα στα χέρια τρέχουν να μας προφθάσουν για να μας οδηγήσουν πίσω. Σε επόμενο αγώνα οι γυναίκες χάνουν και κλαίνε. Ωστόσο γλυτώνουν τελικά, ενώ εγώ ανεβαίνω όλο και ψηλότερα σ' ένα φυσικό ύψωμα του εδάφους...

... Δεν είναι η πρώτη φορά που τα κωλόσκυλα της γειτονιάς ούρλιαζαν όλα μαζί υστερικά μέχρι τις 2:00 το πρωί. Ύστερα το βούλωσαν επιτέλους και κατάφερα να κοιμηθώ. Προφανώς, ορισμένοι ανεγκέφαλοι συνηθίζουν να πηγαίνουν βόλτα τα βρωμόσκυλά τους μετά τα μεσάνυχτα, οπότε τα "πανέξυπνα ζώα" στις αυλές το θεωρούν σκόπιμο να ωρύονται σαν τρελά μόλις αντιληφθούν να περνά από κοντά κάποιο του είδους τους.

♥ Απογευματινή επίσκεψη στη Λένα, μετά από οκτώ χρόνια που είχα να πατήσω. Με υποδέχθηκε με χαρά αλλά δεν μ' έμπασε στο σπίτι· καθήσαμε στη μπροστινή βεράντα. Με κέρασε πορτοκαλάδα και κουλουράκια, μιλήσαμε επί παντός επιστητού, για την ακρίβεια εκείνη μιλούσε· εγώ άκουγα και συμφωνούσα ή σιγοντάριζα. Απέφυγα να πω πολλά για τον εαυτό μου ή για την οικογένειά μου, άλλωστε ξέρω πως δεν θέλει να ακούει για μένα -ούτε εγώ θέλω να λέω.

Πρόσφατα ανακαίνισαν την αυλή, έστρωσαν ακριβά

πλακάκια παντού, έφτιαξαν τα παρτέρια, τοποθέτησαν έναν μικρό διακοσμητικό καταρράχτη σε μια γωνία, άλλαξαν τα κάγκελα και τις εξωτερικές πόρτες -συνολική δαπάνη ύψους 17.000 ευρώ. Το αποτέλεσμα είναι τουλάχιστον εντυπωσιακό, ούτε σε σαλόνια δεν βλέπεις τέτοια πολυτέλεια. Σκοπεύουν σύντομα ν' ανακαινίσουν και το σπίτι, για τρίτη φορά μέσα σε είκοσι χρόνια.

Πριν από τρία χρόνια πέθανε σε ηλικία 87 ετών η κυρία Νίτσα, παλιά τους γειτόνισσα και φίλη, η οποία δεν είχε παιδιά και κληροδότησε το 120 μ2 σπίτι της στον μικρότερο γιο της Λένας, τον Στράτο (κάπου εδώ θυμήθηκα την θεία Πηνελόπη και τις κληρονομιές της), ο οποίος ετοιμάζεται η παντρευτεί. Η νύφη της δουλεύει ως υπεύθυνη σ' ένα μεγάλο pet shop στη Γλυφάδα, κάτω από ιδιαίτερα προνομιακές συνθήκες, και εισπράττει γύρω στο χιλιάρικο το μήνα.

Τέλος πάντων, περάσαμε ευχάριστα κανένα δίωρο, σχετικά ανέμελα και χαλαρά. Καλή είναι η Λένα για περιστασιακή παρέα μια φορά το μήνα, δεδομένου ότι:

- Δεν παριστάνει κάτι που δεν είναι· αντίθετα, κομπάζει διαρκώς για το άφθονο χρήμα και τις σπατάλες της
- Δεν μου παίρνει λόγια, εφόσον δεν ενδιαφέρεται να μάθει τίποτα για μένα
- Δεν με προβληματίζει ιδιαίτερα, εφόσον ανοίγει τα χαρτιά της χωρίς φόβο και με μπόλικο πάθος
- Δεν με αναστατώνει, εφόσον μιλά χαμηλόφωνα, με σταθερότητα και ηρεμία.

Σαφέστατα, η φιλενάδα είναι οικογενειακώς χωμένη στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, χρειάζεται να μετράω τις κουβέντες μου μαζί της, δεν είναι να την εμπιστεύομαι (μα και ποιός είναι;). Ωστόσο, σε γενικές γραμμές μου φαίνεται λιγότερο ύποπτη και πιο ειλικρινής από ορισμένες άλλες, που το παίζουν φιλάνθρωπες και καλλιεργημένες αλλά από πίσω μου σκάβουν το λάκκο με τους πιο απίθανους τρόπους...

Τετάρτη, 24 Μαΐου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι η νύχτα των

Χριστουγέννων κι έξω από το παράθυρο βλέπω να σκάνε πυροτεχνήματα, ενώ κάποιοι παλιοί εχθροί κάνουν μάγια, με σκοπό να μου προκαλέσουν δαιμονισμό. Καθώς ίπταμαι ανάσκελα, νιώθω την τάση μέσα μου μα αντιστέκομαι προσευχόμενη "Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς, αμήν", παρόλο που δεν πιστεύω πραγματικά.

Αργότερα βρίσκομαι σ' ένα καλό εστιατόριο μαζί με παρέα. Εκεί, όμως, διαπιστώνω ότι το τραπέζι που έχουμε κλείσει το έχει πιάσει η Ανδρομάχη (το αρχιτσιράκι του αφεντικού στην πάλαι ποτέ Παγγαία). Τελικά, όμως, καταφέρνουμε να βολευτούμε κι εμείς μέσα.

Πιθανή ερμηνεία: Κάποιοι παλιοί εχθροί (ίσως από την Παγγαία) εξακολουθούν να μου εξαπολύουν ψυχικές επιθέσεις, με σκοπό να μου δημιουργούν σοβαρά ψυχικά και άλλα προβλήματα...

Παρασκευή, 26 Μαΐου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (τρίτος κύκλος): Προχθές εμφανίστηκαν δυο νέες συστάδες μανιταριών, μεγάλες κι εντυπωσιακές.

Χθές το πρωί τα φυτά φαίνονταν πολύ φουντωμένα και στριμωχτά μεταξύ τους· όμως, μέχρι το απόγευμα είχαν ήδη μισομαυρίσει, προοιωνίζοντας το ίδιο κακό τέλος με τα προηγούμενα.

Σήμερα το πρωί έχουν κατακαεί τα περισσότερα μανιτάρια, αν και ακόμα στέκονται στη θέση τους. Μέχρι το μεσημέρι έχουν καρβουνιάσει κι εξαφανιστεί όλα, ενώ το διπλανό πεζούλι έχει μαυρίσει για τα καλά! Ωστόσο, κανένας από την οικογένεια δεν έχει παρατηρήσει το μυστήριο -κανένας εκτός από τον Χαρούλη:

“Νονά, νονά, τα μανιτάρια έχουν εξαφανιστεί!” τρέχει και μου λέει φουριόζος, ενώ εγώ γράφω διάφορα στο κομπιούτερ.
“Το ξέρω, χρυσέ μου!” του κάνω, δήθεν αδιάφορα.
Έπειτα ο μικρός ξανατρέχει στον κήπο και επιστρέφει για να μου δείξει τα δάχτυλά του, που τώρα είναι γεμάτα μαύρες στάχτες.
“Κοίτα! Κάποιος τα καίει, δεν γίνεται!” μου αναγγέλλει και αποχωρεί προβληματισμένος.

Όπως και να 'χει, δεν μπορώ να μην κάνω έναν παραλληλισμό του φαινομένου με ολόκληρη τη ζωή μου: Ό,τι κι αν επιχειρήσω, σε οποιονδήποτε τομέα (κοινωνική ζωή, δουλειά, ψυχική ανάπτυξη), ξεκινάει ελπιδοφόρα, φουντώνει και αναπτύσσεται γρήγορα κι εντυπωσιακά. Όμως, πριν προλάβω καν να χαρώ, ήδη φαίνονται τα μαύρα σημάδια μιας γοργής σήψης· σε ελάχιστο χρόνο όλα καταστρέφονται, γίνονται στάχτη και μπούρμπερη! Κατόπιν επιχειρώ κάτι καινούργιο, το οποίο αρχικά αναπτύσσεται επίσης ελπιδοφόρα· μα και αυτό γρήγορα "κατακαίγεται" κι εξαφανίζεται, αφήνοντας πίσω καμένη γη – και ούτω καθ' εξής, οι προσπάθειες συνεχίζονται η μία μετά την άλλη, πάντα πάνω σε μια καμένη γη που διαρκώς εξαπλώνεται...

Επίσης, δεν μπορώ να αγνοήσω μια σχέση ανάμεσα στο φαινόμενο των καμένων μανιταριών και στα ψυχικά μου προβλήματα (οράματα φωτιάς + εφιαλτικό μήνυμα). Ίσως όλα αυτά να σχετίζονται με μαύρη μαγεία, πιθανόν κάποια "αστρική φωτιά", η οποία με καταδιώκει και κατακαίει οτιδήποτε καλό πάει να αναπτυχθεί στη ζωή μου, ενώ τα τελευταία χρόνια στοιχειώνει ακόμη και τα όνειρά μου.

Τελικά, μάλλον έκανα πολύ καλά που δεν παντρεύτηκα και δεν τεκνοποίησα: Αν τολμούσα κάτι τέτοιο, πιθανότατα η οικογένειά μου θα είχε παρόμοια κατάληξη με οτιδήποτε άλλο έχω τολμήσει στη ζωή μου. Από ένστικτο το απέφυγα· ίσως έτσι να έχω γλιτώσει από φρικτές καταστάσεις που τώρα ούτε τις βάζει ο νους μου...

Πειράματα Ι

Πέμπτη, 7 Ιουνίου 2017
☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Τελευταία νιώθω την επιτακτική ανάγκη να σιγουρέψω ακόμα καλύτερα τους κωδικούς μου στις διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες, έτσι ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να τους ανακαλύψουν κάποτε οι Μαρκάκηδες.
Επειδή λοιπόν,
α) όλοι αυτοί οι κωδικοί συνδέονται με τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις μου,
β) οι οποίες συνδέονται με τον αριθμό και το τσιπάκι του κινητού μου,
γ) κάποτε οι Μαρκάκηδες θα αποκτήσουν το κινητό μου, οπότε θα μπορούν με αυτό να αλλάξουν όλους τους κωδικούς (σε περίπτωση που μάθουν, με κάποιο τρόπο, τα email μου),
δ) ειδικά στο gmail, δεν χρειάζεται καν να ξέρουν την ηλεκτρονική διεύθυνση· μπορούν να μπουν και με τον αριθμό του τηλεφώνου,
κρίνω ότι χρειάζονται ορισμένα έκτακτα μέτρα ασφαλείας: Ευτυχώς, οι δυο ηλεκτρονικές διευθύνσεις που έχω στο yahoo αντιστοιχούν σε παλαιότερο αριθμό κινητού, που δεν ισχύει πια. Όμως, ο λογαριασμός μου στο gmail (που είναι και ο πιο σημαντικός) είναι συνδεδεμένος με τον παρόντα αριθμό κινητού και δεν μπορώ να τον γυρίσω ξανά στον παλιό, που είναι πια ανενεργός. Ωστόσο, και αυτός ο αριθμός λήγει στα τέλη Ιουνίου, οπότε θ' αγοράσω νέο αριθμό και θα καταστρέψω το τωρινό τσιπάκι -και όλα καλά.

Όσο για τους χειρόγραφους τόμους, που περιλαμβάνουν καταγραφές έως τον Μάρτη του 2009, κατά βάθος δεν θέλω να μείνουν ούτε αυτοί στους Μαρκάκηδες, ούτε καν στον Χάρη. Επειδή, όμως, δεν μου πάει η καρδιά να τους καταστρέψω, αυτό το μήνα θα φροντίσω να αφαιρέσω από μέσα ορισμένα κείμενα που θεωρώ πολύ σημαντικά αλλά και προδοτικά για μένα...

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2017

☺ Λίγο πριν το μεσημέρι παίζουμε ρακέτες με τον Χάρη· σε μια στιγμή η μητέρα μου μας θυμίζει ένα παλιό παιδικό τραγουδάκι:

“Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου να περπατώ,
να πηγαίνω στο σχολειό,
να μαθαίνω γράμματα,
του Θεού τα πράματα!”

Αμέσως ο Χαρούλης εμπνέεται και σκαρώνει το δικό του τραγουδάκι:

“Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου να σερφάρω,
να μπαίνω στο YouTube,
να βλέπω του Θεού τα βίντεο!”

Το βράδι, στη γιορτή του σχολείου για το τέλος της σχολικής χρονιάς, παρευρισκόμαστε η αδελφή μου, οι γονείς του Χάρη και εγώ. Όταν έρχεται η σειρά της Τρίτης Δημοτικού να καταπλήξει τα πλήθη, με αρκετή έκπληξη διαπιστώνω ότι η δασκάλα προστάζει παιδιά και γονείς να μπουν σε μια τάξη, όπου θα διεξαχθεί ένας διαγωνισμός αινιγμάτων: Τα αγόρια και οι γονείς τους κάθονται στα δεξιά, τα κορίτσια και οι γονείς τους στα αριστερά, ενώ η δασκάλα λέει το ένα αίνιγμα μετά το άλλο. Στην αρχή κερδίζουν τα αγόρια, τα οποία εκφράζουν τον ενθουσιασμό τους με πολύ έντονο τρόπο: Σηκώνονται όρθια, αλαλάζουν σαν εκστασιασμένα, βρίζουν, κάνουν επιθετικές χειρονομίες, κοροϊδεύουν διαρκώς, με απροκάλυπτη εχθρότητα ενάντια στα κορίτσια -τα οποία είναι πολύ πιο μαζεμένα και ψύχραιμα. Μετά από λίγο, όμως, η πλάστιγγα αρχίζει να γέρνει υπέρ των κοριτσιών, καθώς εκείνα λύνουν περισσότερα αινίγματα. Τώρα τα αγόρια δυσανασχετούν, μερικά κλαίνε κιόλας, ενώ αρχίζουν να αποχωρούν το ένα μετά το άλλο, ώσπου δεν μένουν ούτε τα μισά.

Ο Χάρης τρέχει κι αυτός έξω, κάθεται σ' έναν πάγκο και κλαίει απαρηγόρητος. Προσπαθούμε όλοι να τον ηρεμήσουμε,

ενώ ο πατέρας του κατηγορεί την "αγάμητη" δασκάλα που έχωσε τα παιδιά σε τάξη τέτοια μέρα και να ανάγκασε να υπακούσουν σε κανόνες.

Όντως, τον βρήκα κι εγώ κάπως παράξενο αυτό τον διαγωνισμό, ειδικά απόψε. Μήπως, όμως, η δασκάλα είχε κάποιον ιδιαίτερο σκοπό που τον διοργάνωσε; Μήπως, ας πούμε, όλο το χρόνο παρατηρούσε φαινόμενα εχθρότητας και βίας των αγοριών ενάντια στα κορίτσια, και με αυτό τον τρόπο θέλησε να δώσει ένα μάθημα στα σκληρά αντράκια; *Καλά τους έκανε...*

Πέμπτη, 15 Ιουνίου 2017

☻ Τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς, τα παιδιά πήραν ελέγχους. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Χάρης έχει άριστα σε όλα τα μαθήματα (και ποιό παιδί δεν έχει;), όμως η δασκάλα εξέφρασε ορισμένα σοβαρά παράπονα: Στις προάλλες ο macho man Χαρούλης έβαλε τρικλοποδιά σ' ένα κορίτσι μόνο και μόνο επειδή εκείνο έτρεχε πίσω του· η πιτσιρίκα έπεσε κάτω φαρδιά-πλατιά κι έσπασε ένα δόντι. Μια άλλη μέρα έσπρωξε άλλη μια κοπελίτσα στις σκάλες και χτύπησε τα πλευρά της.

Ο νεαρός λέει ότι τα κορίτσια φταίνε που όλο τον χτυπάνε και τον κυνηγούν για να τον ξεβρακώσουν! Ο Γιάννης, από τη μεριά του, υποστηρίζει με παρρησία ότι τα σημερινά κορίτσια του Δημοτικού είναι πουτάνες που ντύνονται με προκλητικά μπουστάκια και σορτς, χώρια που έχουν μια γλώσσα δυο μέτρα, γι' αυτό καλά κάνουν τ' αγόρια και τις σπάνε στο ξύλο. Τελικά, όμως, θα μαλώσει τον Χάρη (όχι τόσο φωναχτά όσο βρίζει συνήθως τη Μιράντα) και θα τον βάλει τιμωρία: να μην παίξει, να μη δει τηλεόραση, να μην ανοίξει το τάμπλετ όλη μέρα το Σάββατο που θα μας τον φέρει η μάνα του. Έτσι, ο μικρός θα καθήσει στον καναπέ, κατακόκκινος από την απραγία και την κλάψα.

Σα να μου φαίνεται πως διανύουμε μια νέα εποχή μισογυνισμού (πονηρά κι έντεχνα υποκινούμενη από σκοτεινά κέντρα εξουσίας), ο οποίος εκφράζεται με συστηματική βία κατά των γυναικών, κυρίως ψυχολογική αλλά και σωματική.

Ωστόσο: Ναι μεν το παίζουν “ανώτερη ράτσα” οι σημερινοί άνδρες, μπορεί να υποτιμούν, να μισούν και να πολεμούν διαρκώς τις γυναίκες, ωστόσο προσκυνούν με χαρά τους σκύλους -και τις σκύλες. Ουκ ολίγες φορές έχω παρατηρήσει δερβέναγες που βγάζουν το σκύλο βόλτα μέσα σε δυνατή χειμωνιάτικη βροχή χωρίς καν να κρατούν ομπρέλλα, ή κάτω από τον καυτό ήλιο του καλοκαιριάτικου μεσημεριού. Δεν ξέρω, αλλά όταν βλέπω άντρακλες να πηγαίνουν το σκυλάκι βόλτα, μου 'ρχεται να φωνάξω "σύκα"!

Κυριακή, 18 Ιουνίου 2017

♥ Απογευματινή επίσκεψη στη Λένα, ξανά στη βεράντα της. Γεμάτη χαρά, η φιλενάδα μου με πληροφορεί ότι ο γιός της παντρεύτηκε χθες με πολιτικό γάμο και μπόλικη πολυτέλεια. Όλοι οι συγγενείς παρευρέθηκαν, έκαναν πλούσια δώρα κι έδωσαν γενναία χρηματικά ποσά στο ζευγάρι, γλέντησαν και πήραν μπομπονιέρες -σα να ήταν θρησκευτικός ο γάμος.

Κατά τ' άλλα η δίωρη συζήτηση εκτυλίσσεται περίπου στα ίδια πλαίσια όπως την περασμένη φορά: Εκείνη μιλάει διαρκώς για τα πλούτη και τις επιτυχίες της, εγώ ακούω και λέω "μπράβο", "ωραία", "δίκιο έχεις" και τα συναφή.

“Αλήθεια, πώς σου φαίνονται τα μαλλιά μου;” με ρωτάει σε μια στιγμή. Τα μαλλιά της είναι πολύ ωραία, βαμμένα σ' ένα χρώμα μελί με ξανθές ανταύγειες· πριν, όμως, προλάβω ν' απαντήσω, μου κάνει “Απαίσια, δεν είναι;” με βλοσυρό βλέμμα. “Αυτή η άχρηστη η κωμώτρια που έφερα για να με χτενίσει για το γάμο, μου τα 'κανε σκατά! Τι χρώμα είναι αυτό; Έχεις δει κάτι πιο απαίσιο;”

“Ίσως έπρεπε να είναι λίγο πιο σκούρα”, αποκρίνομαι διπλωματικά.

“Της είπα να μου τα ξεβάψει και να τα κάνει όπως πριν αλλά εκείνη είπε πως αυτό δεν γίνεται!” συνεχίζει ακάθεκτη η Λένα. “Και της έδωσα δέκα ολόκληρα ευρώ για χτένισμα και βάψιμο! Στο τέλος μου φάνηκε πως έκλαψε κιόλας! Σκοτίστηκα! Ηλίθια!” καταλήγει, με περίεργο ύφος. Αυτό το "ηλίθια" μου ακούστηκε κάπως περίεργο μα ίσως είναι η ιδέα μου...

Τέλος πάντων, εισπράττει από παντού και συνεχώς η Λένα και όλη της η οικογένεια, ωστόσο η κυρία το φέρει πολύ βαρέως όποτε είναι να πληρώσει έναν άνθρωπο που δουλεύει γι' αυτήν. Το κάνει θέμα να δώσει πέντε ευρώ στην κωμώτρια που έρχεται στο σπίτι της για να την κουρέψει και δεν μένει ποτέ ευχαριστημένη· φροντίζει επιμελώς να κάνει σκουπίδι την κωμώτρια, την οικιακή βοηθό, τον υδραυλικό και όποιον άλλο έχει την ατυχία να δουλέψει γι' αυτήν. Στη λαϊκή πηγαίνει αργά το μεσημέρι, για να πάρει τα φρούτα μισό ευρώ πιο φθηνά, λέει. Την ώρα που φεύγω, μου προτείνει την επόμενη φορά να πάμε για καφέ σε μια από αυτές τις μοντέρνες καφετέριες, "όπου πληρώνεις 1,20 ευρώ τον καφέ". *Να βράσω τα λεφτά τους και το βόλεμά τους...*

Περπατώντας προς το σπίτι, θυμάμαι ορισμένες φάσεις από παλαιότερα χρόνια, όταν τα παιδιά της Λένας πήγαιναν στο Δημοτικό. "Κάθε απόγευμα διαβάζω τον Πέτρο από τις πέντε ως τις δώδεκα τα μεσάνυχτα! Τους βάζουν πάρα πολλά!" μου έλεγε κι εγώ αναρωτιόμουν τι μελετούσαν μάνα και γιος επί επτά ολόκληρες ώρες κάθε μέρα – ώσπου το διαπίστωσα ιδίοις όμμασι κάποιες φορές που έτυχε να παρευρεθώ την ώρα που ο νεαρός έπρεπε να κάνει την αντιγραφή του: Καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, με το τετράδιο και το βιβλίο ανοιχτά μπροστά του, το μολύβι στο χέρι, έτοιμος να γράψει. Μα το χέρι έμενε εκεί, εντελώς ασάλευτο, σαν αγκυλωμένο, κρατώντας τη μύτη του μολυβιού ακίνητη πάνω στη σελίδα δυο ώρες με το ρολόι! Το αγόρι -θα 'ταν δέκα χρονών τότε- δεν καταλάβαινε ότι όσο πιο γρήγορα τελείωνε τα μαθήματά του, τόσο πιο γρήγορα θα έβγαινε στην αυλή να παίξει. Μόνο από αντίδραση έμενε σαν μαρμαρωμένος στην ίδια θέση επί δύο ολόκληρες ώρες, χωρίς να γράφει ούτε ένα γράμμα! Και οι γονείς δεν υποψιάζονταν καν πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το διάβασμα του γιου τους· η μάνα έκανε υπομονή, ο πατέρας αδιαφορούσε. *Κι όμως, με τέτοια μυαλά πάνε μπροστά...*

Κατακλείδα: Στο εξής, όποτε παίρνω τηλέφωνο τη Λένα για να βρεθούμε, πάντα μου αρνείται με διάφορες δικαιολογίες: πότε τυχαίνει να φεύγει εκείνη την ώρα για το χωριό, ποτε έχει

έλθει μόλις εκείνη την ώρα από το χωριό, πότε βρίσκεται στο χωριό -αν απαντήσει στο τηλέφωνο ο γιος της. Την τελευταία φορά που θα της τηλεφωνήσω, μέσα Σεπτέμβρη, θα της δώσω τον αριθμό του σταθερού μου τηλεφώνου για να με πάρει εκείνη όποτε μπορεί. Δεν θα με πάρει ποτέ -και δεν με νοιάζει καθόλου...

Τρίτη, 20 Ιουνίου 2017

Πείραμα: Λίγο πριν πέσω στο κρεβάτι, βάζω πάνω από το προσκέφαλό μου ένα ματσάκι γιασεμί. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με άλλους βρίσκομαι μέσα σε μια παράξενη, σκοτεινή εκκλησία γοτθικού τύπου, όπου αναμένεται να γίνει γάμος αλλά δεν ξεχωρίζω ούτε γαμπρό ούτε νύφη. Υπάρχουν αρκετοί καλεσμένοι μα είναι όλοι ντυμένοι με σκουρόχρωμα ή μαύρα ρούχα. Ξαφνικά, ακούγεται μια δυνατή ανθρώπινη κραυγή, σαν σημάδι πως ξεκινά το μυστήριο.

Νιώθω ανησυχία, καθώς το περιβάλλον δεν μου εμπνέει καμία εμπιστοσύνη μα ανακουφίζομαι αρκετά μόλις βλέπω ότι οι καλεσμένοι αποχωρούν ένας-ένας μέσα από μια χαμηλή πορτούλα που έχει ανοίξει σ' έναν τοίχο της εκκλησίας, στα αριστερά μου. Αρχικά σκέφτομαι να φύγω από την κεντρική είσοδο, μα πριν φθάσω στην έξοδο το ξανασκέφτομαι (*γιατί όχι;*), γυρίζω πίσω και περνώ κι εγώ μέσα από την πορτούλα.

Τώρα βρίσκομαι νύχτα σ' ένα μεγάλο δάσος με ψηλά, όμορφα δέντρα που φωτίζονται από το φως της σελήνης. *Τι είναι εδώ; κυβερνοχώρος;* αναρωτιέμαι, καθώς διασχίζω ένα μακρύ, χωμάτινο μονοπάτι.

Τότε, βλέπω ένα λιοντάρι να έρχεται προς το μέρος μου· ανησυχώ αλλά εκείνο δεν με πειράζει, μονάχα με προσπερνά και απομακρύνεται πίσω μου. Ύστερα ακολουθεί άλλο ένα λιοντάρι, που επίσης με προσπερνά αδιάφορο. Κατόπιν φαίνεται μια τίγρις, που συμπεριφέρεται ομοίως.

Προχωρώ όλο και πιο βαθιά στο δάσος, ψάχνοντας να βρω τους άλλους καλεσμένους. Κάποτε τους βλέπω σε ομάδες ανάμεσα στα δέντρα, μα δεν μπορώ να καταλάβω πού

πηγαίνουν. Ακούω κάποιον να παραπονιέται ότι εδώ δεν υπάρχουν κουφέτα...

Το οικογενειακό μας σήριαλ καλά κρατεί: Πάνω που ο Γιάννης περίμενε μετά βαΐων και κλάδων την πρώην γυναίκα του να υπογράψει επιτέλους το συναινετικό διαζύγιο, η κυρία κατέφθασε σήμερα το απόγευμα όλο πόζα και προπέτεια, μονάχα για να αρνηθεί να υπογράψει! Τώρα απαιτεί να της δίνει ο ανηψιός μου 200 ευρώ το μήνα για τα έξοδα του παιδιού, σύμφωνα με το τυπικό συμβόλαιο, εφόσον εκείνη θα πάρει την επιμέλεια. Ο Γιάννης δεν πίστευε στ' αυτιά του, απογοητεύτηκε οικτρά κι έκλαιγε όλο το απόγευμα, ενώ ο μικρός του φώναζε: "Σταμάτα, μπαμπά, σταμάτα!"

"Έλα, τώρα, που πήρες και το σπίτι!" είπε εκείνη στο Γιάννη, με βλέμμα πονηρά ναζιάρικο.

"Ποιό σπίτι, μωρή καριόλα, πάντα δικό μου ήταν το σπίτι, εσύ ήλθες εδώ μονάχα με το βρακί που φορούσες!" της απάντησε ο ανηψιός μου -έτσι για να θυμόμαστε και την ιστορία.

Το θέμα είναι ότι το παιδί το κρατάμε εμείς έξι μέρες τη βδομάδα, δεδομένου ότι η μάνα του εργάζεται πυρετωδώς ως γκαρσόνα ολκής, δέκα ώρες κάθε ημέρα, οπότε μας αφήνει το γιόκα της στις 7:30 το πρωί και τον παραλαμβάνει κατά τις 7:00 το βράδι. Μόνο μία μέρα έχει ρεπό και τον κρατάει όλη μέρα, ενώ εμείς τον κρατάμε όλο το σαββατοκύριακο. Χώρια τα έξοδά του (ρούχα, φαγητό, ποδόσφαιρο, αγγλικά που του κάνω τσάμπα, κλπ), που ουσιαστικά τα έχουμε αναλάβει εμείς. Κι όμως, η κυρία δεν είναι ευχαριστημένη, θέλει να εξακολουθήσουμε να προσφέρουμε όσα προσφέρουμε και να της δίνουμε και 200 ευρώ μηνιαίως!

Κατόπιν ωρίμου σκέψεως, συμφωνούμε να της δίνουμε τα 200 ευρώ, εφόσον εκείνη τυπικά θα έχει την επιμέλεια. Όμως, δεν θα πληρώνουμε τίποτε άλλο για το παιδί, πράγμα που φυσικά δεν συμφέρει καθόλου την κυρία. Άλλη εναλλακτική λύση είναι να προσπαθήσει ο Γιάννης να της πάρει την επιμέλεια, πράγμα που δεν θα είναι καθόλου εύκολο, καθότι η Μαρίνα δεν είναι ούτε δηλωμένη πουτάνα, ούτε χασικλού, ούτε σεσημασμένη αλήτισσα. Έ ρε γλέντια που έχουν να γίνουν...

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 2017
☺ Απογευματινή οικογενειακή μάζωξη με αφορμή τα γενέθλιά μου: Η Αλίκη ματαίωσε μια συνάντηση στο σπίτι της Τζούλης για να παρευρεθεί (απίστευτο κι όμως αληθινό)· ο Χαρούλης μ' έβαλε να διαλέξω ένα από τα τρία σπίνερ του για δώρο, κι εγώ επέλεξα ένα με ωραία χρώματα· ο Γιάννης διάβασε μεγαλοφώνως το καινούργιο επεισόδιο της "σούπερ νονάς", που έγραψε ο γιός του προχθές:
‖ Η σούπερ νονά και η χρονομηχανή ‖
Μια φορά κι έναν καιρό όταν η σούπερ νονά είχε γεράσει και θαύμαζε τα παιδιά που παίζαν ποδόσφαιρο και άλλα παιγνίδια όπως... αλλά μην ξεχνάμε και το άγαλμά της, εκεί όπου τα παιδιά συνήθως σκαρφάλοναν. Εκείνη τη στιγμή είδαι και έναν μεγάλο στο άγαλμα που ήταν όμορφος, πήγε κι αυτή εκεί πέρα. Είχαι ένα τεράστιο πράγμα, μια χρονομηχανή. Η νονά μπήκε μπέσα σε αυτήν και είδε τις παλιές της περιπέτιες όταν ήταν μικρή αλλά συγκηνήθηκε πάρα πολύ.
Αυτός όμως ο μεγάλος, που 'χε τη χρονομηχανή, είταν κακός και είχε βάλει μέσα δηλιτίριο και όταν βγήκε η σούπερ νονά ήταν μεθισμένη και ζαλιζόταν και ο κακός της έδωσε μια μπουνιά και έπεσε ξερή κάτω. Μετά όλη νόμιζαν ότι πέθανε γιατί είταν πολύ ώρα κάτω στο πάτωμα. Ξύπνησε τελικά, πήγε στο σπίτι της να πάρει τη στολή, έδιρε αυτόν τον κακό και ζίσαν αυτή ευτιχισμένη και ζίσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα!!!! ♡ Τέλος

Χαράλαμπος Μαρκάκης ♡

Σημείωση: Οι καρδούλες υπάρχουν και στο πρωτότυπο κείμενο. Εξακολουθούν να του ξεφεύγουν μερικά συντακτικά και ορθογραφικά λάθη, καθότι ο νεαρός δεν μπορεί να συγκεντρώνεται ταυτόχρονα στην υπόθεση και στην ορθογραφία, λέει...♥

Σάββατο, 24 Ιουνίου 2017
Πείραμα: Σήμερα τα ξημερώματα εφαρμόζω μια δική μου απλή τεχνική για ονείρεμα: Ενώ είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, δίνω στον εαυτό μου τη νοερή εντολή: “Απόψε

ταξιδεύω στους αστρικούς κόσμους", αργά, ήρεμα, συγκε-ντρωμένα. Ύστερα παίρνω τρεις αναπνοές, επαναλαμβάνω την εντολή, κ.ο.κ., ώσπου να συμπληρωθούν δέκα φορές. Ύστερα αφήνομαι να αποκοιμηθώ και να ονειρευτώ:

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια μεγάλη αίθουσα κάπου στην Αθήνα, όπου γίνεται συνεστίαση. Ο πατέρας μου κάθεται σε άλλο τραπέζι, δεν έχουμε επαφή. Δεν έχω παρέα, βαριέμαι. Σηκώνομαι και ψάχνω να βρω έναν ωραίο άνδρα μα δεν βρίσκω κανέναν αξιόλογο. Τελικά, αποφασίζω να πάω να μιλήσω στον πατέρα μου, παρόλο που ξέρω ότι είναι κακό να επικοινωνείς με νεκρό σε όνειρο. Τώρα, όμως, δεν μπορώ να βρω ούτε αυτόν. Βγαίνω έξω απογοητευμένη.

Για ώρα πολλή περπατώ στη Βουλιαγμένης, ανάμεσα στα διερχόμενα αυτοκίνητα, ενώ το όνειρο εξακολουθεί να είναι διαυγές. Κάποτε φθάνω σ' ένα λιμάνι, όπου είναι αγκυροβο-λημένα διάφορα πλοία, έτοιμα να αποπλεύσουν.

"Είναι εδώ ο Φεζάρρης;" ρωτώ έναν ναύτη, που ελέγχει την επιβίβαση. Κοιτάζει βαριεστημένα το χαρτί του, ενώ ένα καράβι φεύγει. Τότε, πλησιάζει ο μπαμπάς και μου λέει "Υβόννη, εδώ είμαι" και αμέσως μετά επιβιβάζεται σ' ένα από τα πλοία.

"Φύγε από δω!" μου κάνει αυστηρά ο ναύτης.

Αποχωρώ μόνη και καταλήγω ξανά στη Βουλιαγμένης, στο ύψος της Γυμναστικής Ακαδημίας. Σε μια στιγμή, διακρίνω ένα πλαϊνό μονοπάτι που ανοίγεται στα αριστερά της λεωφόρου και αποφασίζω να κόψω δρόμο από εκεί. Περπατώ ήρεμα στον στενό, χωμάτινο δρόμο που ξετυλίγεται ανάμεσα σε ψηλούς βράχους όταν, ξαφνικά, σταματά δίπλα μου ένα κόκκινο κάμπριο αμάξι, που το οδηγεί ένας χοντρός, άσχημος νέγρος. Περιμένει μάλλον να μπω μέσα, όμως εγώ τον αγνοώ κι εκείνος φεύγει. Πιο κάτω συναντώ άλλους νέγρους, σε ομάδες 3-4 ατόμων, που όλοι τους μοιάζουν λίγο ή πολύ στον Sam Kusba (βλ. 18 Μαρτίου 2009, Ημερολόγιο Δέκατο Τρίτο). Φαίνονται απειλητικοί, μερικοί από αυτούς βγάζουν έξω τα γεννητικά τους όργανα. Αγριεύομαι αλλά διατηρώ την ψυχραιμία μου και προχωρώ, με την αίσθηση ότι δεν μπορούν να με βλάψουν πραγματικά, εφόσον *εγώ ονειρεύομαι*. Εντέλει, κάποτε φθάνω

στο τέλος του μονοπατιού και ξαναβγαίνω στη Βουλιαγμένης, στην περιοχή της Άνω Γλυφάδας. Συνεχίζω το δρόμο για το σπίτι, νιώθοντας ανακουφισμένη και ασφαλής.

Ερμηνεία: Αισθάνομαι πάντα μόνη σ' έναν κόσμο όπου δεν έχω πραγματική οικογένεια, ούτε φίλους. Αναπωλώ τον πεθαμένο πατέρα μου, κατά βάθος θα ήθελα να φύγω μαζί του, μα αυτό δεν γίνεται. Έτσι, εξακολουθώ να περιπλανιέμαι εδώ κι εκεί, ενώ γύρω μου περιφέρονται εχθροί που παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση και ευελπιστούν να με παρασύρουν σε παγίδες. Δεν αποκλείεται ο κύριος Kusba και τα τσιράκια του όντως να με παρακολουθούν με κακούς σκοπούς, τους οποίους όμως αδυνατούν να εκτελέσουν επειδή εγώ είμαι προσεκτική και ψύχραιμη...۩

☺ Το πρωί, καθώς παίζουμε ποδόσφαιρο με τον Χαρούλη, η μπάλα χτυπάει στο στήθος του και αμέσως μετά ακούγεται ένας μεταλλικός ήχος στο πάτωμα, από κάτι που πέφτει κάτω, στα πόδια του μικρού.

“Αν είναι σκουπίδι, πέταξέ το!” του λέω.

“Δεν είναι σκουπίδι!”

“Και τι είναι;”

Μόλις πλησιάζω, βλέπω ότι αυτό που έχει πέσει καταγής είναι το μικροσκοπικό μεταλλικό ομοίωμα του Εσταυρωμένου, που έχει ξεκολλήσει από τον ξύλινο σταυρό του Χάρη. Προς στιγμήν, αναγνωρίζω ένα ***“σημείον”***... αλλά όχι αρνητικό! Αν ήταν στο χέρι μου, θα πέταγα τον Εσταυρωμένο και τον σταυρό στα σκουπίδια! Αλλά επειδή το "φυλακτό" ανήκει στον Χάρη, απλά ξανακολλάω το μέταλλο πάνω στο ξύλο με κόλλα -και ούτε γάτος, ούτε ζημιά...۩

Το μυστήριο των μανιταριών (τέταρτος κύκλος): Στις 3 Ιουνίου εμφανίζονται τρεις νέες συστάδες, σε κάποια απόσταση η μία από την άλλη, πάντα στο ίδιο μαυρισμένο χώμα. Την επομένη το πρωί τα μανιτάρια έχουν ανοίξει πλήρως, όμως τα μισά είναι ήδη μισομαυρισμένα. Μέχρι το μεσημέρι έχουν καρβουνιάσει όλα.

Στις 11 Ιουνίου, τρεις νέες συστάδες εμφανίζονται πάνω

στην ίδια τριγωνική επιφάνεια καμένου χώματος. “Σαν να τα φυτεύει κάποιος και μετά τα καίει!” παρατηρεί ο Χαρούλης γεμάτος απορία, χωρίς εγώ να του αναφέρω τίποτα.

Την επομένη, τα μανιτάρια έχουν ανοίξει, οι δυο κοντινές συστάδες έχουν ενωθεί σε μία, όμως τα περισσότερα από τα φυτά είναι ήδη μαυρισμένα και μέχρι το βράδι έχουν γίνει κάρβουνο. Σύντομα η μαυρισμένη επιφάνεια καλύπτεται από τη γνώριμη, λεπτή, ζελατινώδη ουσία, η οποία θα εξαφανιστεί μετά από λίγες μέρες -όπως ακριβώς τις προηγούμενες φορές.

Χθες το πρωί (23 Ιουνίου) εμφανίστηκαν τρεις νέες συστάδες, στην ίδια γωνία του μεγάλου παρτεριού. Η μία είναι πιο εκτεταμένη, οι άλλες δυο μικρότερες και αραιά η μία από την άλλη. Μέχρι το βράδι τα μανιτάρια είχαν ανοίξει.

Σήμερα το πρωί είναι ήδη μισοκαμένα και μέχρι τις 6:00 το απόγευμα έχουν καρβουνιάσει όλα και μοιάζουν πατικωμένα -ως συνήθως. Την επομένη, το μαυρισμένο χώμα έχει μισοκαλυφθεί από τη ζελατινώδη, ασημόχρωμη ουσία. Με έκπληξη παρατηρώ ότι η ίδια ουσία ασημίζει σε λεπτές λωρίδες πάνω στο τσιμεντένιο δάπεδο πλάι στην εξωτερική σκάλα, δίπλα στο παρτέρι.

“Τι είναι αυτό;” αναρωτιέμαι φωναχτά, ενώ ο Χαρούλης είναι δίπλα μου.

“Δεν ξέρω! Εσύ θα γίνεις επιστήμονας!” μου απαντά ο μικρός αυθόρμητα.

Την πρώτη μέρα που αποφασίζω να ερευνήσω το "μυστήριο των μανιταριών" στο Internet, υφίσταμαι πραγματική εισβολή από ***"σημεία":*** α) Ψάχνοντας στο τάμπλετ του Χάρη πληροφορίες σχετικά με "μανιτάρια που φαίνονται καμένα", χωρίς να καταλάβω πώς, η οθόνη σκοτεινιάζει και σχίζεται από επιθετικές γλώσσες φωτιάς που ξετυλίγονται σαν πύρινα σχοινιά· ύστερα βλέπω ότι πρόκειται για τη διαφήμιση μιας ξένης ομάδας ποδοσφαίρου. β) Το ίδιο απόγευμα πηγαίνω για μάθημα στις κόρες του Αργύρη. Η Θεώνη φορά μια γκρίζα μπλούζα με την επιγραφή HELL|O (!)

Τέλος πάντων, μετά από εκτεταμένη έρευνα στο Διαδίκτυο, σε αγγλικά και ελληνικά σάιτ, ανακαλύπτω τα εξής ενδιαφέροντα -αν και άσχετα με την περίπτωσή μου:

* Μανιτάρια φύονται συχνά σε τόπους που έχουν καεί πρόσφατα. Ωστόσο, αυτά τα μανιτάρια είναι τύπου Morchela ή Morel, δεν μοιάζουν μ' εκείνα που βλέπω εγώ στον κήπο μου, και δεν καίγονται μυστηριωδώς από μόνα τους.

* Υπάρχει μια αρρώστια των φυτών που ονομάζεται καπνιά (fire blight), η οποία οφείλεται σε μύκητες (slime molds) ή σε βακτήρια (Erwinia amylovora). Εμφανίζεται κυρίως σε ελιές, εσπεριδοειδή, αλλά και στη χλόη, και σταδιακά (όχι μέσα σε μια μέρα) καταστρέφει το φυτό. Ωστόσο, σε αυτές τις περιπτώσεις τα φύλλα φαίνονται ξεραμένα -όχι μαυρισμένα, ούτε καρβουνιασμένα.

* Σύμφωνα με ορισμένα άρθρα, είναι αδύνατον να κάψεις μανιτάρια! Αυτό επειδή αποτελούνται από τον ίδιο ιστό με τον εξωσκελετό των καβουριών και των εντόμων.

Συμπεράσματα: α) Δεν βρήκα τίποτα σχετικό με καμένα μανιτάρια σαν τα δικά μου, ούτε σαν εικόνα, ούτε σαν φαινόμενο, ούτε σαν σημάδι μαγείας. β) Αν υποθέσουμε ότι το φαινόμενο είναι φυσικό, στην αυλή μου βρήκε να εμφανιστεί; γ) Να το θεωρήσω γρουσουζιά, κακό οιωνό; *Και λοιπόν; Πρώτη φορά έρχομαι αντιμέτωπη με αρνητικά σημάδια;* δ) Μήπως τα καμένα μανιτάρια υποδηλώνουν επενέργεια μαύρης μαγείας εναντίον μου; *Και λοιπόν; Πρώτη φορά είμαι στόχος αρνητικών δυνάμεων;*

Άρα, παρόλο που το φαινόμενο είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό, στην ουσία του δεν είναι τίποτα καινούργιο: Στη χειρότερη των περιπτώσεων, πρόκειται για δυσοίωνο σημάδι ή/και μαύρη μαγεία εναντίον μου. Μια από τα ίδια, δηλαδή...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2017

Νέα, παράξενα ***σημεία:*** Κατά το μεσημέρι, περνώντας έξω από το νεκροταφείο, πάνω σ' έναν κάδο σκουπιδιών βλέπω παρατημένο ένα παράξενο διακοσμητικό: Είναι ένα μαρμάρινο ανοιχτό βιβλιαράκι· στην αριστερή σελίδα του υπάρχουν ανάγλυφα πολύχρωμα άνθη, στη δεξιά το πάτερ ημών στα αγγλικά με χρυσά γράμματα, πίσω υπάρχει μια θέση για λίγα άνθη, σαν βαζάκι. Παραδίπλα υπάρχει ένα ξεραμένο τριαντά-φυλλο και χυμένο αλάτι (μαγεία;).

Δεν αγγίζω τίποτα, συνεχίζω το δρόμο μου, μα λίγο παρακάτω αντικρίζω ένα νεκρό περιστέρι πεσμένο καταγής. Ξαφνικά αλλάζω γνώμη, επιστρέφω στον κάδο, παίρνω το μαρμάρινο βιβλιαράκι, και αποφασίζω ότι το καλύτερο μέρος για να το αφήσω είναι ο τάφος του πατέρα μου. Περπατώντας προς τα κει, βρίσκω κάτω πεταμένα δυο όμορφα σωμόν τριαντάφυλλα· τα παίρνω και τα τοποθετώ μέσα στο βαζάκι και, μετά από λίγο, αφήνω το ασυνήθιστο διακοσμητικό πάνω στον τάφο του μπαμπά.

Πανέμορφο, μα θα εκπλαγώ αν το βρω εκεί την επόμενη φορά που θα πάω. Και τι δεν μας έχουν κλέψει ως τώρα από τον τάφο του πατέρα μου: Πλαστικά άνθη, ένα κερί αφοσίωσης, ένα μικρό στεφάνι με πλαστικά λουλούδια -ως και το πλαστικό βάζο που μπαίνει μέσα στο μαρμάρινο (!) *Μα όλοι από μας κλέβουν;*

Παρασκευή, 30 Ιουνίου 2017

♠ Τελευταίο μάθημα στις δίδυμες Ξιφαρά. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα, με υποδέχεται ο πατέρας τους με το σύνηθες διφορούμενο χαμόγελό του.
“Ζέστη”, μου λέει κι εγώ αυθόρμητα συμφωνώ
“Ναι, ζέστη!”
“Όχι ζέστη, λιοπύρι!” μου κάνει τότε, ανεβάζοντας τον τόνο της

φωνής του.
Αυθόρμητα με πιάνει ένα ελαφρό σύγκρυο και αναφωνώ "Λαύρα! Λαύρα! Βράζουν οι δρόμοι!" χειρονομώντας χαρακτηριστικά. Μόκο ο Αργύρης.
Φανταστικό! Μόλις κατάφερε ο τύπος να διαφωνήσει με τον εαυτό του! Απλά, αναρωτιέμαι: Με τέτοιες ατάκες έριξε την αριστοκράτισσα γυναίκα του;

Πάντως, αυτά δεν τα κάνει μόνο με μένα. Στις προάλλες το βλήτο έτυχε να μιλήσει με τη μητέρα μου στο τηλέφωνο για δέκα λεπτά, και η γυναίκα απόρησε επειδή αντιγύριζε κάθε της λέξη μ' ένα σπαστικό "όχι (εκείνο που λες εσύ), το άλλο (που λέω εγώ)". Έτσι, για να με πιστεύει όταν της μιλάω...

Πέντε λεπτά πριν φύγω, συμβαίνει κάτι το πρωτοφανές στα χρονικά των Ξιφαράδων: Κατά λάθος η Μάρθα σκουντάει το ανοιχτό blanco και το ρίχνει κάτω, λερώνοντας το μωβ τραπεζομάντηλο με μια λευκή κηλίδα και τη γκρίζα μοκέτα με δυο-τρεις πιτσιλιές!

Αμέσως τα κορίτσια ανησυχούν κι εκδηλώνουν το φόβο τους για την αντίδραση του πατέρα τους: "Ξέρετε τι μάτι έχει ο μπαμπάς; Μπορεί να είναι κάτω μια τρίχα που δεν τη βλέπει κανένας, αυτός όμως τη βλέπει, τη σηκώνει από κάτω και φωνάζει *Να, τρίχα*!" λέει η Θεώνη σκεφτική.

Το φαντάζομαι: Εγκεφαλικό θα πάθει ο τύπος, τόσο υποχόνδριος με την καθαριότητα που είναι! Ακόμη κι αν το 'χα οργανώσει εγώ η ίδια αυτό το επεισόδιο, δεν θα μπορούσε να πάει καλύτερα! Τι θαυμάσιος τρόπος για να τελειώσει η σχολική χρονιά!

Δευτέρα, 3 Ιουλίου 2017

Οι πρώτοι αρνητικοί οιωνοί πρωτοεμφανίστηκαν πριν από κανένα μήνα, όταν η βρύση της κουζίνας λασκάρισε και μας κατάβρεχε όποτε την ανοίγαμε. Καλέσαμε το Μηνά, ο οποίος την επιδιόρθωσε και η βρύση δεν έσταζε -για τις επόμενες δυο μέρες. Ύστερα, όμως, άρχισε να χάνει πολύ νερό από διάφορα σημεία, μέρα-νύχτα, και δεν σταματούσε παρά μόνον όταν έκλεινα εντελώς την παροχή του νερού. Ένα

απόγευμα ο ανηψιός Γιάννης επιχείρησε να την φτιάξει μα τελικά νευρίασε και κοπάνησε την κάνουλα με την πένσα ξανά και ξανά, ώσπου την κατέστρεψε εντελώς! Μετά από λίγες μέρες, μας έφερε μια καινούργια βρύση και την τοποθέτησε ο ίδιος, όμως και αυτή έτρεχε συνεχώς, από διάφορα σημεία! Έκτοτε φροντίζω να κρατώ την παροχή του νερού διαρκώς κλειστή και την ανοίγω μονάχα όποτε θέλουμε να κάνουμε μπάνιο ή να πλύνουμε τα πιάτα.

Σήμερα το απόγευμα ο Γιάννης ξανακοίταξε τη βρύση κι έβγαλε το σοφό συμπέρασμα ότι ο ίδιος τη χάλασε την ώρα που προσπαθούσε να την τοποθετήσει. Επιχείρησε να την ξαναφτιάξει, όμως την ξεχαρβάλωσε για τα καλά και τώρα τρέχει ασταμάτητα, είτε την έχουμε ανοιχτή, είτε κλειστή! Αναγκαστικά, λοιπόν, έχω ξανακλείσει την παροχή του νερού. Θα χρειαστεί να περιμένουμε λίγες μέρες ακόμα, μέχρι ο μέγας μάστορας Γιάννης να μας φέρει άλλη βρύση, την οποία θα δοκιμάσει να ξαναβάλει ο ίδιος, λέει.

Σα να μου φαίνεται πως είναι τρελός για δέσιμο ο ανηψιός μου: Εδώ κι έξι μήνες δουλεύει σαν εργάτης σε κατασκευαστική εταιρεία, μπάζα κουβαλάει, ο ίδιος όμως πιστεύει πως είναι αρχιμάστορας σε όλους τους τομείς! *Άραγε, επίτηδες τα κάνουν αυτά οι Μαρκάκηδες;*

Αυτή τη στιγμή το σπίτι μου έχει μείνει ουσιαστικά χωρίς νερό – χώρια η άλλη διαρροή, κάπου στους σωλήνες, που όλοι καμώνονται πως την έχουν ξεχάσει, ενώ ο κοινός λογαριασμός του νερού εξακολουθεί να παραφουσκώνει! Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα (προς το παρόν τουλάχιστον) επειδή ο Γιάνναρος, που το παίζει αρσενικό Α της οικογένειας, μας το απαγορεύει ρητά! Κι εγώ τι άλλο μπορώ να κάνω τώρα εκτός από το να περιμένω;

Υποψίες: Μόλις τώρα συνειδοτοποιώ τι μέλλει γενέσθαι και αρχίζουν να με ζώνουν τα φίδια: Οι Μαρκάκηδες δεν πληρώνουν ποτέ λογαριασμούς κι εγώ με τη μητέρα μου αδυνατούμε πλέον να πληρώνουμε και γι' αυτούς. Έτσι, ο Γιάννης χρωστά ήδη 2200 ευρώ στη ΔΕΗ και 80 στην ΕΥΔΑΠ, ενώ η Αλίκη χρωστά 920 και 270 ευρώ αντίστοιχα. Ο μεν έκανε

ειδικό διακανονισμό στη ΔΕΗ για τα 1666 ευρώ, ο οποίος όμως γρήγορα ακυρώθηκε επειδή ο μάγκας δεν πλήρωσε τους επόμενους λογαριασμούς. Όσο για τη διαρροή του νερού που υπάρχει στους σωλήνες, μάλλον στη γραμμή της Αλίκης, κανείς δεν ενδιαφέρεται να κάνει κάτι. Έτσι, συνεχίζουμε να χρεωνόμαστε υπέρογκα ποσά για το νερό, δεδομένου ότι το ρολόι μας είναι κοινό (τουλάχιστον, ο Γιάννης έχει δικό του ρολόι).

Πρόβλεψη: Το πολύ μέχρι του χρόνου, θα τους κοπεί και το νερό και το ηλεκτρικό ρεύμα, οπότε οι Μαρκάκηδες θα έχουν απαίτηση να συνδεθούν (παράνομα) με τις δικές μου γραμμές, παραφουσκώνοντας τους αντίστοιχους λογαριασμούς, τους οποίους βεβαίως δεν θα μπορώ ούτε θα θέλω να πληρώνω! Αν μέχρι τότε ζει ακόμη η μαμά, δεν θα μπορέσω να τους αρνηθώ τη σύνδεση, ούτε να μείνω χωρίς νερό και ηλεκτρικό. Στο απώτερο μέλλον, πιθανότατα θα κοπούν και οι δικές μου παροχές, αφού πρώτα θα έχω φεσωθεί με 2-3000 ευρώ...

Φάση 23η: Το Ξύπνημα των Ερπετών

Τρίτη, 4 Ιουλίου 2017

Το πρωί έρχεται για επίσκεψη η θεία Ερμιόνη. Σε μια στιγμή, παρατηρεί την καλλιτεχνική φωτογραφία του μπρατσαρά Θάνου, την οποία η μάνα μου έχει κορνιζάρει και τοποθετήσει πάνω στο τζάκι, και αρχίζει να νιαουρίζει: "Μα πώς έχει γίνει έτσι ο Θάνος;" ... "Τι τρώει και κάνει τέτοια ποντίκια;" ... "Μήπως παίρνει τίποτα ουσίες;" κλπ. *Μα πώς κάνει έτσι; Πρώτη φορά βλέπει την επίμαχη φωτογραφία;*

Σχεδόν αμέσως μετά την αναχώρηση της θείας, από πάνω ακούγονται άγριες φωνές, ουρλιαχτά και μουγκρητά του Θανάση. Ακόμα μια φορά ο τύπος βρίσκεται σε αμόκ, πάλι έξω φρενών με τη γκόμενά του την Αννούσκα. Γίνεται χαμός, σπάνε πράγματα, δυνατοί γδούποι ταράζουν ολόκληρη την πολυκατοικία για ώρα πολλή, ενώ η μητέρα μου εκφράζει την συνήθη αποδοκιμασία της: "Κι αυτή η κοπέλα δεν ξέρει τι να κάνει για να τον ηρεμήσει... Άσε που μου φαίνεται πως είναι πολύ δεσποτική, γι' αυτό ο καημένος ο Θάνος φωνάζει έτσι!"

Στο μεταξύ η Αλίκη (που τυχαίνει να έχει ρεπό σήμερα) αποφασίζει να μπει στο διαμέρισμα του Θάνου για να δει τι γίνεται. Μόλις φθάνει στο κατώφλι της κουζίνας, αντικρίζει ένα απίστευτο θέαμα: Η Αννούσκα είναι κουλουριασμένη μπροστά στο νεροχύτη, ενώ ο δερβέναγας έχει σπάσει μια καρέκλα και πετάει τα κομμάτια πάνω στην πλάτη της κοπέλας! "Ευτυχώς που ήρθατε!" κάνει η Αννούσκα και σπεύδει κοντά στην αδελφή μου, γυρεύοντας προστασία.

Τότε ο Θανάσης χάνει κάθε έλεγχο και ουρλιάζει στη μάνα του σαν μανιακός:
"Φύγε από δω, δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μπαίνεις στο σπίτι μου!"

“Μα έτσι που κάνετε, φοβήθηκα μήπως γίνει κανένα κακό!” δικαιολογείται η αδελφή μου, πράγμα που εξαγριώνει ακόμη περισσότερο τον άρχοντα Θανάση, ο οποίος συνεχίζει να ωρύεται εκτός εαυτού:
“Εσύ δεν μου έχεις προσφέρει ποτέ καμία υποστήριξη σε τίποτα! Εσύ δεν είσαι μάνα! Γι' αυτό δεν σου αξίζει να ζεις, θα σε ξεπαστρέψω! Όπου κι αν πας, να κοιτάς πάντα πίσω σου, θα σε βρω όπου και να 'σαι και θα σε σκοτώσω!” αφήνοντας την Αλίκη εμβρόντητη, λουσμένη σε κρύο ιδρώτα.

Έπειτα ο Θάνος παίρνει κατά μέρος την Αννούσκα· μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η κοπέλα παρουσιάζεται ξανά στην αδελφή μου, με ύφος παράξενα μειλίχιο και χαμογελαστό, για να της πετάξει το αμίμητο: “Κυρία Αλίκη, φύγετε και μην ξανάρθετε, όλα είναι καλά τώρα, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα!”
“Βλέπεις; Ό,τι της πω εγώ θα πει η πουτάνα!” φωνάζει ο Θάνος, γεμάτος ανδρική έπαρση, οπότε η Αλίκη αποχωρεί, έρχεται κάτω και μας ενημερώνει για όσα μόλις προηγήθηκαν.

Τα πράγματα ησυχάζουν για λίγο μα δεν προλαβαίνουμε να χαρούμε για πολύ: Κατά τις 3:00 το απομεσήμερο, το νταβαντούρι ξαναρχίζει ενισχυμένο και τα ουρλιαχτά του Θανάση αντηχούν τώρα μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα! Στις 3:30 ξανάρχεται κάτω η Αλίκη, φαίνεται εξουθενωμένη και αλλοπαρμένη, με μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο, και μας πληροφορεί τα εξής απίθανα: Ενώ εκείνη καθόταν στον καναπέ του σαλονιού της, ο Θάνος ανέβηκε τρέχοντας στο διαμέρισμά της, έσπασε την πόρτα και άρχισε να πετάει κάτω όσα πράγματα έβρισκε μπροστά του, ουρλιάζοντάς της: “Εσύ φταις που τα σπάω, που νομίζεις ότι έχεις το δικαίωμα να μπαίνεις στο σπίτι μου με το έτσι θέλω! Εσύ φταις που έχω γίνει έτσι, επειδή είσαι πουτάνα κι έφερνες στο σπίτι γκόμενους, τον Μπομπ και τον Θύμιο! Εσύ φταις για όλα και θα πληρώσεις, μωρή πουτάνα!” και μετά όρμησε καταπάνω της έξαλλος, αποφασισμένος να την πνίξει τυλίγοντας τα μυώδη χέρια του γύρω από το λαιμό της! Πάνω στο τσακ αποφεύχθηκε το μοιραίο, μάλλον επειδή ο Θανάσης ξανασκέφτηκε τις συνέπειες

της πράξης του, ενώ η αδελφή μου κατάφερε να του κόψει τη φόρα με μια κλωτσιά!

Τώρα η Αλίκη είναι σε κακά χάλια, δυσκολεύεται να αναπνεύσει και όλος ο λαιμός της είναι κατακόκκινος! Έχει δαχτυλιές και μώλωπες όχι μόνο στο λαιμό αλλά και στο στήθος, στα χέρια και στα πλευρά, ενώ το σαγόνι της πονάει φρικτά! Προπάντων, όμως, η γυναίκα πάει να τρελαθεί στη σκέψη ότι ο γιόκας της παραλίγο να γίνει μητροκτόνος! "Και να σκεφτείτε ότι όλα αυτά ο Θάνος τα έκανε όχι την ώρα που μπήκα στο σπίτι του αλλά αφού πρώτα πήγε στο γυμναστήριο και γύρισε!" (*δηλαδή, όχι εν βρασμώ ψυχής αλλά μετά από ώριμη, παρανοϊκή σκέψη*) ... "Όλο φωνάζει ότι εκτός από τη γιαγιά του κανείς μας δεν τον έχει υποστηρίξει ποτέ!" (*λες και δεν του πληρώνουμε όλους τους λογαριασμούς εδώ και χρόνια, λες και δεν μας έχει φάει εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για διάφορα λούσα, χώρια οι πανάκριβες δίαιτες και τα αναβολικά του!*) ... "Μέχρι που μου χτύπησε πως όταν προσπαθούσε να γίνει DJ, εμείς του λέγαμε να χαμηλώνει τη μουσική!" συμπληρώνει η Αλίκη.

Κατόπιν των ανωτέρω, την αδελφή μου δεν τη χωράει ο τόπος και θέλει να φύγει από το σπίτι επειδή -δικαιολογημένα- φοβάται για τη ζωή της! Αρχικά θα πάει να μείνει σε φιλενάδες της, λέει, μετά μάλλον θα νοικιάσει καμιά γκαρσονιέρα.

"Μα ούτε τότε θα νιώθω πραγματικά ασφαλής, γιατί όπου κι αν πάω αυτός θα με βρει και θα με σκοτώσει, έτσι μου είπε!"

"Κι εγώ τον έχω ακούσει να λέει πως όποιος δεν του είναι χρήσιμος, είναι ανάξιος να υπάρχει και πρέπει να βγαίνει από τη μέση!" λέω, ενώ η μαμά με αγριοκοιτάει.

Μετά την αρχική έκπληξη, προσπαθώ να δω το θέμα πιο σφαιρικά και συμβουλεύω την Αλίκη να πάει στην αστυνομία για να ζητήσει περιοριστικά μέτρα ενάντια στο Θανάση. Η μαμά, από την άλλη, τη νουθετεί να μη νευριάζει και να δώσει τόπο στην οργή επειδή "είσαι μάνα πάνω απ' όλα", της τονίζει. Στο μεταξύ, ο Θάνος έχει κατέβει στο πεζοδρόμιο και μιλάει σ' έναν γνωστό του όλο χαρά και άνεση, σα να μην τρέχει τίποτα – λες και δεν θυμάται καν ότι μόλις πριν από μερικά λεπτά

παραλίγο να πνίξει τη μητέρα του!

Αργότερα, όταν δεν είναι παρούσα η αδελφή μου, ο Master Thanos έρχεται μέσα, μας κοιτάζει με βλέμμα παράξενα ήρεμο, ρωτάει τι κάνουμε, η μητέρα μου του απαντά μουδιασμένη ότι όλα είναι μια χαρά, κι εκείνος μας καθηλώνει μ' ένα ύφος μπλαζέ, αυτάρεσκο και υπεροπτικό, που σημαίνει: *Εγώ τις πνίγω και οι κότες κάνουν μόκο! Αν τολμάνε ας κάνουν αλλιώς!*

Δεν περνά μια ώρα και από πάνω ακούγονται πάλι κραυγές, ουρλιαχτά και θηριώδη μουγκρητά του Θανάση, ο οποίος ξεσπάει στην Αννούσκα ξανά! Στο δευτερόλεπτο η αδελφή μου ξανατρέχει κάτω και με τρεμάμενη φωνή μας πληροφορεί ότι "Έτσι κάνουν εδώ και ώρες: τον πιάνει κρίση, τη βαράει, μετά ξαπλώνουν για κανένα δίωρο, μόλις σηκώνονται την ξαναδέρνει, ξαναξαπλώνουν για άλλο ένα δίωρο, μετά την βαράει πάλι, και πάει λέγοντας! Καθώς ερχόμουν κάτω, την είδα στη σκάλα και τρόμαξα: Το δεξί της μάτι είναι μαυρισμένο και πρησμένο φούσκα, το αριστερό μάγουλο μελανιασμένο, οι καρποί των χεριών της είναι πρησμένοι! Την έπιασα και της εξήγησα ότι το παιδί μου δεν είναι καλά και να τρέξει να σωθεί, εκείνη όμως μου είπε ότι φοβάται να φύγει επειδή ο Θάνος απειλεί ότι θα τη βρει και θα τη σκοτώσει! "Κι εδώ που είσαι θα σε σκοτώσει", της είπα, μα εκείνη δεν καταλαβαίνει!"

"Κάποιο καινούργιο αναβολικό θα παίρνει, που τον έχει τρελάνει για τα καλά", υποθέτω και η μαμά συμφωνεί.

"Κι άλλοι παίρνουν αναβολικά, μα δεν καταλήγουν έτσι!" απαντά η Αλίκη. "Έχει να κάνει και με την προσωπική ψυχοσύνθεση του καθενός".

Σωστά: Ο Θανάσης ήταν ανέκαθεν παρανοϊκός και σκατόψυχος, πόσο μάλλον τώρα που παίρνει αυτές τις ουσίες. Βρίσκει, όμως, και τις κατάλληλες γκόμενες (πανέμορφες, θεόχαζες και πουτανάρες), που του εξάρουν ακριβώς αυτά τα ελαττώματα εφόσον είναι πρόθυμες να τον υπηρετούν αγόγγυστα και να υπομένουν τα πάνδεινα για χάρη του άνδρα και αφέντη τους! Δεν βλέπουν καν πού μπαίνουν οι καριόλες! Εκείνη την σκουριασμένη, κομματιασμένη εξώπορτα που τέτοια

δεν υπάρχει ούτε σ' εγκαταλειμμένα σπίτια, δεν την βλέπουν; Τα βουνά από τζάτζαλα στην αυλή δεν τα βλέπουν; Όταν πρόκειται να σκυλογαμηθούν, δεν βλέπουν τίποτα οι πουτάνες! Κατά τ' άλλα το παίζουν ντίβες!

Μετά από αρκετή σκέψη, αργά το απόγευμα η Αλίκη αποφασίζει να πάει στο Ασκληπείο Βούλας, όπου την εξετάζει ένας ιατροδικαστής και τη συμβουλεύει να κάνει μήνυση και να ζητήσει ψυχιατρική βοήθεια για τον γιο της. Κατόπιν πηγαίνει στην αστυνομία· μόλις ακούνε την ιστορία οι αστυνομικοί, αναφωνούν "Δεν γίνονται αυτά μέσα στις οικογένειες!" και την παρακινούν να κάνει μήνυση – όχι σήμερα αλλά την επομένη, ώστε να μην πάει αυτόφωρο ο μάγκας και αγριέψει ακόμα περισσότερο. Άλλωστε, δεν πρόκειται να τον κρατήσουν, ούτε μπορούν να παρέχουν οποιαδήποτε προστασία στην Αλίκη. Το μόνο που μπορεί να γίνει, είναι εισαγγελική παρέμβαση και εγκλεισμός του δράστη σε ψυχιατρείο.

Συμφωνώ κι εγώ ότι έτσι πρέπει να γίνει: Ο Θάνος έχει καταλήξει επικίνδυνα ψυχωτικός με τα σκατοαναβολικά που παίρνει, οπότε χρειάζεται ψυχιατρική βοήθεια προτού συμβεί τίποτα χειρότερο. Όσο για το αν γίνονται αυτά μέσα στις οικογένειες, πιστεύω ότι *αυτά ακριβώς γίνονται μέσα στις οικογένειες:* Όπως σε κάθε ομάδα, έτσι και στις οικογένειες οι "ξύπνιοι" παρασιτούν συστηματικά εις βάρος των "αδύναμων". Απλά οι περισσότεροι δεν φθάνουν σε τέτοια άκρα, δεν ουρλιάζουν σαν τρελοί, ούτε κάνουν απόπειρες δολοφονίας (δηλαδή δεν αποκαλύπτονται όπως εμείς), ενώ τα θύματα δεν συνειδητοποιούνται σχεδόν ποτέ. Ούτε κι εγώ ήξερα τι μου γινόταν εδώ μέσα, πριν από το έτος 2010...

Εντέλει, η αδελφή μου θα σηκωθεί άρον-άρον και θα ξαναπάει στην Αστυνομία στις 2:00 τα ξημερώματα για να υπογράψει τη μήνυση, ζητώντας όμως όχι την τιμωρία αλλά τη θεραπεία του δράστη. Βρίσκεται σε τόσο άθλια ψυχολογική κατάσταση, ώστε δεν έχει υπομονή να περιμένει μέχρι το πρωί. Απ' ό,τι θα της πουν, κάποια στιγμή ο εισαγγελέας θα καλέσει τον Θανάση για να του συστήσει ψυχιατρική θεραπεία -και ο Θεός (;) βοηθός...

Τετάρτη, 5 Ιουλίου 2017

Η εκρηκτική ιστορία έρωτα και πάθους “Θάνος-Αννούσκα” συνεχίζεται και σήμερα με νέα ουρλιαχτά και φωνές του μάγκα, που από το πρωί αντηχούν στεντόρια σε όλη τη γειτονιά. Η Αλίκη έρχεται κάτω αλαφιασμένη και μας ενημερώνει ότι δεν είναι σε θέση να πάει στη δουλειά της σήμερα επειδή:

“Αυτό γίνεται από χθες, τη σκοτώνει στο ξύλο, κοιμούνται για λίγες ώρες, μετά την ξανασκοτώνει στο ξύλο, ξανακοιμούνται, και ξανά πάλι τα ίδια!”

“Κι εκείνη, αντί να το βάλει στα πόδια την ώρα που ο αφέντης κοιμάται, κάθεται και περιμένει να τις φάει!” συμπληρώνω.

“Ακριβώς έτσι... "Εγώ ήλθα να σου δώσω την αγάπη μου κι εσύ με κακοποιείς κάθε μέρα! Τι σου έχω κάνει;" την άκουσα να του λέει”, συνεχίζει η Αλίκη, “κι εκείνος της απάντησε "Είσαι πουτάνα, πήγες με άλλους πριν από μένα!" ... "Είσαι ο χειρότερος!" του είπε αυτή κι εκείνος της φώναξε "Έχω μόνο μια ερώτηση και θα μου απαντήσεις αμέσως: Αν βγω τώρα έξω, πόσες θα γαμήσω;" κι εκείνη του απάντησε "Όλες!" ... Πείτε μου, είναι λογικός αυτός ο άνθρωπος;”

“Ο τύπος έχει χάσει κάθε λογική”, μου ξεφεύγει αυθόρμητα.

“Ξέρεις πώς του το κρατάει το σπίτι; Κούκλα το 'χει κάνει!” λέει η Αλίκη. “Η κοπέλα έχει μανία με την καθαριότητα, με δική της πρωτοβουλία αγόρασαν καινούργια, ωραία έπιπλα (τα οποία προφανώς πλήρωσε κιόλας), ενώ του συμπαραστέκεται σε όλα!”

Το θέμα είναι ότι μέσα στο σπίτι μας έχουμε έναν επικίνδυνο, παράφρονα, επίδοξο δολοφόνο και δεν υπάρχει κανένας αποτελεσματικός τρόπος προστασίας! Ωστόσο, εκτός από την αδελφή μου και μένα, κανένας άλλος εδώ μέσα δεν βλέπει τι συμβαίνει: Η μητέρα μου, με το συνηθισμένο της μειλίχιο ύφος θύματος, υποστηρίζει ότι "είμαστε όλοι μια οικογένεια, γι' αυτό οφείλουμε να ξεχάσουμε ό,τι έγινε και να μη βαράμε γροθιά στο μαχαίρι". Ο Γιάννης δεν έχει εμφανιστεί ακόμη και δεν έχει κάνει καμία δήλωση, σα να μην ξέρει ή σα

να μην έχει συμβεί τίποτα το σημαντικό. Ο Λάμπης, ο πρώην σύζυγος της αδελφής μου, έχει επίσης ενημερωθεί, μα το παίζει μετριοπαθής έως αδιάφορος και κοιτάζει να μείνει απέξω.

Όσο για την Αννούσκα, εξακολουθεί να το παίζει άνετη και γελαστή, μ' ένα επιδεικτικό στυλάκι "πέρα βρέχει"! Σα να μου φαίνεται πως η κυρία γουστάρει αγριάδες, σφαλιάρες, μπουνιές και αντριλίκια! Ουσιαστικά, αυτή υποδαυλίζει όλο αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, εφόσον αρέσκεται να παίζει το ρόλο του αδύναμου θηλυκού που θυσιάζεται για τον έρωτα! Καμιά ώρα θα βρούμε το μπελά μας με τις καραπουτάνες που πάνε και σπιτώνουν οι Μαρκάκηδες – της το 'παν οι αστυνομικοί της Αλίκης: Πάνω σε κανέναν καυγά θα σκοτωθεί καμιά από δαύτες, κατά λάθος ή εξεπίτηδες, κι εμείς οι υπόλοιποι θα θεωρηθούμε συνένοχοι επειδή ακούγαμε αλλά δεν κάναμε τίποτα!

Και όλα αυτά ενώ εξακολουθούμε να μην έχουμε βρύση στην κουζίνα, ούτε τρεχούμενο νερό στο σπίτι! Σαφέστατο ***σημάδι της μοίρας***, που προοιωνίζει την έλευση μιας ζοφερής περιόδου -πιο ζοφερής από κάθε προηγούμενη. Μακάρι να κάνω λάθος...

Πέμπτη, 6 Ιουλίου 2017

Νωρίς το πρωί έρχεται κάτω η Αννούσκα, χαρωπή και γελαστή σα να είναι η πιο ευτυχισμένη γκόμενα στον κόσμο, και στρογγυλοκάθεται στον καναπέ έτοιμη για ευχάριστη κουβεντούλα. Παρατηρώ ότι δεν έχει μώλωπες, μόνο το αριστερό της μάγουλο φαίνεται λίγο πρησμένο. Δεν αναφέρει το παραμικρό για τα πρόσφατα γεγονότα, μας διαβεβαιώνει μονάχα ότι "σήμερα ο Θάνος είναι μια χαρά, ας μη το συζητάμε άλλο" και μετά ξεκινά διεξοδική συζήτηση περί μαγειρικής και φαγητών, όλο χαρούλες και χαμόγελα. Κάποια στιγμή, μας υπενθυμίζει τα γενέθλια του Θανάση που είναι στις 10 του μήνα κι εκφράζει την επιθυμία να τα γιορτάσουμε οικογενειακά με τούρτα, κεράκια και τραγουδάκια (αυτή είναι πιο τρελή από το Θάνο)! Η μάνα μου αρέσκεται στην ιδέα, παρόλο που η αδελφή μου έχει δηλώσει ότι θα φροντίσει να λείπει εκείνη την ημέρα.

Το απόγευμα εμφανίζεται ο Θανάσης, βολεύεται στο σαλόνι, μας καθηλώνει με το γνώριμο, εξεταστικό, δεσποτικό ύφος του και για λίγη ώρα μιλάμε περί ανέμων και υδάτων. Ύστερα αρχίζει να παραληρεί σχετικά με το πόσο ιερό είναι το body building, τι τρομερές θυσίες και υπέρογκους κόπους απαιτεί, καταλήγοντας ότι "αυτά δεν είναι για αδελφές, είναι για πραγματικούς άνδρες", ενώ η μαμά εκφράζει διαρκώς την αμέριστη συμπαράσταση και επιδοκιμασία της. Τρέλα στο τετράγωνο...

Παρασκευή, 7 Ιουλίου 2017

Το βράδι καταφθάνει ο Γιάννης με μια νέα βρύση ανά χείρας και την τοποθετεί, σωστά αυτή τη φορά. *Επιτέλους! Τουλάχιστον, αυτό το πρόβλημα φαίνεται πια λυμένο...*

Ύστερα έρχεται στο σαλόνι και μας εκθέτει (κάλλιο αργά παρά ποτέ) τις απόψεις του σχετικά με το επίμαχο θέμα της παραλίγο μητροκτονίας: Να μην τρελαινόμαστε, δεν έγινε τίποτα σπουδαίο, η Αλίκη έφταιγε επειδή μπήκε στο σπίτι του Θάνου, δεν έχουμε το δικαίωμα να ανακατευόμαστε ό,τι κι αν ακούμε, λέει. Όσο για την Αννούσκα, κάτι του θυμίζει, λέει, μάλλον είναι από αυτές που γουστάρουν να τρώνε ξύλο με το σεξ! (τελικά, ίσως να είναι αλήθεια το ότι πριν από μερικούς μήνες, προτού η κυρία σπιτωθεί με το Θάνο, τα δυο αδέλφια την πήγαν στο βουνό -με τη θέλησή της- και της άλλαξαν τα φώτα...) Και η μάνα του δεν έκανε καλά που πήγε στην αστυνομία και ζήτησε εισαγγελική παρέμβαση, αν ο Θάνος μπει στο ψυχιατρείο θα βγεί ακόμα πιο τρελός και θα τη μισήσει ακόμη περισσότερο, άρα η Αλίκη πρέπει ν' αποσύρει τη μήνυση, συμφωνεί και ο πατέρας του πάνω σ' αυτό, καταλήγει.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη γνώμη των νταβάδων εδώ μέσα, πάντα οι γυναίκες φταίνε για οτιδήποτε: στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Αλίκη που φυτρώνει εκεί που δεν την σπέρνουν και η Αννούσκα που είναι μια μαζόχα πουτάνα. Όταν εγώ επισημαίνω ότι το θέμα είναι πολύ σοβαρό εφόσον ο αδελφός του παραλίγο να γίνει μητροκτόνος, ο Γιάννης με κοιτάζει αφ' υψηλού και με ύφος περισπούδαστο δηλώνει ότι

“Όπως πάντα, η μάνα μου δεν ξέρει τι της γίνεται, όλα λάθος τα βλέπει! Ο Θάνος δεν πήγε να την πνίξει, της φάνηκε ότι πήγε να την πνίξει!”
“Όταν κάποιος τυλίγει τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό σου, θέλει να σε πνίξει”, επιμένω σταθερά. “Επιπλέον, η μάνα σου έχει παντού μώλωπες: στο λαιμό, στο στήθος, στα πλευρά, στην πλάτη, άρα ο Θανάσης όντως πήγε να τη σκοτώσει!”
“Η μαμά δεν το διαχειρίζεται το θέμα σωστά μέσα της, όλο λάθη κάνει, γι' αυτό δημιουργεί συνεχώς προβλήματα”, επιμένει ο Γιάννης με το υπεροπτικό υφάκι του ξερόλα αρσενικού.
“Πρόσεξε, λοιπόν”, του κάνω όσο πιο ψύχραιμα μπορώ, και παίρνω στο χέρι μου το πλαστικό μπουκάλι της coca-cola που έχει μείνει σχεδόν άδειο στο τραπέζι. “Αν εγώ πάρω αυτό το -ας πούμε- ρόπαλο και το στρέψω εναντίον σου αλλά δεν σε αγγίξω, σαφώς δεν μπορείς να πεις ότι θέλω να σε σκοτώσω. Αν όμως αρχίσω να σε χτυπάω με αυτό” του το φέρνω ελαφρά στο κεφάλι δυο-τρεις φορές, “τότε, αυτό σημαίνει ότι πράγματι θέλω να σε σκοτώσω! Καταλαβαίνεις τώρα τη διαφορά;” τον ρωτώ και ο Γιάννης αναγκάζεται να συμφωνήσει στο αυτονόητο, ενώ η μάνα μου παρακολουθεί τη σκηνή κι έχει πάθει την πλάκα της.
“Δεν σταματάτε, λέω γω; Θα μου 'ρθει κανένας κόλπος!” παραπονιέται και το θέμα λήγει εκεί.

Προφανώς, οι άνδρες υποστηρίζουν τον άνδρα σε κάθε περίπτωση, ακόμη κι όταν αυτός απειλεί τη ζωή της μητέρας του! Στο Θανάση δεν έχει πει κανένας το παραμικρό, σα να μην έχει γίνει τίποτα -ούτε γάτος ούτε ζημιά! Κι εδώ που τα λέμε: δεν υπάρχει περίπτωση να σταματήσει τα αναβολικά, ούτε να δεχθεί ποτέ ψυχιατρική θεραπεία. *Μακάρι να κάνω λάθος αλλά δεν μας βλέπω καθόλου καλά...*

Σάββατο, 8 Ιουλίου 2017

Το πρώτο θετικό βήμα: Ο Θάνος τηλεφώνησε κάποια στιγμή στη μητέρα του, της ζήτησε συγγνώμη και πρότεινε να βρεθούν οι δυο τους για να μιλήσουν. Εκείνη, όμως, αρνείται να τον δει χωρίς κάποιον τρίτο μπροστά.

“Κάτι είναι κι αυτό”, λέει η μητέρα μου.
“Φυσικά, είναι πρωτοφανές για τον Θανάση να ζητήσει συγγνώμη για οτιδήποτε”, επισημαίνω.

Ωστόσο, η αδελφή μου εξακολουθεί να είναι σκεπτική και αμίλητη όλη μέρα, καθώς βλέπει πως δεν έχει καμία ουσιαστική υποστήριξη από την οικογένεια.
“Όλοι θεωρούν ότι εγώ είμαι το πρόβλημα: Ο Γιάννης λέει ότι υπερβάλλω και δεν τρέχει τίποτα, ο Λάμπης αδιαφορεί και δεν απαντά ούτε στα τηλεφωνήματά μου!” μας λέει θλιμμένα.
“Οι άνδρες υποστηρίζουν πάντα τον άνδρα, ακόμη και σε περίπτωση μητροκτονίας!” εξηγώ, ενώ η μητέρα μας μαλώνει τον Χαρούλη. “Δύο μέτρα και δυο σταθμά” εξηγώ στην Αλίκη. “Η μαμά μαλώνει τον μικρό από το πρωί επειδή βαρέθηκε να της βάλει ν' ακούσει ένα παλιό τραγούδι για δεύτερη φορά στο κινητό, όμως στον Θάνο δεν λέει ποτέ το παραμικρό, για κανένα λόγο!”
“Όπως τα λες”, συμφωνεί η Αλίκη, “δύο μέτρα και δυο σταθμά! Τον Χάρη τον μαλώνει επειδή αρνήθηκε να της βάλει ένα τραγούδι, στον Θανάση όμως, που πήγε να σκοτώσει τη μάνα του, δεν λέει κουβέντα! Τουλάχιστον, εσύ είσαι με το μέρος μου”, συμπληρώνει και μετά επαναλαμβάνει στη μαμά: “Πραγματικά, το μόνο άτομο που νιώθω ότι με υποστηρίζει σ' αυτό είναι η Υβόννη!”
“Η Υβόννη δεν καταλαβαίνει, επειδή δεν έχει γίνει μάνα! Εσύ είσαι μάνα και πρέπει να υποστηρίξεις το παιδί σου!”
“Κι εγώ είμαι δικό σου παιδί αλλά δεν βλέπω να με υποστηρίζεις!” της αντιγυρίζει (πολύ σωστά) η αδελφή μου.

Κυριακή, 9 Ιουλίου 2017

Κατά τις 3:00 μμ, ενώ έχω ξαπλώσει και διαβάζω ένα περιοδικό, ανοίγει η μπροστινή πόρτα και μπαίνει μέσα ο Θανάσης όλο άερα και προπέτεια. Τον υποδέχεται η μητέρα μου στην κουζίνα, αρχίζουν τα χαριεντίσματα ως συνήθως, μα γρήγορα συνειδητοποιώ πως οι τόνοι ανεβαίνουν ανησυχητικά: Προφανώς εκείνη του μιλά για τα πρόσφατα γεγονότα και ο αφέντης αντιδρά με έπαρση κι επιθετικότητα, φτύνοντας τις

λέξεις με ρυθμό πολυβόλου: "... μη λες πως είμαστε οικογένεια, δεν είμαστε οικογένεια, εμένα κανένας δεν μου έχει συμπαρασταθεί ποτέ σε τίποτα, ούτε τότε που ήμουν δυο χρόνια στο κρεβάτι με το πόδι μου! Η μαμά δεν έφερνε τον Γιάννη στο νοσοκομείο να με δει για να μη στενοχωρηθεί!" ... "Και μετά έφερνε τους γαμιάδες στο σπίτι και μου τους παρουσίαζε για μπαμπάδες! Όταν ήμουν εννέα χρονών, ο Μπομπ μου έδωσε ένα χαστούκι! Και όταν ήμουν δεκετεσσάρων, πήγαμε στο εξοχικό του άλλου γαμιά, του Θύμιου, αλλά σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον-άρον επειδή ο τύπος μέθυσε, δεν ήλθε να τη βρει το βράδι και η πουτάνα προσβλήθηκε!" ... "Τέτοια συμπεριφορά από τη μάνα δεν συγχωρείται, όσα χρόνια κι αν περάσουν!" ... "Αυτή φταίει για όλα, θα τη στείλω στον τάφο, αυτό της αξίζει, επειδή είναι πουτάνα!" ... "Όλο μαλακίες κάνει και μας ανακατεύει, δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει τίποτα μόνη της, πενήντα χρονών κοντεύει κι εξακολουθεί να είναι κολλημένη στις φούστες της μάνας της! Ήλθε και σε αναστάτωσε και σένα με τις μαλακίες της, που είσαι γριά γυναίκα!" ... "Εγώ της τηλεφώνησα και της ζήτησα συγγνώμη, της είπα να συναντηθούμε για να μιλήσουμε αλλά εκείνη φοβάται να βρεθεί μόνη μαζί μου, λέει, και αρνείται να με δει χωρίς την παρουσία τρίτου!" ... "Πολλές φορές της έχω πει να έλθει για καφέ, να μιλήσουμε σαν μάνα και γιος, εκείνη όμως πάντα στεκόταν στην πόρτα και μου πέταγε "Όχι μωρέ, δεν μπορώ, δεν νιώθω καλά!" ... Είναι πολύ αρνητική σαν άτομο, με κολλάει αρνητικότητα, γι' αυτό δεν τη γουστάρω!" (*μάθανε τώρα όλα τα λαμόγια και μιλούν για αρνητικότητα*) ... "Με προσβάλλει εμένα με όλα αυτά, και όταν πηγαίνει στο ΚΕΘΕΑ και μιλάει έτσι για μένα, με προσβάλλει! Εγώ δεν είμαι κανένας ναρκομανής, είμαι παγκόσμιος πρωταθλητής στο body building, κι αυτή το μόνο που κάνει είναι να με προσβάλλει!" ... "Για τίποτα δεν έχω μετανιώσει, πολύ καλά έκανα που πήγα να την πνίξω, λυπάμαι μόνο που δεν το πέτυχα! Κι αν την πήρα τηλέφωνο, το έκανα μόνο και μόνο επειδή μου το ζήτησε ο αδελφός μου, επειδή το να είμαστε σκοτωμένοι δεν βοηθάει, μου είπε, κι εγώ δεν θέλω να στενοχωριέται ο Γιάννης, ούτε εσείς εδώ!" ... "Θα της σπάσω

το κεφάλι της πουτάνας, αν τολμήσει να ξαναμπεί στο σπίτι μου θα την καρυδώσω, την επόμενη φορά δεν θα τη γλυτώσει!” ... “Δεν την ενόχλησα εγώ, αυτή επενέβη στον καυγά μου με την Αννούσκα και με ενόχλησε! Δεν θα μου δείξει αυτή εμένα πώς να φέρομαι στη γκόμενά μου!” ... “Εγώ, όμως, θα φύγω από δω, θα πάω να νοικιάσω κάπου αλλού, να έχω την ησυχία μου!” – αυτό το τελευταίο το είπε με μισή καρδιά· μακάρι να το κάνει αλλά πού τέτοια τύχη... Σιγά μη φύγει: είναι σε θέση αυτός να πληρώνει ενοίκιο και λογαριασμούς; Πού αλλού θα βρει κορόιδα να πληρώνουν γι' αυτόν;

Στο σημείο αυτό, ο νταβάς σηκώνεται και φεύγει, ενώ η μαμά σέρνεται πίσω του γεμάτη λατρεία, κατανόηση και υποταγή, ψελίζοντας “Μπράβο Θάνο μου, εύχομαι το καλύτερο, να είσαι πάντα ευτυχισμένος”. Τελικά, ήταν ηλίθιο εκ μέρους μου να φαντάζομαι ότι ο Θανάσης έχει μετανιώσει για οτιδήποτε! Ο τύπος παραμένει αμετανόητος, προκλητικός, απειλητικός, παρανοϊκός, επικίνδυνος! Κι εμείς απλά καθόμαστε και περιμένουμε πότε θα του έλθει η επόμενη κρίση!

Εγώ, όμως, τι μπορώ να κάνω; Κάτι πρέπει να κάνω, και αρχίζω από τα βασικά: Λίγο αργότερα, αφού έχει ξαπλώσει η μητέρα μου, εκτελώ ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό***, ένα "κάψιμο": Πάνω σ' ένα μακρόστενο λευκό χαρτί γράφω το όνομα ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ. Ύστερα πηγαίνω στην τουαλέτα και του βάζω φωτιά μ' ένα σπίρτο. Παρακολουθώ τα γράμματα, καθώς αρχίζουν να καίγονται ένα-ένα, όμως η φλόγα σβήνει πριν καν περάσει το ΑΛΙΚ. Η συγκέντρωσή μου σπάει, εκνευρίζομαι αλλά δεν πτοούμαι. Ανάβω άλλο σπίρτο και συνεχίζω, μα νιώθω ότι η δουλειά δεν έχει γίνει σωστά.

Την ώρα ακριβώς που τελειώνω, τσουπ η μητέρα μου μπουκάρει μέσα, αφού έχει πλησιάσει με αθόρυβα βήματα: “Άκουσα την πόρτα να χτυπάει, γι' αυτό σηκώθηκα” μου κάνει, δήθεν αθώα. Στη συνέχεια αρχίζει να παραπονιέται πως η τουαλέτα είναι γεμάτη καπνούς (ψέμα), λέει και ξαναλέει πως παραλίγο να μείνει από ασφυξία, εγώ κάνω πως δεν ξέρω τίποτα, εκείνη επιμένει να μάθει, της λέω ότι μάλλον οι γείτονες

κάψανε κάτι στην κουζίνα τους, εκείνη δυσπιστεί και μου σπάει τα νεύρα με τη γκρίνια, για μια ώρα τουλάχιστον...

Το απόγευμα, όταν η αδελφή μου επιστρέφει από τη δουλειά της, με καλεί να πάμε πάνω, στο διαμέρισμά της. Εξακολουθεί να είναι μπερδεμένη και προβληματισμένη, την στενοχωρεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι κανένας άλλος στην οικογένεια δεν της συμπαραστέκεται εκτός από μένα, δηλώνει ότι δεν ξέρει πια τι άλλο να κάνει και ότι φοβάται για την σωματική της ακεραιότητα, επιμένει ότι δεν θα ξαναμιλήσει με τον Θανάση παρά μόνο αν είναι παρών κάποιος ειδικός ψυχολόγος. Ανησυχεί για το τι θα συμβεί όταν ο εισαγγελέας καλέσει τον Θανάση για να του συστήσει ψυχιατρική αγωγή, καταλαβαίνει ότι αποκλείεται ο γιόκας της να δεχθεί κάτι τέτοιο, και τρέχα-γύρευε πώς θα αντιδράσει...

Στο σημείο αυτό, το θεωρώ σκόπιμο να της επιστήσω την προσοχή σε ορισμένα πράγματα: "Καλά θα κάνεις να προσέχεις μήπως ο Θάνος σε ξεγελάσει", τη συμβουλεύω. "Δεν είναι καθόλου μετανιωμένος για ό,τι έκανε, το μεσημέρι κατέβηκε κάτω, η μαμά του μίλησε για την υπόθεση αλλά εκείνος φώναζε ότι σου άξιζε αυτό που σου έκανε επειδή είσαι πουτάνα, λυπάται μόνο που δεν πέτυχε η απόπειρα! Ούτε στο Γιάννη να έχεις εμπιστοσύνη, αυτός συνέχεια διατυμπανίζει πως είσαι τρελή και δεν ξέρεις τι σου γίνεται, και πως ο Θάνος δεν πήγε να σε πνίξει, έτσι σου φάνηκε, λέει!"

"Ώστε έτσι..." ψελίζει η Αλίκη, με πρόσωπο παγωμένο.

"Έτσι... σου τα λέω όλα αυτά για να ξέρεις πού βρίσκεσαι!"

"Τώρα πια κλειδώνω την πόρτα μου όταν είμαι μόνη εδώ... μόλις φύγεις θα την κλειδώσω... αναρωτιέμαι, όμως, αν αυτός ξανάρθει πάνω για να με σκοτώσει, προλαβαίνω να πάρω το εκατό προτού σπάσει την πόρτα;"

"Μια κλωτσιά να δώσει, πάει η πόρτα", απαντώ. "Εσύ θα προλάβεις να πάρεις το εκατό αλλά δεν ξέρω αν θα προλάβει η αστυνομία να έλθει πριν να 'ναι πολύ αργά!"

"Δεν θα έχουμε καλό τέλος!" στενάζει η αδελφή μου κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο να της πω...

Δευτέρα, 10 Ιουλίου 2017

Νωρίς το πρωί εκτελώ άλλο ένα ***μαγικό τελετουργικό***, το "πέτρωμα" εχθρού: Πάνω σ' ένα λευκό κομμάτι χαρτί γράφω ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ, το διπλώνω και το αφήνω κάτω από μια επίπεδη πέτρα, μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι που δεν ανοίγω ποτέ. Όποτε νιώθω ότι απειλούμαι από αυτό το άτομο, θα οραματίζομαι έναν αδιαπέραστο τοίχο ανάμεσά μας.

Κατά τη διάρκεια της μεσημεριανής σιέστας επαναλαμβάνω και το "κάψιμο", καλύτερα αυτή τη φορά. Ωστόσο, ούτε τώρα γλυτώνω το ξαφνικό μπουκάρισμα της μαμάς στην τουαλέτα (λες κι έχει ραντάρ -ευτυχώς είχα μόλις τελειώσει), ούτε την ατέλειωτη γκρίνια της για τον καπνό, ούτε τις υποψίες της:
“Πάλι πήγα να πάθω ασφυξία! Τι κάνεις εκεί μέσα, μήπως κάνεις μάγια, μωρή;” με ρωτάει βλοσυρά.
“Τώρα, το βρήκες!” την αποστομώνω με το πιο αθώο μου ύφος...

Εντέλει, δεν θα γιορτάσουμε τα γενέθλια του Θάνου σήμερα, εφόσον μάλιστα ο ίδιος έχει δηλώσει πως δεν έχει καμία όρεξη κάτι τέτοιο. Πάλι καλά που το κατάλαβε: Κατόπιν των πρόσφατων γεγονότων, η όλη ατμόσφαιρα δεν συνάδει καθόλου με γιορταστικές μαζώξεις, τούρτες, τραγουδάκια, δωράκια και τα συναφή. Κι εγώ θα φροντίσω να λείπω όλο το απόγευμα, για να είμαι σίγουρη πως θα αποφύγω τυχόν γελοιότητες...

Πειράματα ΙΙ

Παρασκευή, 14 Ιουλίου 2017

Κατόπιν πρόσφατων ιατρικών μου εξετάσεων στο Ασκληπιείο Βούλας, προκύπτουν τα εξής: Πάσχω από πολυαρθροπάθεια -όχι ρευματοειδή αρθρίτιδα, όπως νόμιζα. Το ύψος μου έχει κατέβει στο 1,73 (έχω κοντύνει δυο πόντους!) κι έχω μετεμμηνοπαυσιακή οστεοπενία, ευτυχώς όχι προχωρημένη. Τα εξογκώματα στα δάχτυλα των χεριών μου είναι όζοι Heberden. "Αυτό είναι φθορά, δεν θεραπεύεται, μόνο κάποια συντήρηση μπορούμε να κάνουμε", αποφάνθηκε η νεαρή γιατρός. Μου πρότεινε σκονάκια γλουκοζαμίνης, αρκετά επιφυλακτική σχετικά με το αν θα φέρουν αποτέλεσμα. Μάλλον, όμως, θα τα πάρω για κανένα τρίμηνο, όπως τα είχα πάρει και πέρυσι. Προς το παρόν, παίρνω ταμπλέτες με ασβέστιο και βιταμίνη D3 κι έχω δει βελτίωση ήδη από την πρώτη φορά: Τουλάχιστον, δεν μουδιάζω πια τόσο πολύ...

Σύμφωνα με πληροφορίες που βρήκα στο Διαδίκτυο, οι όζοι Heberden αποτελούν εκδήλωση οστεοαρθρίτιδας. Οφείλονται στη δημιουργία οστεοφύτων (ασβεστωμένων ακανθών) του αρθρικού χόνδρου στη βάση των άπω φαλαγγικών αρθρώσεων, ιδιαίτερα του 2ου και 3ου δακτύλου. Είναι συχνότερα στις γυναίκες της μέσης ηλικίας και χαρακτηρίζονται από διόγκωση των άπω φαλαγγικών αρθρώσεων, που μπορεί να μείνει απαρατήρητη επί πολλά χρόνια. Ενίοτε πονούν ή παρουσιάζουν ερυθρότητα, τσιμπίματα, μουδιάσματα. Δεν υπάρχει ασφαλής τρόπος αντιμετώπισης, ούτε χειρουργικά. Μόνο σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται νάρθηκες ή αρθροδέσεις των δακτυλικών αρθρώσεων για αισθητικούς λόγους.

Περί νοημοσύνης, ζωής και αειζωίας: Η νοημοσύνη είναι ασύμβατη με τη ζωή. Το αντίστροφο δεν ισχύει, αλλιώς δεν θα υπήρχαν ζωντανά νοήμονα όντα. Η ζωή δεν λειτουργεί με τη νοημοσύνη, λειτουργεί με το ένστικτο – απόδειξη όλα τα

ζώα που έχουν υπάρξει ποτέ σε αυτή τη γη, με μόνη εξαίρεση τον άνθρωπο.

Όταν, όμως, υπεισέρχεται η νοημοσύνη, το ζω(ον) δυσλειτουργεί και υποφέρει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Από τη φύση της, η ζωή είναι για τα ζώα. Δεν είναι για νοήμονες, έμψυχους ανθρώπους. Η ζωή είναι είναι πόνος και αυτό το αισθάνεται κάθε νοήμων άνθρωπος, κάθε ώρα και στιγμή. Τα ζώα δεν το αισθάνονται ποτέ, όσο και αν υποφέρουν -επειδή ακριβώς δεν έχουν νοημοσύνη.

Η νοημοσύνη αποτελεί ιδιότητα της εξελιγμένης ψυχής και η φυσική κατάσταση της ψυχής είναι να ταξιδεύει διαρκώς από κόσμο σε κόσμο, να μεταβαίνει αυθόρμητα από διάσταση σε διάσταση, σαν από όνειρο σε όνειρο. Το φαινόμενο που είναι γνωστό ως "ζωή" είναι μια κοσμική ψυχοπαγίδα, δημιουργημένη από κακόβουλες οντότητες. Σκοπός της είναι η δέσμευση εξελιγμένων ψυχών σ' έναν οργανικό, άρα ελαττωματικό, φθαρτό και θνητό φορέα.

Επιπλέον, από την ώρα που γεννιέσαι, οδηγείσαι σταθερά στο θάνατο εφόσον το οργανικό σώμα είναι εξ ορισμού φθαρτό. Συνεπώς, ό,τι κι αν κάνεις, η φυσική πορεία του σώματος παραμένει η φθορά και ο θάνατος – όπως ακριβώς ένα σπίτι που όλο παλιώνει και παλιώνει, ώσπου κάποτε καταρρέει. Όπως και το σπίτι, έτσι και το σώμα το συντηρείς όπως μπορείς, για όσο καιρό μπορείς, μα από ένα σημείο και μετά η συντήρηση δεν έχει νόημα. Τότε θα πρέπει να αλλάξεις τόπο κατοικίας, να μεταβείς σ' ένα πιο καινούργιο και πιο λειτουργικό "σπίτι", προτού το παλιό γκρεμιστεί πάνω σου.

Για λόγους γενικότερης ασφαλείας, η αναζήτηση της αειζωίας απαιτεί συνεχείς αλλαγές: Ανά τακτά χρονικά διαστήματα, το σώμα/φορέας πρέπει να αλλάζει εγκαίρως χώρο διαμονής, μα και η άυλη ψυχή πρέπει να μεταβιβάζεται σε άλλους φορείς, είτε οργανικούς, είτε ανόργανους, πχ τύπου σάιμποργκ. Δεν είναι δυνατόν να κατοικείς στο ίδιο σπίτι και στην ίδια περιοχή επί αιώνες, ούτε να είσαι πάντα το ίδιο πρόσωπο επί αιώνες. Κάτι τέτοιο σε καθηλώνει και σε καθιστά εύκολο στόχο για διάφορους καλοθελητές...

Αν υποθέσουμε ότι έχω τη δυνατότητα να γίνω αθάνατη, δεν θα μπορώ να είμαι για πάντα η Υβόννη Φεζάρρη, ούτε να μένω για πάντα στην οδό Νηρηίδων 13, στην Άνω Γλυφάδα. Μα αν κάποτε η ψυχή μου αλλάξει "οίκο", σώμα, φορέα, τότε δεν θα είμαι πια η Υβόννη Φεζάρρη· θα είμαι μια άλλη, ή μάλλον ένας άλλος (ένας άνδρας δεν στοχοποιείται τόσο εύκολα όσο μια γυναίκα, άρα χαίρει μεγαλύτερης ελευθερίας κινήσεων), ή -ακόμα καλύτερα;- κάτι άλλο, ίσως κάτι μη υλικό. *Αλλά τι και πώς;*

Σάββατο, 15 Ιουλίου 2017

☺ Ως συνήθως, ο Χαρούλης είναι εδώ (καθότι η καριερίστα μητέρα του εργάζεται ως γκαρσόνα από τις 8:00 το πρωί ως τις 6:00 το απόγευμα έξι μέρες τη βδομάδα) και θέλει να παίξουμε τρελόμπαλο. Ωστόσο, δεν εννοεί ν' αφήσει το κινητό από τα χέρια του. "Άμα το παρατήσεις, τότε θα παίξουμε", του λέω, ενώ συνεχίζω να γράφω τα δικά μου στο κομπιούτερ.

Μετά από λιγα λεπτά, ο μικρός έρχεται στο δωμάτιό μου μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά και μου παραδίδει το παρακάτω ραβασάκι, γεμάτο θαυμαστικά, αστεράκια και καρδούλες:

‖ Τελείωσα!!! ♡ ✯
Με το κινητό!!! ♡ ✯
Έλα να παίξουμε !!! ♡ ✯
Now τώρα !!! ♡ ✯
Κατάλαβες !!! ♡ ✯
ε ε ε ε ε ε ε; !!! ♡✯
Χάρης Hide Hide !!! ♡✯
nona OK ενταξει !!! ♡ ✯ ‖

"Τι είναι αυτό το Hide Hide; Στ' αγγλικά σημαίνει κρύψου!" του λέω.

"Ήθελα να γράψω χάϊντε, χάϊντε", όπως στο τραγούδι!"

Τι τραγούδι είναι αυτό; Τέλος πάντων, του κάνω το χατήρι και παίζω μαζί του για λίγη ώρα, μέχρι που μου κοπανάει το μπαλάκι στη μύτη κι εγώ παρατάω το παιγνίδι για τιμωρία...⇑

Το απόγευμα έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά και μας φέρνει έναν ωραίο παλιό καθρέφτη που βρήκε παρατημένο στο

διαμέρισμα όπου εργαζόταν σήμερα. Μέσα στο κάτοπτρο είναι ζωγραφισμένη σε προφίλ μια όμορφη, ημίγυμνη γυναίκα ρομαντικού στυλ, πλαισιωμένη με κόκκινα άνθη. Κάτω αριστερά υπάρχει το όνομα της εταιρείας που κατασκεύασε τον καθρέφτη: Lucknow Ltd. (*τύχη τώρα;*)

“Το Πρώτο μας Πάρτυ”: Στις 9:00 το βράδι βρίσκομαι στην 3η Μαρίνα Γλυφάδας, πλάι στο κύμα, όπου ο δήμος οργανώνει απόψε μια δωρεάν συναυλία. Η φαντασμαγορική παράσταση, με θαυμάσιες νοσταλγικές εικόνες και μελωδίες, αναβιώνει τα απίθανα ποπ τραγούδια που σημάδεψαν τους νέους των δεκαετιών '60 και '70.

Ο Μάκης Δελαπόρτας παρουσιάζει τους καλλιτέχνες με κέφι, έξυπνες ρίμες και πληθωρικό μπρίο: Δάκης (Το καλοκαίρι εκείνο, Tu veux ou tu veux pas), Μπέσυ Αργυράκη (Τι τα θέλεις τώρα, Σκόρπια φιλιά), Ρόμπερτ Ουίλιαμς (Ήλιε μου, Σαν ένα όνειρο -περιπαθές ντουέτο με τη Μπέσυ), Γιώργος Πολυχρονιάδης (Αν ξανακατεβείς Χριστέ στη γη μας, Εγώ δεν είμαι δικαστής), Λάκης Τζορντανέλλι (Το κορίτσι του φίλου μου, A casa d' Irene, Τρελοκόριτσο), Δημήτρης Κοργιαλάς (Ο πιο καλός τραγουδιστής), Εβελίνα Νικολιζά (Θυμίσου, The winner takes it all -ντουέτο με τη μητέρα Μπέσυ) κλπ. Καλλιτέχνες που μεσουρανούσαν πριν από 40-45 χρόνια, ωστόσο είναι ακόμη σε θέση να ξεσηκώνουν το κοινό, προσφέροντας ένα θέαμα και ακρόαμα ανώτερης ποιότητας, που οι σύγχρονοι τραγουδιστές δεν καταφέρνουν ούτε στον ύπνο τους.

Στην αρχή είμαι καθισμένη στις κερκίδες και νιώθω κάπως στριμωγμένη. Ύστερα αποφασίζω να πάω μπροστά, ανάμεσα στους όρθιους. Φροντίζω ν' αλλάζω θέση κάθε τόσο, ώστε ν' απολαμβάνω την εκδήλωση από διάφορες οπτικές γωνίες. Οι περισσότεροι από τους θαμώνες είναι στην ηλικία μου ή μεγαλύτεροι, ωστόσο δεν αισθάνομαι καθόλου πως βρίσκομαι ανάμεσα σε "γέρους". Όλοι διασκεδάζουν, λικνίζονται με το ρυθμό, λάμπουν από χαρά και νοσταλγία, χωρίς όμως να ξεπερνούν κάποια όρια διακριτικότητας.

Όσο για μένα, νιώθω ότι ζω φυσιολογικά, έστω για λίγο, μακριά από το αρρωστημένο περιβάλλον της οικογένειας. Σε μια στιγμή συγκινούμαι κιόλας, καθώς ορισμένοι στίχοι μου θυμίζουν αυτό που πήγα να ζήσω κάποτε -μα δεν το έζησα και ίσως να είναι καλύτερα έτσι... *Πέρασα χίλιες ζωές για να βρω εσένα ... Όταν πηγαίναμε μαζί σχολείο, καθόσουνα στο διπλανό θρανίο... Για μια στιγμή μονάχα και τη ζωή μου δίνω, να ξαναρχόταν πάλι το καλοκαίρι εκείνο...* - το αξέχαστο καλοκαίρι του '77... Νοσταλγώ κάποια περασμένα αθώα χρόνια, μια αγνή μα καταδικασμένη αγάπη, έναν όμορφο μα τώρα χαμένο κόσμο που ήλθε πίσω για δυόμισι ώρες, χάρη στη μαγεία της μουσικής. Απολαμβάνω το κάθε τραγούδι, αφήνομαι να λικνιστώ και να σιγοτραγουδήσω, κάποτε τινάζω το χέρι ψηλά (ο-ο, ο-ο) – είναι σα να έχω λυθεί για λίγο από τα αόρατα δεσμά που με κρατούν ακίνητη εδώ και πενήντα χρόνια τουλάχιστον. Χρόνια είχα να περάσω τόσο υπέροχα...

Στο τέλος, κατά τις 1:30, μια ευχάριστη έκπληξη -πρωτοβουλία του Δημάρχου ασυνήθιστη και αξιέπαινη: Δυο δημοτικά λεωφορεία περιμένουν απέξω για να εξυπηρετήσουν όσους δεν διαθέτουν αμάξι – όλοι εμείς εκεί μέσα, μια γλυκιά, παράξενη οικογένεια, που έχουμε μόλις μοιραστεί την ίδια καταπληκτική εμπειρία...

Δευτέρα, 17 Ιουλίου 2017

☺ Σήμερα το πρωί ο Χαρούλης έκατσε κι έγραψε άλλο ένα επεισόδιο του σήριαλ "Η σούπερ νονά", με το γνωστό, απαράμιλλο στυλ του:

‖Ο κακός μάγος‖

Μια φορά κι έναν καιρό η Σούπερ νονά βρήκε έναν όμορφο άντρα που δεν ήταν κακός, ενώ πίσω από την πλάτι της γινόταν ένας πόλεμος. Έβαλε την στολί της και πήγε και με το που πάει να δει, είδαι έναν μάγο να εξαφανίζει τους ανθρώπους.

Σε αυτήν την αποστολή είχαι και τον άντρα που γνώρισε.

Η Σούπερ νονά επιτέθηκε σε αυτόν τον μάγο, είδαι ότι είταν πολύ δυνατός, για αυτό είπαι στον άντρα της να επιτεθεί πρότος, του έφαγε λίγη ενέργεια. Μετά η νονά τον αποτελείωσε με το χτύπημα κλοτσιά.

Γύρισαν στο σπίτι χαμογελαστή και ο άντρας της ζήτησε ραντεβού δηλαδή να βγούνε η νονά συμφωνισε και στο έλος παντρεύτηκαν έκαναν 2 παιδιά και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Έτσι λιπόν είναι το τέλος της πρώτης sezon1 της Σούπερ νονάς... ♥

Πέμπτη, 20 Ιουλίου 2017

☺ Πρόσφατα ο Χάρης απέκτησε δικό του αριθμό στο κινητό του τηλέφωνο κι έχει φτιάξει μόνος του τις "επαφές" του: γιαγιά μεγάλη, γιαγιά μικρή, μανούλα μου, μπαμπάκας μου, νονά κουκλάρα, κλπ.

Σήμερα το μεσημέρι, με το κινητό ανά χείρας, ήλθε πλάι μου στο κρεβάτι και ήθελε παιγνίδια: "Τι όμορφη που είσαι στο κρεβάτι, θα σε βγάλω φωτογραφία!" μου είπε χαρωπά και μου τράβηξε δυο φωτογραφίες, οι οποίες αντικειμενικά δεν με κολακεύουν καθόλου. Μετά φαγώθηκε να βάλει μία απ' αυτές μαζί με τον αριθμό του τηλεφώνου μου πλάι στο "νονά κουκλάρα". Κατόπιν ξάπλωσε δίπλα μου και δεν με άφηνε σε χλωρό κλαρί. "Μου τραβάς το σεντόνι, με ταράζεις στη μουρμούρα, ρίχνες και κλανιές! Νιώθω σα να είμαι παντρεμένη!" του είπα και γελάσαμε. Τελικά του γύρισα την

πλάτη, μα εκείνος άρχισε να με χαϊδεύει στο σβέρκο για να με κάνει να γυρίσω. Τότε σηκώθηκε η μάνα μου, του φώναξε κάτι για τσιμπιές και ο μικρός εξαφανίστηκε στο σαλόνι εν ριπή οφθαλμού.

☻ "Κουνάει τον κώλο του και δεν μ' αρέσει", μου εκμυστηρεύτηκε η μαμά για τον δισέγγονό της, κάποια στιγμή το απόγευμα. Αυτό είναι κάτι που το έχω προσέξει κι εγώ: Καμιά φορά ο μικρός κουνάει, χαϊδεύει, ή χτυπάει τον πισινό του ναζιάρικα· μια-δυο φορές μου έχει ζητήσει να του τον χαϊδέψω εγώ. "Μήπως θέλεις μερικές γερές χειροκωλιές;" του το έκοψα. Κατά πάσα πιθανότητα δεν σημαίνει τίποτα αυτό, πολλοί ετεροφυλόφιλοι άνδρες γουστάρουν θωπείες στα πισινά. Άλλωστε, ο Χάρης εκδηλώνει συχνά την προτίμησή του στα κορίτσια...

Τρίτη, 25 Ιουλίου 2017

Τηλεπαθητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο σαλόνι μαζί με τον Χαρούλη κι ένα άλλο παιδί. Αισθάνομαι ανησυχία, μήπως τα παιδιά φύγουν και χαθούν. Ξαφνικά η πόρτα και το παράθυρο χάσκουν ορθάνοιχτα και απέξω βλέπω την Αλίκη με μια φίλη της· φαντάζομαι ότι αυτές άνοιξαν, και τους φωνάζω: "Θα φύγουν τα παιδιά!" Τότε, παρατηρώ ότι τα δυο αγόρια έχουν ήδη φθάσει στη γωνία του δρόμου.

! Απόψε η μητέρα μου ονειρεύτηκε πως βρισκόταν στο σαλόνι και φοβόταν μήπως ένας κλέφτης που γυρόφερνε απέξω έμπαινε μέσα. Μόλις ο κλέφτης έκανε να μπει, η μαμά ξύπνησε ανήσυχη. Ο Χαρούλης επίσης ονειρεύτηκε πως ήταν εδώ, στο σαλόνι μας, και φοβόταν έναν κλέφτη που καραδοκούσε απέξω, μέχρι που ο τύπος μπήκε μέσα και πήρε μαζί του τον μικρό.

Επαλήθευση: Την επόμενη Τρίτη, η κουμπάρα της Αλίκης στέλνει τον 11χρονο γιο της, τον Κώστα, να μείνει μαζί μας για τέσσερις μέρες. Είναι η πρώτη φορά στα χρονικά, που ο Χαρούλης θα έχει την ευκαιρία να παίξει μ' ένα άλλο παιδί εκτός σχολείου...

Συναυλία Μαχαιρίτσα - Ζουγανέλη στις 9:00 το βράδι, ξανά στην 3η Μαρίνα Γλυφάδας. Σαφώς, δεν περίμενα κάτι

εξίσου εντυπωσιακό με “Το Πρώτο μας Πάρτι”, ωστόσο η εμπειρία γρήγορα αποδεικνύεται απογοητευτική αλλά κι αινιγματική: Αρχικά με εντυπωσιάζει η αθρόα προσέλευση του κόσμου, που υπολογίζω πως είναι η διπλή από το “Πρώτο Πάρτι”! Έπειτα απορώ, πώς είναι δυνατόν να ενθουσιάζεται όλο αυτό το πλήθος μ' έναν χοντρό, μαυροντυμένο τύπο που κάθεται ακίνητος σε μια καρέκλα και τραγουδάει βαρετές μπαλάντες με ηλίθια λόγια! Σχεδόν όλοι τραγουδούν και χορεύουν μάλλον επιδεικτικά πάνω στις κερκίδες, ανάβουν τα φωτάκια των κινητών σαν αναπτήρες, χειροκροτούν διαρκώς και αγάλλονται ομαδικά, σαν εκστασιασμένοι.

Δεν μπορώ να μην κάνω μια σύγκριση με την προηγούμενη συναυλία: Πολλοί και καλοί τραγουδιστές, ζωηρά νοσταλγικά τραγούδια ποπ, χορευτές, σκηνικά, κοστούμια -και όμως, το κοινό ήταν μικρότερο και μάλλον συγκρατημένο.

Ο Μαχαιρίτσας καταλαμβάνει τη σκηνή μόνος του για 40΄ ανίας. Πάνω που σκέφτομαι ν' αποχωρήσω, έρχεται η σειρά του Ζουγανέλη και είναι αυτός τελικά που σώζει κάπως την παράσταση: Τουλάχιστον δεν κάθεται ακίνητος σ' ένα σημείο, τα τραγούδια του είναι ζωηρά και αστεία, λέει και κανένα ανέκδοτο, ενίοτε σαχλό μα χαριτωμένο. Όχι πως ο Ζουγανέλης είναι του γούστου μου, μα σίγουρα τον προτιμώ. Όταν ξανάρχεται η σειρά του Μαχαιρίτσα, κάθομαι και ακούω υπομονετικά 3-4 τραγούδια μα δεν αντέχω άλλο τη βαρεμάρα, οπότε την κάνω με ελαφρά πηδηματάκια κατά τις 23:10.

Λογικά συμπεράσματα: α) Οι πολλοί συγκινούνται περισσότερο από τη δήθεν κουλτούρα παρά από τη γνήσια διασκέδαση, β) Υπολογίζω ότι περίπου οι μισοί από τους θεατές παρευρέθησαν στη σημερινή συναυλία κατόπιν "άνωθεν" εντολής: "Θα πάτε απόψε στη συναυλία του τάδε τραγουδιστή και θα παριστάνετε τους εκστασιασμένους", γ) Μια αληθινά ποιοτική παράσταση δεν μπορείς να την απολαύ-σεις σε πρόχειρους, υπαίθριους χώρους. Όπου κι αν σταθείς, το ίδιο μπάχαλο: ο δεξιά χειροκροτά ασταμάτητα, οι κλώσσες αριστερά κουτσομπολεύουν έξω φωνή, τα πιτσουνάκια παραπέρα χασκογελούν και φιλιούνται περιπαθώς, η μπροστινή χοροπηδά

σαν κατσίκι, ο πίσω τραγουδά έξω φωνή, η διπλανή γιαγιά χαριεντίζεται με το εγγονάκι στην αγκαλιά, κλπ. *Μα έτσι ήταν πάντα οι συναυλίες; Δε νομίζω.*

Τουλάχιστον, έχω μάθει πια τον σωστό τρόπο να απολαμβάνω τέτοια θεάματα: Αποφεύγω τις κερκίδες, μένω όρθια και φροντίζω ν' αλλάζω θέση κάθε τόσο, ώστε να βλέπω τα πράγματα από διάφορες γωνίες, αποφεύγοντας παράλληλα τις πολλές ενοχλήσεις...

Πέμπτη, 27 Ιουλίου 2017

☻ Το πρωί η μαμά κι εγώ παίρνουμε το πρωινό μας και συζητάμε αμέριμνα περί ανέμων και υδάτων. Σε μια στιγμή αστειεύομαι ότι "Ο Χαρούλης είναι ο ιδανικός άντρας: νέος, ωραίος, έξυπνος, με χιούμορ..."

"Κλάψε! Δεν είμαι ο άντρας σου!" ακούμε τότε τη φωνούλα του από το σαλόνι και τότε συνειδητοποιούμε ότι ο μικρός έχει μπει μέσα χωρίς να πει κουβέντα και χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο, γύρευε πόση ώρα πριν! Όλο το υπόλοιπο πρωί η μάνα μου τον κατσαδιάζει για την πονηριά του.

Κατά τις 6:00 το απόγευμα, μπαμπάς και γιος έρχονται κάτω και μας πληροφορούν ότι φεύγουν για μπάνιο. Εγώ στέκομαι και τους κοιτάζω χαμογελαστά, όμως ο Γιάννης με αγνοεί επιδεικτικά, αποφεύγοντας επιμελώς να με καλέσει να πάω μαζί τους. Το βράδι, μόλις επιστρέφουν οι δυο τους, ο ανηψιός με κοιτάζει με ύφος μάλλον περιπαικτικό και μου λέει: "Αλίμονο αν πάω για μπάνιο με το γιο μου, ενώ εσύ στέκεσαι και μας κοιτάς, κι εγώ δεν σου λέω τίποτα! Στην πλάτη μου θα σε κουβαλήσω; Τι οικογένεια είμαστε;" *Πολύ δούλεμα πέφτει εδώ μέσα...*

* * * *

Πέμπτη, 3 Αυγούστου 2017

Συντονισμός του Matrix: Βρίσκομαι στην τράπεζα για να καταθέσω 350 ευρώ αποταμίευση μα έχει πολύ κόσμο και η σειρά μου προβλέπεται να έλθει σε μια ώρα. Παίρνω, λοιπόν, το νούμερό μου και βγαίνω έξω για μια βόλτα. Πλησιάζω στο

κοντινό mini market, χαζεύω στα περιοδικά (παλιά, κακή συνήθεια) και το μάτι μου πέφτει σ' ένα παλιό τεύχος του περιοδικού “Τρίτο Μάτι”, το οποίο έχει ξεμείνει εδώ και μήνες και περιέχει μέσα ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο σχετικά με τη συνεργασία των πλούσιων και διάσημων με τους δαίμονες και τη μαύρη μαγεία. Το περιοδικό στοιχίζει 4,90 ευρώ, που απλά δεν είμαι διατεθημένη να δώσω. Κοιτάζω και ξανακοιτάζω τριγύρω, ναι μεν υπάρχουν κάμερες αλλά η αντιπαθητική ιδιοκτήτρια του μαγαζιού δεν φαίνεται πουθενά. Αποφασίζω λοιπόν, να βουτήξω το περιοδικό και να φύγω.

Έχω ήδη απομακρυνθεί καμιά πενηνταριά μέτρα, κρατώντας το περιοδικό μπροστά μου, όταν ακούω μια επιτακτική γυναικεία φωνή να μου φωνάζει από πίσω: “Ε, συ! Για έλα πίσω!” Καταλαβαίνω αμέσως ότι είναι η ιδιοκτήτρια, απορώ από πού ξεφύτρωσε ξαφνικά, μα δεν σταματώ παρά ταχύνω το βήμα μου χωρίς να κοιτάξω πίσω. Μου ξαναφωνάζει, εγώ κάνω πως δεν ακούω, αλλά μετά από λίγες στιγμές κάποιος με αγγίζει στον ώμο και με σταματάει. Γυρίζω και την αντικρύζω κατάπληκτη: δεν μπορώ να πιστέψω ότι η κυρία έχει εγκαταλείψει το μαγαζί για να με κυνηγήσει! Για μερικές τεταμένες στιγμές με κοιτάζει άγρια, ενώ εγώ την κοιτάζω με το πιο αθώο μου ύφος. Ύστερα μου αρπάζει το περιοδικό από τα χέρια χωρίς να πει τίποτα, με χτυπάει με αυτό ελαφρά στο μπράτσο και μετά φεύγει τρέχοντας, ενώ εγώ της φωνάζω “Άει παράτα με, έτσι;”

Συνεχίζω το δρόμο μου αρκετά μουδιασμένη, κατανοώντας ότι αυτό που μόλις συνέβη δεν ήταν καθόλου καλό. Ήταν εντελώς ηλίθιο εκ μέρους μου να κλέψω το περιοδικό, δεδομένου ότι: α) Δεν αξίζει τον κόπο να διακινδυνεύω να με πιάσουν, ειδικά για κάτι τόσο ευτελές· κι αν δεν με πιάσουν την πρώτη φορά, θα με πιάσουν την δεύτερη, την τρίτη, την δέκατη. β) Δεν έχω καμία όρεξη να με σέρνουν στα δικαστήρια για μια κλοπή των πέντε ευρώ. γ) Εγώ ήδη παίζω επικίνδυνα οικονομικά παιγνίδια μέσα στην "οικογένειά" μου· δεν χρειάζομαι περισσότερες περιπέτειες. δ) Μόλις τώρα το 'μαθα κι αυτό: Όπου υπάρχουν κάμερες, υπάρχουν κι εκείνοι που τις

παρακολουθούν αδιάλλειπτα· πιθανότατα, πληρώνονται υπάλληλοι ειδικά γι' αυτή τη δουλειά. ε) Ειδικά εγώ, δεν επιτρέπεται να κάνω τέτοια λάθη: την τύχη μου την ξέρω από μικρή, δεν θα τη μάθω τώρα. στ) Ο πετυχημένος κλέφτης διαθέτει: φυσικό ταλέντο + τύχη + προστασία κυκλωμάτων. Εγώ δεν διαθέτω κανένα απ' αυτά τα ζηλευτά προσόντα...

Τρόπος δράσης: i] Δεν σκοπεύω να ξαναπεράσω ποτέ έξω από αυτό το μαγαζί, ούτε από το δεύτερο που έχουν οι ίδιοι ιδιοκτήτες διακόσια μέτρα πιο κάτω (απληστία που κάνει κρα). ii] Στο εξής δεν πρόκειται να ξαναχαζέψω περιοδικά ή οτιδήποτε άλλο φιγουράρει (πολύ προκλητικά, θα έλεγα) έξω από τέτοια καταστήματα/κράχτες. iii] Αν δεν είμαι διατεθημένη ν' αγοράσω κάτι, δεν θα το κοιτάζω καν. iv] Εννοείται ότι δεν πρόκειται να αποτολμήσω ποτέ ξανά κάτι τέτοιο, ακόμη κι αν δεν υπάρχουν κάμερες: Όλο και κάποιος μπορεί να με δει έτσι κι αλλιώς, χώρια που με τα κινητά-κάμερες που έχουν τώρα όλοι στο χέρι, μπορούν κάλλιστα να παίξουν το ρόλο του καλού κατασκόπου. v] Ομοίως θα αποφεύγω -όσο γίνεται- τις υπαίθριες λαϊκές αγορές: πρόκειται για επίσης προκλητικούς χώρους, άσε που είναι γεμάτες ζητιάνους: αν τους δώσεις χρήματα, σου γίνονται κολιτσίδα και ζητούν περισσότερα· αν δεν τους δώσεις, πάλι σου γίνονται κολιτσίδα και σε βλαστημάνε κιόλας.

Μηχανισμός του Πλέγματος (Πειρασμοί): Τα μοντέρνα ψιλικατζίδικα (mini market τα λένε τώρα) παραείναι πειρασμός με όλα αυτά τα φανταχτερά μα ουσιαστικά άχρηστα λιλιά που φιγουράρουν σαν πολύχρωμοι καταρράχτες *έξω από το μαγαζί:* περιοδικά, εφημερίδες, παγωτά, αναψυκτικά, παιγνίδια κλπ, που είναι σα να σου φωνάζουν: “Κλέψε τώρα, μπορείς!” Παλαιότερα ήταν αλλιώς τα πράγματα: Τότε τα καταστήματα περιορίζονταν μέσα στο χώρο τους· δεν ξεχύνονταν έξω, στο πεζοδρόμιο, συχνά μάλιστα σε πολλαπλάσια έκταση! Όχι όπως τα σημερινά, που μπορεί να έχουν έκταση πχ 10 τμ μέσα και 30 τμ έξω, στο πεζοδρόμιο!

Στη δική μου περίπτωση, ομολογώ ότι ο πειρασμός δούλευε μέσα μου (*και σε ποιόν δεν δουλεύει;*) εδώ και πολλά χρόνια: Κάθε φορά που περνώ έξω από τέτοια μαγαζιά, πάντα νιώθω την επιθυμία να κλέψω κάτι -και το παθαίνω μόνο με τέτοια μαγαζιά. Ήταν επόμενο να την πατήσω κάποτε...

Ίσως, όμως, έπρεπε να πράξω όπως έπραξα και να συμβεί αυτό που συνέβη, για να συνειδητοποιήσω ορισμένα πράγματα: Η ανθρώπινη κοινωνία είναι έτσι δομημένη ώστε το άτομο να περιτριγυρίζεται συνεχώς από επίμονους πειρασμούς:

- Μαγαζιά με πληθώρα αγαθών στα πεζοδρόμια, που φαντάζουν εντυπωσιακά και σχεδόν αφύλακτα, σε τιμή συνήθως υπερβολικά υψηλή για την αληθινή αξία τους· ουσιαστικά σε ωθούν να κλέψεις.
- Σκυλιά που βρίσκονται σε κάθε αυλή ή μπαλκόνι και ουρλιάζουν όλα μαζί, ταυτόχρονα, για ώρες, ακόμα και μέσα στη νύχτα· ουσιαστικά σου φωνάζουν να τους ρίξεις φόλα.
- Τοξικοί άνθρωποι που συναντάς κάθε μέρα, στη δουλειά σου, στις παρέες σου, οπουδήποτε: σε ενοχλούν διαρκώς, δεν σε αφήνουν σε χλωρό κλαρί, σου σπάνε τα νεύρα συστηματικά· ουσιαστικά σε προκαλούν να τους επιτεθείς και να εκτεθείς.

Ένας πειρασμός που εμφανίζεται μπροστά σου συνεχώς και παντού, είναι μια *παγίδα* στημένη από τα ανθρώπινα πιόνια του Matrix, που σκοπό έχει να σε παρασύρει σε κατώτερα βιωματικά επίπεδα. Χρόνο με το χρόνο, ο επαναλαμβανόμενος πειρασμός γίνεται εμμονή. Όσο κι αν αντιστέκεσαι, αργά ή γρήγορα θα "σπάσεις", θα χάσεις τον αυτοέλεγχό σου και θα κάνεις το λάθος: θα κλέψεις, θα βρίσεις, θα χειροδικήσεις, θα ρίξεις φόλα, θα στήσεις μια απάτη. Αν όχι την πρώτη φορά, την δεύτερη, την πέμπτη, κάποιος θα σε δει, μπορεί και να σε μαγνητοσκοπήσει καμιά κάμερα, οπότε *Αυτοί* θα βρουν την ευκαιρία να σε τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί. Επικαλούμενοι το "δίκαιο", θα σου επιβάλλουν υπέρογκες "τιμωρίες" (κοινωνική απομόνωση, δημόσιος διασυρμός, απόλυση, δικαστήρια, πρόστιμα, φυλακή -ανάλογα το "σφάλμα" σου), προκειμένου να γκρεμίσουν την ψυχή σου όσο πιο χαμηλά γίνεται, σε επίπεδα μεγαλύτερου πόνου.

Αλλά ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι καταφέρνεις να μην υποκύψεις ποτέ στον πειρασμό, τελικά δεν θα αποφύγεις τις ψυχολογικές επιπλοκές: μια υποβόσκουσα αλλά διαρκώς αυξανόμενη αίσθηση στέρησης, ανεπάρκειας, αυτολύπησης, που σε οδηγεί αργά αλλά σταθερά στη νεύρωση, στην κατάθλιψη, στην ψύχωση – δηλαδή σε κατώτερα βιωματικά επίπεδα, σε διαστάσεις μεγαλύτερου πόνου.

Ο γνωστός μας κόσμος είναι ένα σταυροδρόμι διαστάσεων, οι οποίες συνυπάρχουν κι επικοινωνούν μεταξύ τους μέσα στους χωροχρόνους της καθημερινής ζωής. Σε κάθε διάσταση βιώνουμε αυθόρμητα ένα διαφορετικό επίπεδο ύπαρξης, που αντιστοιχεί σε ψυχική ανάταση ή καταπίεση. Με δυο λόγια, κάποια πράγματα σε "ανεβάζουν" ψυχικά, ενώ άλλα σε "κατεβάζουν". Ο κόσμος αυτός είναι μια ψυχοπαγίδα, κατασκευασμένη για να παρασύρει τις ψυχές από ανώτερα επίπεδα ύπαρξης σε κατώτερα. Εδώ εύκολα κατεβαίνεις, δύσκολα ανεβαίνεις. Και, συνήθως, ό,τι κατεβαίνει δεν ξανανεβαίνει. Τι μπορείς να κάνεις λοιπόν; Όσο γίνεται, να μένεις μακριά από τους πειρασμούς...

Δευτέρα, 7 Αυγούστου 2017

Σήμερα πήγα για βραδινό μπάνιο στην πλαζ του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου, μαζί με την Αλίκη και τον Χάρη, με το αμάξι του Γιάννη. Σχεδόν όλη την ώρα έπαιζα μπάλα στο νερό με τον μικρό, κάτω από το φως της πανσελήνου, μέχρι που νύχτωσε και δεν έβλεπα τη μύτη μου. Πάντως, δεν σταμάτησα λεπτό να διασκεδάζω.

Και ύστερα, η δυσάρεστη έκπληξη: Μόλις φθάσαμε στο αυτοκίνητο για να φύγουμε, διαπιστώσαμε πως είχαμε αφήσει τα alarm αναμμένα, με αποτέλεσμα να ξεφορτιστεί η μπαταρία και το αμάξι να μην ξεκινά με τίποτα! Σε μια στιγμή, κάτι σκάλισε η Αλίκη και άρχισε να χτυπά συναγερμός. "Μα πώς είναι δυνατόν; Αφού το αμάξι δεν έχει συναγερμό!" απόρησε η αδελφή μου. "Έχουν μπλοκάρει όλα εδώ! Και ποιός ακούει τον Γιάννη τώρα!"

Αυθόρμητα ξέσπασα σε νοερά μπινελίκια ενάντια στον "θεό αυτού του κόσμου" (με λόγια που δεν θα θέλατε να ξέρει το παιδί σας) και σχεδόν αμέσως κάτι άρχισε ν' αλλάζει: Αρκετοί περαστικοί σταμάτησαν και προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν, είτε ρίχνοντας μια ματιά στο αμάξι, είτε προσπαθώντας να το ξεκινήσουν. Ευτυχώς, στο τέλος βρέθηκε ένα νεαρό ζευγάρι που είχαν μαζί τους τα ειδικά καλώδια για τη φόρτιση της μπαταρίας, οπότε μπορέσαμε επιτέλους να φύγουμε! Σχεδόν δεν το πίστευα! *Αυτό θα πει να προσεύχεσαι με τον σωστό τρόπο...*

Το Υπερόπλο: Πιστεύω, λοιπόν, ότι το πιο ισχυρό μου όπλο είναι η "προσευχή" -η σωστή προσευχή: επίμονες ύβρεις και αναθέματα ενάντια στον "θεό του κόσμου τούτου", κάθε φορά που μου δημιουργεί μπλεξίματα και κακοτυχίες. Παραδόξως, το κόλπο φαίνεται να πιάνει – το έχω διαπιστώσει πολλές φορές, σε διάφορες περιπτώσεις! Τελικά, αυτό πρέπει να είναι το αδύνατο σημείο του: μόνο από μπινελίκια καταλαβαίνει *ο θεός αυτού του κόσμου, που είναι μια κωλοαδερφάρα και πηδιέται με ερπετά και με σκυλιά!*

Ωστόσο, η πιο ισχυρή μου ύβρις είναι η φράση "σε νίκησα!" – γιατί πάντα τον νικώ, οτιδήποτε κι αν μου κάνει:

® Κοροϊδίες και χλευασμοί παντού, καθ' όλη τη νεανική μου ηλικία μα και αργότερα: Τώρα το φαινόμενο έχει πρακτικά εξαλειφθεί, ειδικά από τότε που άρχισα να αντιδρώ δυναμικά (βλ. 30/9/2015, Ημερολόγιο Δέκατο Ένατο).

® Ερωτική ζωή εντελώς ανύπαρκτη -τόσο το καλύτερο για μένα: Δεν υπηρετώ κανένα αρσενικό, έχω το κεφάλι μου ήσυχο και τον αυτοσεβασμό μου ανέπαφο.

® Ατεκνία: Αν υπάρχει ένα πράγμα για το οποίο είμαι ιδιαίτερα υπερήφανη, είναι το ότι δεν έχω φέρει παιδιά σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό από μόνο του συνιστά τεράστια νίκη ενάντια στον "θεό του κόσμου τούτου": δεν διαιωνίζω την "κορωνίδα της δημιουργίας" του, ούτε την δημιουργία του...

® Κοινωνική απομόνωση: Πρόβλημα που έχω υπερνικήσει πολλές φορές· τώρα, όμως, έχω πια καταλάβει ότι αυτό δεν

είναι καν πρόβλημα· είναι φυσική ψυχική προστασία ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα.
® Φτώχεια: Ουσιαστικά δεν κατάφερα ποτέ να βγάλω λεφτά, μα δεν πείνασα και ποτέ. Άλλωστε, εδώ κι επτά χρόνια έχω κατανοήσει ποιά είναι η πραγματική μου εργασία (βλ. 26/9/2010, Ημερολόγιο Δέκατο Τέταρτο).
® Χρόνιος ηχητικός πόλεμος εναντίον μου: Τώρα το φαινόμενο έχει σχεδόν εξαλειφθεί, χάρη σε δικές μου ειδικές ενέργειες (βλ. 12/5/2003, Ημερολόγιο Ένατο)
® Φρικτά "σημεία" γύρω μου σχετικά με την θεϊκή καταδίκη της ψυχής μου: Τρομακτικός ψυχικός πόλεμος, μα έχω νικήσει τον εχθρό κατά κράτος εδώ και χρόνια (βλ. Ημερολόγιο Ενδέκατο κλπ)
® Το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση") εμφανίζεται συχνά στα όνειρά μου, εδώ και έντεκα χρόνια: Τώρα κοντεύει να εξαλειφθεί, μετά από δικές μου επίμονες μελέτες και ψυχική άσκηση (βλ. Ημερολόγιο Ενδέκατο κλπ)
® Υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς συχνά, εδώ και οκτώ χρόνια: Άλλο ένα φρικτό πρόβλημα, ίσως το πιο φρικτό απ' όλα, το οποίο έχω επίσης πρακτικά εξαφανίσει (βλ. Ημερολόγιο Δέκατο Τρίτο κλπ)

Η Γνωστική Κοσμοθέαση: Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα ενδιαφέρον άρθρο σχετικά με τους Γνωστικούς Χριστιανούς: Σύμφωνα με την πίστη των Βογόμιλων (10ος αι.), ο Θεός είχε δυο γιους, τον αποστάτη Σατανιήλ και τον λυτρωτή Ιησού. Ωστόσο, δεν αναγνώριζαν τον Χριστό σαν θεό του κόσμου τούτου και δεν τελούσαν τα μυστήρια του γάμου και της βάφτισης. Πίστευαν ότι αυτός ο κόσμος τελεί υπό την κυριαρχία του Σατανιήλ (*το αληθινό όνομα του "Θεού";*) και ότι όσοι διαθέτουν χρήμα και εξουσία είναι υποτακτικοί του.

Οι Καθαροί (12ος αι.) τιμούσαν το θηλυκό στοιχείο, πίστευαν στη μετενσάρκωση και είχαν την πεποίθηση ότι ο υλικός κόσμος αποτελείται από διεφθαρμένα στοιχεία, άρα όσοι έχουν δύναμη μέσα στην κοινωνία είναι διεφθαρμένοι. Φυσικά, οι Γνωστικοί -Βογόμιλοι και Καθαροί- κυνηγήθηκαν κι

εξοντώθηκαν ανελέητα από τους Σχολαστικούς Χριστιανούς, αυτούς που είναι κολλημένοι στην κάθε άλλο παρά Αγία Γραφή...

Πέμπτη, 17 Αυγούστου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Χειρίζομαι ένα περίεργο ρομποτικό μηχάνημα, που θυμίζει αράχνη κι έχει διάμετρο μισό μέτρο. Στην αρχή φαίνεται εύκολο στη χρήση, το ελέγχω μ' ένα ειδικό χειριστήριο κι ένα κόκκινο τσιπ που πρέπει να μπει στη σωστή θέση. Ξαφνικά όμως μπερδεύομαι, δεν ξέρω πια πώς να τοποθετήσω σωστά το τσιπ, οπότε το μηχάνημα δεν υπακούει και δεν μπορώ να το σταματήσω, ενώ κινείται απειλητικά προς το μέρος μου. Τρέχω να ξεφύγω, γυρεύοντας κάποιον που να γνωρίζει πώς να το χειριστεί· εκεί κοντά βλέπω την ξαδέρφη Ανθή να μου χαμογελά φιλικά, μα ξέρω πως αυτή δεν μπορεί να με βοηθήσει.

Λίγο αργότερα, συναντώ δυο έφηβες κοπέλες που ζουν σ' ένα όμορφα διακοσμημένο δωμάτιο, γεμάτο παράξενα παιγνίδια. Τους εξηγώ τι συμβαίνει, αυτές φαίνονται σίγουρες για το τι πρέπει να κάνουν, οπότε τους δίνω το χειριστήριο, ενώ το αραχνοειδές ηλεκτρονικό μηχάνημα πλησιάζει γοργά. Προφταίνω ν' ανέβω σε μια πέτρινη σκάλα, όπου βλέπω τον πατέρα μου να με περιμένει. Στο μεταξύ, καταφθάνει ένας ψιλόλιγνος άνδρας· οι κοπέλες ζητούν τη βοήθειά του και καταφέρνουν να βάλουν το κόκκινο τσιπ στη σωστή θέση για να ακινητοποιήσουν το μηχάνημα. Νιώθω ήδη καλύτερα και ξυπνώ με μια αίσθηση ανακούφισης.

Ερμηνεία: Λίγη ώρα πριν είχα παρακολουθήσει την εκπομπή "Φυγόκεντρος", που πραγματευόταν το θέμα της παρακολούθησης των πολιτών μέσω μικροτσίπ και κομπιούτερ, σε συνδυασμό με το περίφημο χάραγμα 666.

Επαλήθευση: Η ξαδέρφη Ανθή θα μας πάρει τηλέφωνο το ίδιο απόγευμα, από την Κεφαλλονιά όπου παραθερίζει εδώ κι ένα μήνα. Από την επόμενη μέρα, το ποντίκι του κομπιούτερ μου αρχίζει να μη λειτουργεί σωστά, καθώς αδυνατεί να εκτελέσει ορισμένες εντολές. Σύντομα, όμως, η βλάβη θα αποκατασταθεί

απο μόνη της...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Απορώ – τι μπορει να συμβαίνει με τα σκυλιά; Σε κάθε αυλή και μπαλκόνι υπάρχει τουλάχιστον ένα, λες και είναι υποχρεωτικό! Σε όποια παραλία κι αν έχω βρεθεί φέτος, σχεδόν πάντα υπάρχει κάποιο σκυλί που ουρλιάζει διαρκώς, σαν δαιμονισμένο. Δεν συνέβαιναν αυτά κάποτε, τα ανθρωπάκια δεν κουβάλαγαν τα βρωμόσκυλά τους στην πλαζ αλλά κι αν υπήρχε κανένα, δεν ούρλιαζε συνεχώς σα να το γαμούσε ο διάολ... ο θεός αυτού του κόσμου.

Χαρακτηριστικές σκηνές σκυλολατρείας που είχα την τύχη να παρακολουθήσω τελευταία: α] Η αδελφή μου, ο Χαρούλης κι εγώ παίζουμε ποδόσφαιρο στις κούνιες. Κάθε τόσο ακούγεται μια καθώς-πρέπει κυρία που φωνάζει το σκύλο της: “Βασιλιά! Βασιλιά!” ("Βασιλιάς" είναι το όνομα του σκύλου). β] Κατηφορίζω την οδό Ταϋγέτου, όταν με προσπερνά ένας ανάπηρος καθισμένος σε ηλεκτρικό αναπηρικό καρότσι. Πίσω από το καρότσι είναι δεμένος ένας σκύλος, που αναγκάζεται να τρέχει πίσω από το αφεντικό του. γ] Πάνω σ' ένα σταθμευμένο μηχανάκι είναι δεμένο ένα άσπρο κανίς, ντυμένο με λευκογάλανη μπλούζα και παντελονάκι -σαν παιδάκι.

Ξαφνική Υποψία: Βασικό καθήκον της ανθρώπινης φυλής είναι η περίθαλψη και προστασία της επόμενης άρχουσας φυλής, η οποία θα προέλθει από τα σκυλιά! Το αστικό περιβάλλον είναι ιδανικό για τα ζώα αυτά, εφόσον δεν αποτελούν προϊόν φυσικής εξέλιξης αλλά γενετικής μηχανικής, οπότε αδυνατούν να επιβιώσουν για πολύ στη φύση.

Όπως οι άνθρωποι προέρχονται από ένα είδος ποντικών, οι οποίοι επέζησαν μετά την μαζική καταστροφή των ειδών πριν από 65.000.000 χρόνια, με τον ίδιο τρόπο η επόμενη άρχουσα φυλή θα προέλθει από τα σκυλιά, μετά την μαζική εξάλειψη των ειδών που πραγματοποιείται γοργά στη σημερινή εποχή, εξαιτίας μάλιστα των ανθρώπινων δραστηριοτήτων! Η πλειοψηφία των σημερινών ζωικών ειδών απειλούνται από εξαφάνιση (ακόμα και το λιοντάρι, ο "βασιλιάς" των ζώων)· τα σκυλιά, όμως, κοντεύουν να κατακλύσουν τον πλανήτη -ιδίως τις ανθρώπινες πόλεις! Τυχαίο; Δε νομίζω...

Φαίνεται πως οι αόρατοι άρχοντες της Γης έχουν αποφασίσει ότι το ανθρώπινο είδος δεν τους εξυπηρετεί αρκετά, έτσι σκοπεύουν να το αντικαταστήσουν. Προβλέπω ότι η επόμενη άρχουσα φυλή, που θα είναι απόγονοι των κυνοειδών, δεν θα είναι τόσο πονηρή και απρόβλεπτη όσο η ανθρώπινη· θα είναι μεν πολύ πιο επιθετική και άγρια αλλά θα στερείται εντελώς κριτικής σκέψης και θα υποτάσσεται απόλυτα στην εξουσία...

Κυριακή, 20 Αυγούστου 2017

Πείραμα: Τη νύχτα που πέρασε σκέφτηκα να συνδυάσω ένα ποτήρι μηλοχυμό αποβραδίς και δυο κουταλιές ζάχαρη κατά τις 3:30 τα ξημερώματα. Ίσως γι' αυτό ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν καινούργιο, γραφικό καφενέ που έχει ανοίξει στην οδό Μετεώρων. Κάθομαι μόνη σ' ένα ξύλινο τραπέζι και πίνω τον ελληνικό καφέ μου. Όλοι οι υπόλοιποι θαμώνες είναι με παρέες, σε όλα τα τραπέζια μέχρι έξω· *μα εγώ είμαι πάντα μόνη*, συλλογίζομαι με πικρία. Όταν τελειώνω, σηκώνομαι και πάω στο ταμείο για να πληρώσω μόλις “70 λεπτά”, όπως μου λέει η ταμίας.

Σύντομα φθάνω περπατώντας στο σπίτι και ξαφνιάζομαι καθώς η μπροστινή αυλή μου φαίνεται διαφορετική. Μπαίνοντας από ένα μεγάλο άνοιγμα στα αριστερά, το οποίο μάλλον προορίζεται για πόρτα γκαράζ, παρατηρώ ότι ο ανηψιός Γιάννης έχει φωνάξει μαστόρους. Ανάμεσά τους αναγνωρίζω τον κυρ Διονύση (παλιός φίλος του πατέρα μου και εργολάβος οικοδομών, έχει πεθάνει εδώ και χρόνια), σε νεαρή ηλικία. Μου χαμογελά, με χαιρετάει δια χειραψίας και μου μιλάει εγκάρδια.

Προχωρώ μέσα και θαυμάζω τις εντυπωσιακές αλλαγές: Τα παρτέρια, άδεια ακόμη, τώρα είναι ψηλότερα, επενδυμένα με γκρίζες πέτρες και διαμορφωμένα με δυο διακοσμητικά τοιχάκια πεντάγωνου σχήματος, το ένα μέσα στο άλλο. Περίπου στο κέντρο της αυλής υπάρχει ένα ψηλό δέντρο που θυμίζει έλατο και είναι στολισμένο με λαμπερά, λευκόχρωμα χριστουγεννιάτικα στολίδια. Η νέα μας εξώπορτα είναι φτιαγμένη από μαύρο κάγκελο, με περίτεχνα καμπυλωτά

σχέδια. Νιώθω κατάπληκτη κι ευχαριστημένη, καθώς η νέα μας αυλή μου αρέσει πολύ.

Επαλήθευση; Το απόγευμα ο Γιάννης μας πληροφορεί ότι θα φροντίσει να κάνει ό,τι μερεμέτια μπορεί στο σπίτι μας (που είναι εξήντα χρονών και σιγά-σιγά καταρρέει), ενώ θα κοιτάξει επίσης πώς θα τακτοποιήσουμε επιτέλους τους λογαριασμούς του ηλεκτρικού και του νερού. Άντε να δούμε...

Αργά το βράδι επιστρέφει η αδελφή μου από τις δεκαήμερες διακοπές της στο σπίτι της φίλης της, της Λιάνας. Διακοπές στο Αιγάλεω Σίτι, με καθημερινή δουλειά στην ταβέρνα του "Χαρούλη" στη Γλυφάδα, όπου η καλή της φιλενάδα την πήγαινε κάθε πρωί με το αμάξι (αυτό θα πει καρδιακή φίλη...).

Το πρώτο πράγμα που κάνει η Αλίκη μόλις έρχεται σπίτι, είναι να πάρει τους δυο βασιλικούς για να τους επιστρέψει στην άλλη καλή της φίλη, τη Τζούλη. Τις γλάστρες τις είχε φέρει εδώ το τελευταίο βράδι πριν πάει στο Αιγάλεω, εξηγώντας μας ότι η Τζούλη θα έλειπε κι αυτή για διακοπές, οπότε κάποιος έπρεπε να ποτίζει τα φυτά κάθε βράδι.

“Πού πήγε η Τζούλη διακοπές;” ρωτώ την Αλίκη μόλις ξανάρχεται.

“Στη Ρόδο, στο χωριό της, πού αλλού;” μου απαντά κάπως μουδιασμένα.

“Κι έτυχε να επιστρέψει κι αυτή απόψε;”

“Όχι, όχι, η Τζούλη θα γυρίσει μεθαύριο”

“Μα πήγες πίσω τους βασιλικούς...”

“Ε, ας μείνουν απότιστοι δυο μέρες”, μου απαντά στα γρήγορα.

Περίεργα πράγματα: Μήπως ήταν και η Τζούλη ήταν στο σπίτι της Λιάνας αυτές τις μέρες; Δεν είναι η πρώτη φορά που υποψιάζομαι ότι αυτές οι τρεις είναι τρίο...

Τρίτη, 29 Αυγούστου 2017

☺ Ο Χαρούλης είναι εδώ από το πρωί. Ως συνήθως, περνάει την ώρα του βάζοντας τα στρατιωτάκια του να παίζουν ποδόσφαιρο μ' έναν βώλο. Άλλοτε ασχολείται με το κινητό του, ή παίζουμε οι δυο μας τρελόμπαλο φουρκίζοντας τη μητέρα

μου, η οποία μονίμως παραπονιέται πως της γκρεμίζουμε το σπίτι. Το μεσημέρι, καθώς τρώμε τα μακαρόνια μας, σε μια στιγμή ο μικρός ξεφυσά και μου κάνει: “Ουφ! Σε λίγες μέρες ανοίγουν τα σχολεία! Και τι θα κάνω εγώ με όλα αυτά τα κορίτσια που θα με κυνηγάνε;” με ύφος που δείχνει γνήσιο προβληματισμό. “Αλήθεια, πώς τα καταφέρνεις και είσαι τόσο αγαπητός στις γυναίκες;” τον ρωτώ κι εκείνος μου απαντά ετοιμόλογα, με τέτοιο τρόπο ώστε να προκύπτει αβίαστα ο

‖ Δεκάλογος του καρδιοκατακτητή ‖

Για να είναι ένα αγόρι αγαπητό στα κορίτσια, πρέπει:

1) Να φτιάχνει ωραία τα μαλλιά του
2) Να φροντίζει το ντύσιμό του και να είναι όμορφος
3) Να είναι τζέντλεμαν
4) Να της προσφέρει λουλούδι
5) Να της λέει "σ' αγαπώ"
6) Μετά, να παίζουν μαζί κυνηγητό
7) Να της κάνει αστεία
8) Να είναι κουλ και μάγκας
9) Να της χαμογελάει γλυκά
10) Να της ζωγραφίζει καρδιές ...♥

Άλλο ένα καλοκαίρι τελειώνει. Καλά τα πέρασα και φέτος: Έκανα τα μπάνια μου στη θάλασσα, συνήθως μόνη, στο Yabanaki και στο Πεύκο· κάποιες φορές πήγα στο Διαμάντι ή στον Ιστιοπλοϊκό Όμιλο μαζί με την Αλίκη, το Γιάννη και το Χάρη. Από την 1η έως την 4η Αυγούστου η αδελφή μου φιλοξένησε τον 11χρονο Κώστα, τον βαφτισιμιό της που ζει στις Σέρρες. Οι τέσσερίς μας κάναμε ξέγνοιαστες εξορμήσεις στο κοντινό πάρκο για ποδόσφαιρο. Μια φορά πήγαμε στο Διαμάντι για μπάνιο, όπου έπαιξα μπάλα με τα παιδιά στη θάλασσα.

Ακόμη, όπως και πέρυσι, απόλαυσα τις μοναχικές βόλτες μου στις αριστοκρατικές γειτονιές της Βούλας και της Βάρης. Όταν περπατώ σε αυτούς τους δρόμους, απολαμβάνω μια αυθόρμητη ψυχική ανάταση: Καμία αρνητική, στενόχωρη, ή περιοριστική σκέψη δεν εισβάλλει στο νου μου· κάποιες στιγμές δεν θυμάμαι καν από πού έρχομαι, ούτε ποιά είμαι, λες

και είμαι ένα άλλο πρόσωπο, σε άλλα μέρη έξω από αυτή τη γη, σαν σε άλλη διάσταση. Βιώνω μια έντονη εσωτερική ευφορία, μια *υπέρβαση,* παρόλο που ξέρω πως τα μέρη αυτά δεν αποτελούν πράγματι ανώτερες διαστάσεις: Πρόκειται για ψευδοδιαστάσεις, στημένα σκηνικά του Πλέγματος, εφόσον ανθρώπινες παρουσίες ξεπετάγονται από παντού και ουρλιαχτά σκύλων αντηχούν από κάθε κατεύθυνση. Αυτοί οι τόποι δεν είναι παράδεισοι, όσο κι αν γίνεται φιλότιμη προσπάθεια να περάσουν για κάτι τέτοιο. *Μέσα σ' έναν αληθινό παράδεισο δεν μπορεί να υπάρχουν δαίμονες.* Όμως, σε αυτή τη γη δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο...

♥ ***Ομολογία*** ♥

Είμαι εδώ μονάχα για να κάνω βόλτες.
Μοναχικές βόλτες, που ξετυλίγονται
σε μια ονειρική μακαριότητα.
Απολαμβάνω την κάθε εμπειρία, όσο διαρκεί.
Όταν τελειώνει την ξεχνώ.
Δεν την αναπωλώ, δεν την καταγράφω,
την αφήνω να χαθεί αυθόρμητα στη λήθη.
Η αυθεντική ευδαιμονία
δεν χαράζει στο νου αναμνήσεις,
ούτε θρέφει νοσταλγίες...

Σύνδρομο Asperger

Γενετική διαταραχή που ανακαλύφθηκε το 1944 από τον Αυστριακό παιδίατρο Hans Asperger σε παιδιά και εφήβους που παρουσίαζαν δυσχέρεια στις κοινωνικές σχέσεις και στην κοινωνική χρήση του λόγου, επαναλαμβανόμενες στερεοτυπικές συμπεριφορές και εμμονές με συγκεκριμένα αντικείμενα. Ωστόσο, τα άτομα εκείνα διέθεταν επίσης υψηλό δείκτη νοημοσύνης, ανεξάρτητη κριτική σκέψη και ειδικά ταλέντα. Με την πάροδο της ηλικίας η γενική κατάσταση βελτιώνεται, ωστόσο τα κοινωνικά προβλήματα επιμένουν.

Το σύνδρομο Asperger αγνοήθηκε για χρόνια από τους ειδικούς. Μόλις το 1981, η Lorna Wing δημοσίευσε ένα άρθρο όπου παρουσίαζε παιδιά με παρόμοια χαρακτηριστικά, δημιουργώντας έτσι ένα νέο πεδίο ερευνών. Σήμερα το σύνδρομο Asperger χαρακτηρίζεται ως ήπιος αυτισμός νευροβιολογικής αιτιολογίας. Συναντάται περισσότερο στους άνδρες παρά στις γυναίκες, με αναλογία 4:1. *Βεβαίως, ένας άνδρας με Asperger είναι πολύ πιο αποδεκτός κοινωνικά από μια γυναίκα...*

Παρόλο που είναι αρκετά συχνό (~1/250 άτομα - 37,2 εκ άτομα παγκοσμίως το 2015), μόλις πρόσφατα ανακαλύφθηκε η αιτία που το προκαλεί: Μετάλλαξη στο γονίδιο ENGRAILED 2 (en-grail-ed?).

Το σύνδρομο Asperger εκδηλώνεται με τα παρακάτω συμπτώματα:

1. Ήπιος αυτισμός με φυσιολογικό εγκεφαλογράφημα
2. Αδεξιότητα, τάση για αυτοτραυματισμούς
3. Προβλήματα προσανατολισμού, ισορροπίας, βαδίσματος
4. Νοημοσύνη φυσιολογική ή ανώτερη του φυσιολογικού
5. Γλωσσική και γνωσιακή ικανότητα φυσιολογική ή υπερανεπτυγμένη
6. Ιδιαίτερες ικανότητες ή ταλέντα (πχ μαθηματικά, φυσική, ξένες γλώσσες, μουσική, ζωγραφική), ενισχυμένη αντίληψη στη λεπτομέρεια ή σε μικρές αλλαγές μοτίβων.

7. Αίσθηση διαφορετικότητας από τους άλλους ανθρώπους
8. Αίσθηση ότι βρίσκεται σε λάθος κόσμο, ή “σαν παγιδευμένος μέσα σ' ένα αυγό” (το Asperger είναι επίσης γνωστό ως "Σύνδρομο του Λάθος Πλανήτη").
9. Προβλήματα στις κοινωνικές σχέσεις, δυσκολία στη δημιουργία φιλικών σχέσεων
10. Δυσχέρεια στις ερωτικές σχέσεις
11. Αφηρημάδα, αποφυγή του βλέμματος
12. Εξαιτίας της διαφορετικότητάς τους, στοχοποιούνται και καταλήγουν θύματα
13. Μονόπλευρη φλυαρία, περιορισμένη προσωδία, ανωμαλίες στον τόνο ή/και στην ένταση της φωνής, ηχολαλία
14. Αδυναμία στην κατανόηση της μη λεκτικής επικοινωνίας
15. Έλλειψη εμπάθειας στα συναισθήματα των άλλων
16. Υπερβολική ευαισθησία ή αναισθησία στους ήχους, φώτα, κλπ ερεθίσματα
17. Περιορισμένα, εμμονικά ενδιαφέροντα
18. Επαναλαμβανόμενα μοτίβα συμπεριφοράς (πχ φτερουγίσματα των χεριών)
19. Ψυχολογικά προβλήματα (άγχος, κυκλοθυμία, κατάθλιψη), οφειλόμενα κυρίως στη αίσθηση διαφορετικότητας και στην αδυναμία τους να δικτυωθούν κοινωνικά
20. Προβλήματα ύπνου: αϋπνία, συχνές αφυπνίσεις, πολύ πρωινό ξύπνημα
21. Προτίμηση στην ιστόρηση αληθινών γεγονότων παρά στη μυθοπλασία
22. Παρά το υψηλό γνωσιακό δυναμικό τους, τα νεαρά άτομα με Asperger προτιμούν να μένουν στο σπίτι. Ωστόσο, μερικοί παντρεύονται και εργάζονται ως ελεύθεροι επαγγελματίες.

Αυτοκριτική-Συνειδητοποίηση: Πιθανότατα πάσχω από το σύνδρομο Asperger, εφόσον συγκεντρώνω σχεδόν όλα τα ανωτέρω χαρακτηριστικά:

1. Ανέκαθεν είχα (και έχω) μια έμφυτη επιφυλακτικότητα, που με εμπόδιζε να κάνω φιλίες· εγκεφαλογράφημα έχω κάνει κι έχει βγει φυσιολογικό.

2. Κατά την παιδική και εφηβική ηλικία ήμουν αρκετά αφηρημένη και αδέξια· μέχρι τα 14, μου ήταν αδύνατο να μπω σ' ένα δωμάτιο και να μη σκουντουφλήσω κάπου.
3. Το βάδισμά μου ήταν περίεργο, "πηδηχτό" (συχνά με κορόιδευαν γι' αυτό) και η ισορροπία μου όχι τόσο καλή. Όσο πήγαινα Δημοτικό, άλλαζα γραφικό χαρακτήρα κάθε μέρα.
4. Έχω δείχτη νοημοσύνης 156 της κλίμακας Cattell.
5. Ανέκαθεν είχα καλή γλωσσική ικανότητα, ιδίως στο γραπτό λόγο, και μου άρεσε να μαθαίνω. Σαν μαθήτρια ήμουν από τις καλύτερες.
6. Πάντα πρόσεχα λεπτομέρειες και αλλαγές σε μοτίβα προσώπων και πραγμάτων· έτσι, έχω αναπτύξει ιδιαίτερα την κριτική σκέψη. Ακόμη, διαθέτω ιδιαίτερη ευχέρεια στο γράψιμο, στη ζωγραφική και στις ξένες γλώσσες.
7. Από τότε που ήμουν μικρή, δεν έχω πάψει να αισθάνομαι πως είμαι διαφορετική από τους άλλους ανθρώπους.
8. Ανέκαθεν είχα την έντονη αίσθηση πως βρίσκομαι σε λάθος πλανήτη -σαν εξωγήινος που έπεσε στη γη. Συχνά νιώθω σα να είμαι παγιδευμένη μέσα σ' έναν ψευδοκόσμο (matrix), κάτι σαν "κοσμικό αυγό" που το κέλυφός του είναι ο γνωστός μας ουρανός.
9. Στο σχολείο μου ήταν αδύνατο να πιάνω φιλίες, ωστόσο στη γειτονιά έκανα παρέα με πολλά παιδιά και παίζαμε όλη μέρα στο δρόμο. Μεγαλώνοντας, απομονώθηκα εντελώς, χωρίς να μπορω ακόμη να καταλάβω το γιατί. Ωστόσο, κατά τη δεκαετία του '90 κατάφερα να αποκτήσω πολλές παρέες, που τους εκμυστηρευόμουν τα πάντα -*πράγμα που τελικά μετάνιωσα πικρά...*
10. Ερωτική σχέση δεν είχα ποτέ, ίσως επειδή η συνολική μου εμπειρία από το ανθρώπινο γένος είναι εξαιρετικά αρνητική: έχω πάθει τα μύρια όσα από άτομα (παρέες) που συναντούσα δυο φορές το μήνα· πόσο μάλλον να έχω κάποιον (σύζυγο ή γκόμενο) μες τα πόδια μου μέρα-νύχτα. Άλλωστε, ποτέ δεν διέθετα την απαιτούμενη "θηλυκότητα"...
11. Κατά την παιδική μου ηλικία, συχνά ένιωθα πως δεν μπορούσα να παρακολουθήσω τα τεκταινόμενα σ' έναν χώρο.

Έτσι, οι άλλοι με φώναζαν "χαζή", ενώ η μάνα μου νευρίαζε επειδή ήμουν "αφηρημένη". Αποφυγή του βλέμματος είχα σίγουρα και μάλλον έχω ακόμη.

12. Για πάρα πολλά χρόνια έκανα τρανή καριέρα ως στόχος και θύμα. Μα όχι πια...

13. Όταν ήμουν μικρή, συχνά έπιανα τον εαυτό μου να λέει πράγματα που δεν ήθελα, χαζά αστεία, άστοχα σχόλια, παράξενες φράσεις· ως αποτέλεσμα, οι άλλοι με παρεξηγούσαν και με κορόιδευαν. Τώρα πια ελέγχω τα λόγια μου πολύ καλά, ωστόσο η φωνή μου εξακολουθεί να έχει παράξενη χροιά· Ηχολαλία έχω ακόμη, ωστόσο φροντίζω να μη με ακούνε οι άλλοι.

14. Κάποτε αγνοούσα εντελώς τη μη λεκτική επικοινωνία· τώρα την κατανοώ μα συχνά δεν δίνω τη σημασία που θα 'πρεπε. Προτιμώ οι άλλοι να μου λένε αυτό που θέλουν, χωρίς να περιμένουν να το εννοήσω από κινήσεις ή βλέμματα.

15. Νιώθω τα συναισθήματα των άλλων -μα συνήθως δεν πείθομαι.

16. Έχω υπερευαισθησία σε ορισμένους θορύβους (μουσικές, φωνές, συνεχή κροταλίσματα, γαυγίσματα), αλλά αυτή την απέκτησα σε μεγάλη ηλικία, μετά από χρόνιο συντονισμένο ηχητικό πόλεμο.

17. Εμμονικά ενδιαφέροντα (πχ συλλογή καρτών Melo, κάποιες εκπομπές στην τηλεόραση, ορισμένα παιγνίδια, αργότερα η μεταφυσική και το ονείρεμα) είχα από μικρή, μα δεν ήταν ποτέ περιορισμένα.

18. Επαναλαμβανόμενα μοτίβα συμπεριφοράς παρουσίαζα ιδίως κατά τη νηπιακή ηλικία, όταν συνήθιζα να κάθομαι στο κρεβάτι και να κουνιέμαι μπρος-πίσω· αργότερα, κατά την εφηβεία, άκουγα μουσική μ' έναν παρόμοιο τρόπο.

19. Κατά καιρούς έχω αντιμετωπίσει σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα (άγχος, κατάθλιψη, ψυχώσεις) αλλά έχω μάθει να τα αναλύω και να τα ξεπερνώ.

20. Μέχρι τα 26 μου περίπου, είχα συχνές νυχτερινές αφυπνίσεις: έβλεπα όνειρο, ξυπνούσα, έβλεπα άλλο όνειρο, ξυπνούσα, κ.ο.κ., αμέτρητες φορές μέσα στη νύχτα, ωστόσο δεν

ένιωθα ότι μου έλειπε ύπνος. Όσο για τα πρόσφατα νυχτερινά μου προβλήματα, ουσιαστικά τα έχω ξεπεράσει και σίγουρα δεν οφείλονται σε κάποιο γενετικό σύνδρομο.
21. Δεν έχω πρόβλημα με τη μυθοπλασία, μου αρέσουν μάλιστα τα μυθιστορήματα φαντασίας. Ωστόσο, το “Απόλυτο Κακό” είναι το απόλυτο έργο ιστόρησης αληθινών γεγονότων...
22. Πάντα προτιμούσα να δουλεύω στο σπίτι παρά να μπλέκω με πουτάνες και τσιράκια στους χώρους εργασίας. Ωστόσο, για δέκα ολόκληρα χρόνια δούλεψα φιλότιμα σε εταιρείες· όμως, τις απέρριψα και τις εγκατέλειψα οριστικά όταν κατάλαβα τι σφηγκοφωλιές είναι. Από το 2000 και μετά παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών κατ' οίκον – μια δουλειά που έχει πολλά προβλήματα, μα σίγουρα προτιμώ από το υπαλληλίκι.

Με την πάροδο της ηλικίας, πολλά από τα ανωτέρω συμπτώματα έχουν ατονήσει, κυρίως μετά από δικές μου συνειδητές προσπάθειες. Ωστόσο, από το 2012 και ύστερα, η δυσχέρεια στις κοινωνικές σχέσεις έχει επανέλθει για να μείνει: Τώρα πια συνειδητά δεν επιδιώκω φιλίες επειδή ξέρω ότι αργά ή γρήγορα οι φίλοι θα αποδειχθούν φίδια και θα με πολεμήσουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο.

Συμπεράσματα και υποψίες: Κατά πάσα πιθανότητα, λοιπόν, πάσχω από το σύνδρομο Asperger -μα τελικά, κακώς το πολέμησα τόσα χρόνια: αυτό ακριβώς είναι που με προστατεύει από περιττές εμπλοκές. Αν συνέχιζα ακόμη το κυνήγι της κοινωνικότητας, όπως κατά τη δεκαετία του '90, πιθανότατα θα είχα πέσει σε ακόμα περισσότερες και χειρότερες παγίδες.

Μετά από εκτενή έρευνα στο Internet, τόσο σε αγγλικά όσο και σ' ελληνικά σάιτ, ανακάλυψα ορισμένες ενδιαφέρουσες απόψεις σχετικά με το σύνδρομο Asperger:

Αρκετοί ερευνητές πιστεύουν ότι το φάσμα των αυτιστικών διαταραχών αποτελεί περισσότερο μια *νευροδια-φορετικότητα* παρά μια νόσο που πρέπει οπωσδήποτε να θεραπευτεί. Υποστηρίζουν πως δεν υπάρχει κάποια "ιδανική" διαμόρφωση εγκεφάλου και δεν θεωρούν ως παθολογική οποιαδήποτε παρέκκλιση από τη νόρμα. Άλλωστε, στη σημερινή εποχή το Διαδίκτυο επιτρέπει στα άτομα με Asperger

(aspies) να επικοινωνούν μεταξύ τους μ' έναν τρόπο που δεν ήταν εφικτός στο παρελθόν -πχ με ιστότοπους όπως το "Wrong Planet".

Simon Baron-Cohen: Όσον αφορά την κοινωνική ζωή, η προσοχή στη λεπτομέρεια δεν αποτελεί σπουδαίο προσόν· όμως, όσον αφορά τις επιστήμες και τις τέχνες, αυτή ακριβώς η ικανότητα μπορεί να οδηγήσει σε μεγάλη επιτυχία. Ακόμη, οι γονιδιακές μεταλλάξεις που ευθύνονται για το εν λόγω σύνδρομο έχουν λειτουργήσει θετικά κατά την ανθρώπινη εξέλιξη, έτσι ώστε ορισμένα άτομα με Asperger να συμβάλλουν δραματικά στις επιστήμες, στις τέχνες και στην ιστορία. Ανάμεσα στους *aspies* υπάρχουν επιστήμονες, καθηγητές πανεπιστημίων, κάτοχοι Νόμπελ (πχ Νεύτων, Albert Einstein, Bill Gates, Steven Spielberg).

Jade Joddle (Η πνευματική διάσταση του συνδρόμου Asperger): Τα άτομα που έχουν Asperger είναι starseeds, δηλαδή εξωγήινες ψυχές που για κάποιους λόγους έχουν παγιδευτεί στη Γη (*aspies* ≈ *spies*). Έχουν ζήσει πολλές ζωές σε πλανήτες όπου δεν υπήρχαν υλικά σώματα, ενώ η επικοινωνία δεν γινόταν με λέξεις αλλά με τηλεπαθητικά μηνήματα και εικόνες, οπότε το ψέμα ήταν αδύνατο. Έτσι, λοιπόν, οι aspies δεν νιώθουν άνετα με το σώμα τους, έχουν δυσχέρεια στον προφορικό λόγο, δυσκολεύονται να πουν ή να καταλάβουν τα ψέματα. Συχνά αισθάνονται μόνοι και παρεξηγημένοι στη Γη και λαχταρούν να γυρίσουν πίσω στον πλανήτη τους.

Pia's Heart (Indigo Children and Asperger's): Ο αυτισμός είναι χάρισμα! Από προσωπικές μου εμπειρίες με αυτιστικά παιδιά, έχω ανακαλύψει πως διαθέτουν μια ιερή ιδιαιτερότητα, είναι χαρισματικά κι έχουν ψυχικές ικανότητες. Αναγνωρίζω τους aspies σαν παιδιά Indigo (ή starseeds) αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι παραγνωρίζω τα προβλήματά τους. Ωστόσο, αυτά τα παιδιά γνωρίζουν ενστικτωδώς το επίπεδο ακεραιότητας των άλλων και, κυρίως, κατανοούν και σέβονται τα χαρίσματά τους χωρίς συζήτηση.

Doreen Virtue (Η φροντίδα και διατροφή των παιδιών Indigo): Τα παιδιά Indigo είναι φυσιολογικά παιδιά σ' έναν

αφύσικο κόσμο. Το ανοσοποιητικό τους σύστημα (σωματικό και ψυχικό) αδυνατεί να αφομοιώσει τις γήινες τοξίνες που υπάρχουν στην τροφή, στο νερό, στον αέρα, στις τουαλέτες, στα απορρυπαντικά, στον τεχνητό φωτισμό, στις σχέσεις. Οι επιστήμονες έχουν ανακαλύψει τεράστιες συνδέσεις ανάμεσα στις διαταραχές αυτισμού και στις περιβαλλοντικές τοξίνες".

Κι εγώ, από τη μεριά μου, έχω την εντύπωση ότι το εν λόγω σύνδρομο δεν είναι καθόλου όπως τα υπόλοιπα...

Ελιγμοί στο Σκοτάδι

Παρασκευή, 1η Σεπτεμβρίου 2017

Το οικογενειακό μας σήριαλ συνεχίζεται με νέες, συνταρακτικές εξελίξεις: Κατά τις 6:15 το πρωί, η αδελφή μου ξυπνάει απότομα από τα άγρια μουγκρητά του Θανάση και τα κλάματα της Αννούσκας που φωνάζει “Δεν μπορώ άλλο, αυτή τη φορά θα φύγω!”. Η κοπέλα έχει ανεβάσει πυρετό 39,5 εδώ και έξι μέρες· πριν από τρεις μέρες πήγε στο γιατρό, έκτοτε παίρνει αντιβιοτικά αλλά ο πυρετός δεν κατεβαίνει με τίποτα. Πιθανότατα, το πρόβλημα είναι ψυχοσωματικό: η δουλάρα δεν αντέχει τις αφόρητες πιέσεις που της εξασκεί διαρκώς ο Master Nassos, ο οποίος ήδη προετοιμάζεται πυρετωδώς για δυο διαγωνισμούς body building που θα γίνουν το Νοέμβρη. Αλλά αν η κυρία καταπιέζεται τόσο, γιατί δεν το βάζει στα πόδια; Προφανώς γουστάρει να το παίζει σκλάβα του έρωτα, ενώ ευελπιστεί να δρέψει και αυτή δάφνες ως κυρία Πρωταθλητού.

Το μεσημέρι έχουμε άλλα επεισόδια: Καθόμαστε στο τραπέζι να φάμε, βάζω δυο επιπλέον nuggets κοτόπουλου στο πιάτο μου και η μαμά σπεύδει αμέσως να με νουθετήσει:
“Μην παίρνεις άλλα, δεν θα φθάσει το φαγητό για το Γιάννη και το Χάρη!”
“Μα δεν είναι εδώ, έχουν πάει για ψάρεμα και θα 'ρθουν αργά το απόγευμα!” της θυμίζω, εκείνη όμως είναι ανένδοτη:
“Σταμάτα πια, θα με αναγκάσεις να ξανατηγανίζω!” γκρινιάζει, με το συνηθισμένο της ύφος του μάρτυρα.

Παρατηρημένο: Εδώ και κανένα χρόνο, η μαμά μετράει τις μπουκιές μου! Κάθε φορά που πάω να βάλω κάτι στο στόμα μου, τρέχει και μου λέει να μη φάω γιατί "δεν θα φθάσει για τους υπόλοιπους" – για τους οποίους, σημειωτέον, συνήθως δεν ξέρουμε καν τι ώρα θα εμφανιστούν, ούτε αν θα καταδεχθούν να φάνε από το φαγητό μας. Ως και ο Χαρούλης το έχει προσέξει και μόλις με βλέπει να τρώω, χαριτολογεί: “Σταμάτα νονά, μη φας άλλο, πρέπει να φάνε ο Γιάννης και η Αλίκη!”

Τέλος πάντων, αυτή τη φορά δεν παίρνω την κατάσταση πολύ στα σοβαρά, οπότε τολμώ να βάλω και δυο τηγανητές πατατούλες παραπάνω στο πιάτο μου. Αυτοστιγμή η μάνα μου γίνεται Τούρκος: "Άει στο διάολο πια, σου μιλάω και δεν με υπολογίζεις, να ψοφήσω να ησυχάσω!" και άλλα πολλά που δεν ακούω επειδή αρχίζω να φωνάζω κι εγώ: "Αμάν πια, με αυτούς τους αχαΐρευτους, τα ερπετά που σου αρέσει να υπηρετείς! Τελικά, εσύ φταις για όλα, έχει δίκιο η Αλίκη!"
"Ο καθένας φταίει για τον εαυτό του!" κάνει με ένοχα χαμηλή φωνή και συνεχίζει να με βρίζει.

Αμέσως εγώ εξαφανίζομαι στο δωμάτιό μου, φορώντας τις ωτοασπίδες. Δεν προσέχω καν τι μου λέει, ούτε με νοιάζει. "Μακάρι να ήμουν εντελώς κουφή, να μην άκουγα τίποτα απολύτως!" της φωνάζω και ύστερα πέφτω στο κρεβάτι κουρασμένη, απογοητευμένη και έτοιμη για...

Αυτοκριτική: Θάλασσα τα έκανα πάλι. Πρώτα-πρώτα, καλά θα κάνω να περιορίσω τη μάσα. Είναι καιρός ν' αρχίσω να προσαρμόζομαι στη νέα κατάσταση που έρχεται γοργά: Σύντομα η μαμά και η σύνταξή της θα αποτελούν παρελθόν, οπότε θα πρέπει πια να τρώω μονάχα όταν και ό,τι βρίσκω. Τέρμα οι πολυτέλειες.

Πάνε επτά χρόνια από τότε που συνειδητοποίησα ποιά ακριβώς είναι η θέση μου σε αυτή την οικογένεια. Συχνά αφήνομαι να νομίζω πως είμαι κόρη των Φεζάρρηδων, ενώ είμαι μονάχα το υπηρετικό προσωπικό. Ωστόσο, μετά από τόσο καιρό, εξακολουθώ να ξεχνώ ότι εγώ δεν είμαι κόρη της γριάς Μαριέτας. *Αλήθεια, πότε έπαψα να είμαι κόρη; Μάλλον από τότε που επέστρεψα από την Ιταλία· και κάθε μέρα που περνά, γίνομαι όλο και λιγότερο κόρη...*

Πρέπει, λοιπόν, να φέρομαι ανάλογα: Η υπηρέτρια τρώει πάντα όσο της βάζουν τα αφεντικά, δεν επιτρέπεται να προσθέτει στο πιάτο της ούτε μπουκιά -και αυτό είναι το πρέπον, κακά τα ψέματα.

Ακόμη: Ναι μεν η γριά έχει ψύχωση με τους κληρονόμους και μένα με θεωρεί κάτι λιγότερο από τίποτα, αλλά η αλήθεια είναι ότι κι εγώ δεν θα βρω πουθενά καλύτερα.

Δυστυχώς, αυτή είναι η αλήθεια στον παλιόκοσμο όπου ζω: Το οικογενειακό μου περιβάλλον θυμίζει ταινία φρίκης, ωστόσο πουθενά δεν θα βρω καλύτερα. Πουθενά δεν είναι καλύτερα για μένα...

Οικογενειακές αξίες: Όταν ένα ή περισσότερα μέλη μιας οικογένειας/ομάδας αδυνατούν να καταφέρουν οτιδήποτε στη ζωή τους και πηγαίνουν χαμένα, αυτό συμβαίνει για να ανυψωθεί ένα άλλο μέλος. Συνήθως καταποντίζονται άτομα μη ερπετοειδούς γενετικής καταγωγής, προς όφελος ερπετοειδών. Η διαδικασία λαμβάνει χώρα πρώτα σε ενεργειακό επίπεδο και μετά στο υλικό, και είναι περισσότερο ασυνείδητη παρά συνειδητή.

"Εγώ έκανα τέσσερις εγκυμοσύνες", λέει σε μια στιγμή η μητέρα μου, με φανερή πικρία στη φωνή. "Ποιός ξέρει πώς θα ήταν τώρα η Ελπίδα αν ήταν καλά και ζούσε ακόμη· ίσως να ήταν κι εκείνη παντρεμένη και να είχε παιδιά κι εγγόνια..."

"Ναι, αλλά τότε δεν θα είμασταν όπως είμαστε τώρα", πετάγεται αμέσως ο Χαρούλης, που ολοφάνερα δεν του αρέσει καθόλου η ιδέα -και καταλαβαίνω αμέσως το γιατί:

Από τις τέσσερις συνολικά εγκυμοσύνες που είχε η μητέρα μου,

🚹 Εγώ, η Υβόννη, που γεννήθηκα τον Ιούνιο του 1963, έχω καταλήξει ανύπαντρη, άτεκνη, φτωχή, ουσιαστικά ανεπάγγελτη.

🚹 Ένα αγόρι -ο πολυπόθητος διάδοχος- έγινε αποβολή στα τέλη του 1965, μετά από ταλαιπωρίες του υπέστη η μάνα μου, προσπαθώντας να εκτελέσει εντολές του συζύγου και αφέντη της: ενώ εκείνος έλειπε στα καράβια, απαίτησε από τη έγγυο μάνα μου ν' αφήσει το σπίτι της και να πάει να μείνει στο Ληξούρι (10 ώρες ταξίδι, αλλάζοντας πέντε μέσα συγκοινωνίας), παρέα με τα πεθερικά της.

🚹 Η αδελφή μου η Αλίκη, που γεννήθηκε το Νοέμβρη του 1967, γρήγορα εξελίχθηκε στη ντίβα της οικογένειας.

🚹 Η Ελπίδα, που γεννήθηκε το Μάρτη του 1972, σπαστική και τετραπληγική, πέθανε στα πέντε της χρόνια.

Έτσι, από τα τέσσερα τέκνα της οικογένεια Φεζάρρη,

μονάχα η Αλίκη έμελλε να εξελιχθεί κάπως φυσιολογικά και να αποκτήσει παιδιά κι εγγόνι. Όλοι οι υπόλοιποι πήγαμε χαμένοι, με τον έναν ή το άλλο τρόπο. Ως αποτέλεσμα, ολόκληρη η οικογένεια περιστρέφεται συνεχώς γύρω από αυτήν, τα παιδιά της, το εγγόνι, και τα κατορθώματά τους.

Αν, όμως,

- Εγώ ήμουν παντρεμένη, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,
- Αν ο αδελφός μου ήταν ζωντανός και παντρεμένος, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,
- Αν η Ελπίδα ήταν ζωντανή και παντρεμένη, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,

τι θα ήταν σήμερα οι γιοί και ο εγγονός της Αλίκης;

Αν οι γονείς μου είχαν τώρα 4-8 εγγόνια και άλλα τόσα δισέγγονα, ο Θανάσης και ο Γιάννης δεν θα ήταν οι "πρίγκηπες" που είναι τώρα· θα ήταν οι αχαΐρευτοι, μισότρελοι, αλήτες γιοί του Λάμπη. Και ο Χάρης δεν θα ήταν ο ένας και μοναδικός απόγονος, το "8ο θαύμα του κόσμου" που είναι τώρα· θα ήταν το "αλβανάκι".

Συνεπώς, η απίθανη κακοδαιμονία που χτυπάει την οικογένειά μας τα τελευταία 50 χρόνια, εξυπηρετεί θαυμάσια τη "βασίλισσα" Αλίκη και τα πριγκηπόπουλά της. Ελπίζω, μονάχα, μεγαλώνοντας ο Χαρούλης να μην αποδειχθεί τόσο ερπετοειδής όσο ο πατέρας και ο θείος του, να έχει όμως και καλύτερη μοίρα...

Τρίτη, 5 Σεπτεμβρίου 2017

Πρώτο μάθημα αγγλικών σήμερα το απόγευμα, στη Θεώνη και στη Μάρθα Ξιφαρά. Μέσα στο λεωφορείο 128 (που φθάνει ανέλπιστα πριν από το δημοτικό λεωφορείο που παίρνω συνήθως) μου έρχεται ένα αναπάντεχο ***"σημείον":*** Στη στάση του Αγίου Τρύφωνα μπαίνει μέσα μια έφηβη που φορά μια γκρίζα μπλούζα με την επιγραφή HELL|O μπροστά, στο στήθος. Η μπλούζα είναι ολόιδια με μια που έχει η Θεώνη.

Όταν φθάνω στο σπίτι τους, οι αδελφές με υποδέχονται με χαρά, αγκαλιές και φιλιά. Χαίρομαι όταν διαπιστώνω πως η Θεώνη δεν φορά την ίδια μπλούζα -όχι ότι θα το 'δενα κόμπο:

Οι κακόβουλοι συντονισμοί του Πλέγματος δεν με εντυπωσιάζουν πλέον, ούτε φοβάμαι τον "θεό αυτού του κόσμου" εφόσον τώρα πια ξέρω ποιός είναι αλλά και ποιό είναι το αδύνατο σημείο του...

Παρασκευή, 8 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα διαστημόπλοιο. Εγώ μαζί με άλλους κατεβαίνουμε στη Γη για να πολεμήσουμε ενάντια σε μια εξωγήινη φυλή, η οποία μολύνει τους γήινους έναν-έναν, μεθοδικά και αθέατα. Κρατάμε όπλα μα δεν νιώθω τόσο ασφαλής, καθώς η μόλυνση συνεχίζει να προχωρά, ακόμα και ανάμεσά μας. Προτείνω, λοιπόν, κάθε πρωί να εξεταζόμαστε όλοι ιατρικά για να βεβαιωνόμαστε πως δεν έχουμε επηρεαστεί.

Μαζί μας είναι κι ένας μικρόσωμος άνδρας που τον έχουμε σώσει από τους εξωγήινους. Σύντομα, όμως, αποδεικνύεται πως είναι ένας από εκείνους που μολύνθηκαν πρώτοι. Τώρα μας σαμποτάρει και μας απειλεί, οπότε αναγκαζόμαστε να τον θέσουμε σε περιορισμό. Νιώθω σχετική ανακούφιση καθώς θυμάμαι ότι η αδελφή μου ζει σ' ένα χωριό κάπου κοντά στην Τρίπολη, μακριά από τη θάλασσα, οπότε είναι σχετικά ασφαλής ακόμη.

Πιθανή ερμηνεία: Η μόλυνση του Σαρωνικού από πετρελαιοκηλίδα, μετά τη μυστηριώδη βύθιση δεξαμενόπλοιου στη Σαλαμίνα, τα ξημερώματα της Κυριακής.

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2017

Εικόνες του Matrix: Παίρνουμε το πρωινό μας με τον Χαρούλη και συζητάμε για τον A. Spelling, τον διάσημο τηλεοπτικό παραγωγό που πέθανε το 2006, αφήνοντας πίσω γυναίκα, δυο παιδιά και μισό δις δολλάρια + ακίνητα. Ωστόσο, απ' όλα αυτά ο μεγαλοπαραγωγός δεν έλεγχε ουσιαστικά τίποτα· για κάποιο παράξενο λόγο, όλο τον έλεγχο τον είχε η σύζυγός του (τυπική ερπετοειδής στριγγλάρα). Κάνοντας τη διαθήκη του, φρόντισε να κληροδοτήσει σχεδόν τα πάντα στη γυναίκα του· στα παιδιά του δεν άφησε ούτε ένα εκ δολλάρια

στο καθένα, ενώ σε άλλους συγγενείς άφησε μικροποσά. *Ποιός γονέας αφήνει την περιουσία του στον άλλο γονέα αντί στα παιδιά του;*

☺ Μόλις ακούει ο Χαρούλης ότι η οικογένεια του Spelling (4 άτομα) έμεναν σε μια βιλάρα-παλάτι 123 δωματίων, αναφωνεί αυθόρμητα: "Τρελλοί είναι; Τι το' θελαν τόσο μεγάλο σπίτι; Εγώ όταν γίνω πλούσιος από το ποδόσφαιρο, θα έχω μια βίλα επτά δωματίων, ένα δωμάτιο για τον καθένα σας, κι εγώ θα μένω στο έβδομο!"

Λίγο αργότερα, καθώς ο νεαρός φεύγει για το σχολείο, τον ρωτά η μάνα μου:

"Να σου δώσω δυο ευρώ για να πάρεις κάτι στο διάλειμμα;"

"Όχι, δεν χρειάζεται, μου έχει δώσει η μαμά μου!"

Του δίνουμε λεφτά και λέει "όχι" - ίδιος ο Θάνος και ο Γιάννης...

Αργά τη νύχτα, ο Χαρούλης κάθεται με την αδελφή μου. Το παιδί πεινάει αλλά επάνω δεν υπάρχει κουζίνα.

"Να πάρουμε τηλέφωνο τη γιαγιά τη μεγάλη να σου φτιάξει μια ομελέτα;" τον ρωτά η Αλίκη.

"Όχι, γιατί η γιαγιά είναι κουρασμένη τέτοια ώρα και δεν πρέπει να κουράζεται!"

"Ε, ας της το πούμε και αν δεν μπορεί..."

"Μη της το πεις, γιατί αυτή με αγαπάει και θα μου τη φτιάξει!"

Επαναλαμβάνω: Ίδιος ο Θάνος και ο Γιάννης...⇑

Η συνέχεια του οικογενειακού μας σήριαλ: Ο ανηψιός Γιάννης όλο τον Αύγουστο δεν δούλεψε επειδή: α) η κατασκευαστική εταιρεία όπου εργαζόταν ως πρόσφατα, έμεινε κλειστή για δέκα μέρες, β) τις υπόλοιπες, όλο κάτι τον πονούσε: πότε η μέση, πότε ο λαιμός, εδώ και δέκα μέρες ένα δόντι· γ) πήγε και το έβγαλε, μα αυτό συνέχισε να πονάει, οπότε ξαναπήγε στο γιατρό, ο οποίος θεώρησε καλό να του κάνει απονεύρωση σ' ένα διπλανό δόντι (200 ευρώ έξοδα συνολικά) αλλά ο Γιάννης εξακολουθεί να πονάει. "Πολύ άτυχο είναι αυτό το παιδί", παραπονιέται η μάνα μου. "Πότε πονάει η μέση του, πότε το πόδι του, πότε ο λαιμός του, πότε το δόντι του, πώς να δουλέψει;" – κι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι (πάντα) να του παρέχουμε γενναία οικονομική υποστήριξη...

Τουλάχιστον, υπάρχει κι ένα φως στο τούνελ: Αφού ο Γιάννης παρέλαβε επιτέλους το δίπλωμα οδήγησης Γ' κατηγορίας, από χθες εργάζεται στον Δήμο Γλυφάδας σαν οδηγός, με οκτάμηνη σύμβαση (από τον Μάιο τον έχουν ειδοποιήσει, κι έκτοτε τον περίμεναν υπομονετικά να τους πάει το δίπλωμα).

Κακά τα ψέματα: Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, που εξακολουθεί να είναι ανδροκρατική, ο άνδρας αλλιώς μπορεί να κινείται: αλλιώς δικτυώνεται, αλλιώς τον υπολογίζουν, αλλιώς του ανοίγουν τις πόρτες. Για παράδειγμα, ένας αμόρφωτος άνδρας μπορεί να πάρει ένα ειδικό δίπλωμα οδήγησης, να γίνει επαγγελματίας οδηγός και να βγάζει 3000 ευρώ το μήνα. Η γυναίκα πρέπει να βγάλει πανεπιστήμιο, να μάθει τρεις ξένες γλώσσες άπταιστα, να χειρίζεται και το κομπιούτερ τέλεια, για να γίνει γραμματέας με μισθό 400 ευρώ το μήνα (αν τα παίρνει), να έχει όλη την εταιρεία στο κεφάλι της, να της πιάνουν και τον κώλο.

Στο μεταξύ, ο Νάσος συνεχίζει εντατικό πρόγραμμα γυμναστικής και διατροφής για τους διαγωνισμούς του Νοεμβρίου. Γεμάτος καμάρι μας πληροφορεί ότι χρειάζεται 3000-4000 ευρώ το μήνα για ν' ανταπεξέλθει αλλά τα αυτά τα λεφτά τα βγάζει με τη δουλειά του, λέει. Ωστόσο, απαξιεί να πληρώνει τους λογαριασμούς του: τη δόση του αμαξιού, το ηλεκτρικό και το νερό.

Πάντως, αναρωτιέμαι: Πώς τα βγάζει, άραγε, τόσα λεφτά; Με 5-6 personal που έχει, όταν τα έχει; Τους τελευταίους δυο μήνες πρακτικά δεν δούλεψε επειδή σχεδόν όλοι οι μαθητές του προτίμησαν τις διακοπές από τα γυμναστήρια. Ευελπιστεί, μάλιστα, κάποια στιγμή ν' ανοίξει δικό του γυμναστήριο αλλά και ειδικό μαγαζί όπου θα πουλά αναβολικά και άλλες ουσίες για body building, οπότε θα κερδίζει πολλές χιλιάδες ευρώ το μήνα, λέει. Και για πρώτη φορά παρατήρησα άσπρο αφρό στα χείλη του την ώρα που μιλούσε -πράγμα που δεν μου άρεσε καθόλου.

Επιπλέον, εδώ και λίγους μήνες έχουμε παρατηρήσει ότι οι ώμοι του προεξέχουν περίεργα. Φανταζόμασταν πως ήταν

παραφουσκωμένοι μύες, πρόσφατα όμως ο νεαρός μας πληροφόρησε ότι έχει μαζέψει υγρό σε αυτά τα σημεία, μάλλον από τις ενέσεις που χτυπάει διαρκώς εκεί. Την περασμένη βδομάδα ο Θάνος πήγε σ' έναν γιατρό και του τράβηξε το υγρό με ένεση (δυόμισι σήριγγες!), ωστόσο οπτικά δεν υπάρχει καμία διαφορά: τα γρομπούλια δεν λένε να φύγουν, ειδικά το αριστερό εξακολουθεί να είναι μεγαλύτερο από αυγό. Κι έχει άλλο ένα όμοιο εξόγκωμα πάνω από τον αριστερό γλουτό, λέει. Πρόκειται μάλλον για λιπώματα και οφείλονται είτε στις ενέσεις που τραβάει σ' εκείνα τα σημεία, είτε στην έντονη γυμναστική -ούτε ο αθλίατρος μπορεί να πει με σιγουριά. Στο εξής, λοιπόν, ο Θανάσης θα πρέπει να επισκέπτεται καθημερινά φυσιοθεραπευτή και να του δίνει 30 ευρώ τη φορά, με αποτέλεσμα μάλλον αμφίβολο. Το πρόβλημα είναι πως αυτά τα εξογκώματα χαλάνε τη συμμετρία του σώματός του και αν δεν καταφέρει να τα εξαλείψει έγκαιρα, πιθανόν να αποκλειστεί από το διαγωνισμό του Νοεμβρίου, όπως του λέει ο αθλίατρος.

Όσο για την Αννούσκα, έχει ξεπεράσει τα πρόσφατα προβλήματα της υγείας της. Κατά τ' άλλα, η όλη στάση της είναι σα να φωνάζει: "Είμαι ένα ιδανικό θηλυκό ανδρείκελο, που ζει για να εκτελεί κατά γράμμα τις εντολές του άνδρα-αφέντη". Εδώ και μήνες ντύνεται αποκλειστικά με ρούχα του Θάνου: φαρδιά σορτς που πέφτουν μέχρι τις γάμπες και φαρδιές μπλούζες που πέφτουν επίσης μέχρι τις γάμπες. Φροντίζει να περπατά πάντα δυο βήματα πίσω από τον αφέντη (σαν τις γκέισσες), με βήμα αργόσυρτο και με ώμους γυρτούς. Όταν ο Νάσος δεν είναι μπροστά το παίζει υπερμορφωμένη ξερόλα, μα όταν είναι παρών εκείνος δεν αρθρώνει κουβέντα ("εγώ δεν μιλάω για να πάρω το γαμπρό", όπως λέει και το παλιό ανέκδοτο)· κι έχει υιοθετήσει ένα μόνιμο χαμηλοβλεπούσικο ύφος οσίας Παρθενόπης, που μ' εκνευρίζει τα μάλα...

Τετάρτη, 13 Σεπτεμβρίου 2017

Εικόνες του Matrix: Το δεξαμενόπλοιο “Αγία Ζώνη ΙΙ” βυθίστηκε στη Σαλαμίνα τα ξημερώματα της Κυριακής (αλλά το είπαν χθες), με αποτέλεσμα να μολυνθεί όλος ο Σαρωνικός!

Η πετρελαιοκηλίδα έχει ήδη καλύψει όλα τα νότια παράλια έως 300 μέτρα από τις ακτές της Βούλας, και συνεχίζει να προχωράει. Μόνο από την παραλία του Ζέρβα μάζεψαν 28 τόνους πετρέλαιο. Έχουν ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία καθαρισμού αλλά θα πάρει πάνω από μήνα, ενώ άλλοι λένε για πέντε μήνες. Όπου υπάρχει άμμος, καταπίνει το πετρέλαιο και η μόλυνση μένει για χρόνια. Οι Δήμοι Βούλας, Βουλιαγμένης και Βάρκιζας θα στήσουν πλωτά φράγματα 3000 μέτρων για να εμποδίσουν τη μόλυνση να φθάσει στις ακτές τους· μα αρκεί αυτό;

Μόλις ακούμε τα καθέκαστα, η αδελφή μου κι εγώ κλαίμε ντουέτο: τέρμα τα ωραία μας μπανάκια για φέτος! Σκέφθηκα να πηγαίνω στη Βάρκιζα, όμως ο Γιάννης (έμπειρος πρώην ναυαγοσώστης, έχει κάνει ορισμένα σεμινάρια ναυαγοσωστικής με θέμα την αντιμετώπιση πετρελαιοκηλίδων) υποστηρίζει πως τα πράγματα είναι πολύ πιο σοβαρά απ' όσο μας λένε και "καλύτερα να το αποφύγεις". Ακόμη, έχει πληροφορηθεί από έναν φίλο του που δουλεύει ακόμα στην πλαζ του "Blue Rose" στη Βουλιαγμένη, ότι έχει απαγορευθεί και εκεί το κολύμπι.

Κρίσιμο ερώτημα: Πώς ακριβώς βυθίστηκε το καράβι, ενώ δεν ταξίδευε, ούτε βρήκε θαλασσοταραχή, ούτε έπεσε σε βράχους; Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Λένε, όμως, πως ήταν πολύ παλιό, δεν έπρεπε να πάρει άδεια για να φορτώσει πετρέλαιο, ενώ είχε φορτώσει περισσότερο βάρος απ' όσο θα 'πρεπε. Μήπως η εφοπλιστική εταιρεία οργάνωσε το ατύχημα για να εισπράξει την ασφάλεια; Ή μήπως δόθηκε εντολή από υψηλά κυκλώματα να μολυνθεί ο Σαρωνικός για λόγους που μόνο *Αυτοί* ξέρουν;

Σάββατο, 16 Σεπτεμβρίου 2017

Κατά τις 6:00 το απόγευμα βρέθηκα στην Κάτω Γλυφάδα για να δω με τα μάτια μου τι γίνεται με τη μόλυνση. Πέρασα από τις παραλίες Ζέρβα και Μαριδάκι· η θάλασσα δεν μου φάνηκε τόσο βρώμικη, μάλλον την έχουν καθαρίσει κάπως, έχουν τοποθετήσει και πλωτά φράγματα. Ωστόσο, τα βράχια

έχουν μαυρίσει από τη μέση και κάτω, η άμμος στην ακροθαλασσιά είναι επίσης μαύρη, ενώ μια βαριά οσμή πετρελαίου πλανιέται στην ατμόσφαιρα. Έχουν τοποθετηθεί κορδέλες με απαγορευτικό για τα μπάνια, δεν κολυμπάει πια κανένας εκεί, όμως είδα δυο-τρεις παρέες που έκαναν ηλιοθεραπεία μόλις μισό μέτρο μακριά από τη μαυρισμένη ακροθαλασσιά. Προχώρησα μέχρι την πρώτη μαρίνα, όπου η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη παρά τα πλωτά φράγματα που έχουν στηθεί: το νερό είναι γεμάτο πετρέλαιο, πηχτό και μαύρο, και αναδύει μια αποπνικτική μυρωδιά.

Κατόπιν πήρα ένα λεωφορείο και κατέβηκα στη Βούλα, στη στάση “Νοσοκομείο”, εκεί όπου υπάρχει μια μικρή βραχώδης παραλία. Δεν είδα απαγορευτικά πουθενά, όμως το νερό και η άμμος είχαν ένα ύποπτο σκούρο χρώμα. Είδα κι εκεί ορισμένους να κάνουν ηλιοθεραπεία, ενώ τέσσερα άτομα βούτηξαν κιόλας, με αρκετά επιδεικτικό στυλάκι θα έλεγα. Πιο πέρα, ένα ζευγάρι μεσήλικων ψάρευαν (δεν πάει καλά ο κόσμος).

Περπάτησα μέχρι το τέρμα των λεωφορείων Α2, απολαμβάνοντας το θέαμα των δαντελωτών ακτών πίσω από τα πεύκα. Δεν είδα ορατή μόλυνση σε αυτές τις ακτές μα ούτε εκεί κολυμπούσε κανένας, εκτός από ένα ή δυο άτομα. Περιπλανήθηκα για λίγο μέσα στην εγκαταλειμμένη Β΄ Παραλία της Βούλας, εκεί όπου πριν από 20 χρόνια πήγαινα για μπάνιο με τη φιλενάδα μου την Ελένη. Η πλαζ είναι εντελώς έρημη τώρα, όλες οι εγκαταστάσεις έχουν μισογκρεμιστεί, ενώ ένας μαύρος οχετός χύνεται στη θάλασσα. Άραγε υπήρχε αυτός ο οχετός τότε που κολυμπούσαμε εκεί; Ελπίζω όχι, τότε δεν είχα προσέξει κάτι τέτοιο. Ύστερα πέρασα απέναντι, όπου τόλμησα να εξερευνήσω την αυλή ενός παλιού, εγκαταλειμμένου κινέζικου εστιατορίου – ακόμα όμορφη, παρόλο που δεν ρέει πια νερό στη λιμνούλα και τα δέντρα έχουν αφεθεί να ξεραίνονται...

Δευτέρα, 18 Σεπτεμβρίου 2017

☺ Φέρνοντας τον Χαρούλη από το σχολείο νωρίς το

απόγευμα, ο νεαρός με πληροφορεί ότι δεν είναι πια ερωτευμένος με τη Μαρίνα αλλά μ' ένα άλλο κορίτσι, που τη λένε Ζωζώ και είναι ξανθιά. Δηλαδή: Στην πρώτη τάξη αγαπούσε την Αμαλία, στη δευτέρα την Εύα, στην τρίτη τη Μαρίνα και τώρα, στην τετάρτη, τη Ζωζώ. Πάντως, ο νεαρός καταφέρνει να μένει πιστός για έναν χρόνο ακριβώς...

Ύστερα αλλάζουμε κουβέντα και μου λέει -με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου- ότι μέσα στη βαριά τσάντα του κουβαλάει τρεις κασετίνες!

"Τρεις;! Γιατί τρεις;" απορώ.

"Μία για γόμες και ξύστρες, μία για μολύβια και στυλό, μία για μαρκανδόρους!"

"Και τις παίρνεις κάθε μέρα μαζί σου στο σχολείο;"

"Ναι, αλλά σήμερα ξέχασα τις δυο κάτω από το θρανίο!"

Στο σημείο αυτό, σκάω στα γέλια.

"Από αύριο θα σε ελέγχω, ώστε να παίρνεις μόνο μία κασετίνα, με όλα όσα σου χρειάζονται!" του λέω αμέσως μετά.

"Κουβαλάω με τη τσάντα και μια μεγάλη πέτρα!"

"Τι εννοείς, κουβαλάς με την τσάντα μια πέτρα;"

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

"Να, δες εδώ!"

Κοιτάζω κάτω και διαπιστώνω ότι ο μικρός έχει παρασύρει με την τσάντα του μια μεγάλη πέτρα και τη σέρνει σε όλο το δρόμο!

"Ξεφορτώσου αμέσως την πέτρα, θα χαλάσεις την τσάντα σου και δεν θα γυρίζουν τα ροδάκια!" του φωνάζω.

Μόλις φθάνουμε στο σπίτι και διηγούμαι τα καθέκαστα, η αδελφή μου τον ρωτά γελώντας: "Τι έγινε Χάρη, ερωτεύτηκες;"

"Δεν ερωτεύτηκα, αγάπησα!" απαντά ο μικρός, με σοβαρό ύφος.

Ύστερα τους λέω και για τις τρεις κασετίνες. Η μάνα μου απορεί κι εξίσταται, και το θεωρεί σκόπιμο να μιλήσει αργότερα στον Γιάννη, ο οποίος κατσαδιάζει τον γιο του ατάκα κι επί τόπου: "Από αύριο θα έχεις μόνο μία κασετίνα στο σχολείο, και θα φροντίσεις να φέρεις πίσω εκείνες που ξέχασες σήμερα! Είσαι μεγάλος πια, δε νοείται να ξεχνάς πράγματα στο σχολείο!

Αν δεν τις φέρεις, θα σε ταΐσω αυτή που έχεις! Συνεννοηθήκαμε;”
Μόκο ο μικρός. Μάθεται ζαρωμένος σε μια καρέκλα, ενώ εγώ κρυφογελώ πίσω από την πόρτα του σαλονιού.
“Ήταν ανάγκη να το πεις στη γιαγιά;” μου κάνει με παράπονο, λίγο αργότερα.
“Άκου τρεις κασετίνες! Σημερινά παιδιά!” του λέω για να τον πειράξω.
“Μη με λες σημερινό παιδί! Προεξηντάχρονο κουτσούβελο!”
Αυτό δεν το κατάλαβα...

* * * *

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2017

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Απόψε το βράδι απόλαυσα μία εξαίσια βόλτα στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης, καθ' όλο το μήκος της στρατιωτικής βάσης, εκεί όπου δεν φαίνεται άνθρωπος ούτε ακούγεται σκύλος. Δεν είναι η πρώτη φορά, και το βίωμα δύσκολα περιγράφεται: Τολμώ να πω ότι πρόκειται για *ψυχική εμπειρία* παρόλο που γίνεται ενώ είμαι ξύπνια και περπατώ σε μια πολυσύχναστη λεωφόρο.

Τέτοιου είδους εκστατικές εμπειρίες (ονειρικές, αστρικές, ακόμη και υλικές) δεν ανήκουν σε αυτόν τον κόσμο, ούτε στον αρσενικό ψευδοθεό του. Ανήκουν σε άλλα σύμπαντα, αληθινά σύμπαντα, όπου άρχει η Μεγάλη Θεά. Τέτοιες εμπειρίες είναι το φιλέσπλαχνο άγγιγμα της Θεάς, μια ενθύμηση γνήσιας μακαριότητας σε αυτό το άθλιο ομοίωμα κόσμου όπου έχω την ατυχία να ζω...

Και η πραγματικότητα του οικογενειακού μας σήριαλ: Μόλις επιστρέφω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί τα εξής συνταρακτικά: Την ώρα που εγώ έλειπα, η Αννούσκα κατέβηκε κάτω με τις βαλίτσες της για ν' αποχαιρετήσει τη μάνα και την αδελφή μου και να φύγει δια παντός! Φαινόταν απηυδισμένη από τη συμπεριφορά του Θανου (ιδιαίτερα μετά τα πρωινά επεισόδια, όπου ο νυμφίος τη βάραγε και ούρλιαζε επί τέσσερις ώρες με το ρολόι), αποφασισμένη να διακόψει οριστικά.

Δήλωσε μάλιστα ότι αν ο ανηψιός μου την ενοχλήσει ή την απειλήσει, θα πάει στην Αστυνομία για να ζητήσει περιοριστικά μέτρα! "Πας στοίχημα ότι σύντομα θα είναι πίσω;" λέω στη μητέρα μου κι εκείνη δεν το αποκλείει καθόλου. *Ώρες-ώρες χάνω τα καλύτερα...*

Τετάρτη, 20 Σεπτεμβρίου 2017

"Η Αννούσκα ξανάρθε!" μας πληροφορεί η αδελφή μου λίγο πριν το μεσημέρι.

"Κιόλας;" απορώ εγώ.

"Και να σκεφθείς πως η ίδια μου παραπονιόταν χθες ότι ο Θανάσης τη δέρνει κάθε μέρα, δεν εκτιμάει τίποτα απ' όσα κάνει γι' αυτόν, άχρηστη την ανεβάζει πουτάνα την κατεβάζει, την κατηγορεί συνεχώς ότι εκείνη φταίει για όλα όσα του έχουν τύχει στη ζωή του, της έχει δηλώσει μάλιστα πως ψάχνει τρόπο να τη σκοτώσει χωρίς να τον πιάσει η αστυνομία!"

"Ε, δεν φταίει μονάχα αυτός! Παραείναι βλαμμένη η κοπέλα!" ξεσπάω.

"Σίγουρα είναι βλαμμένη" συμφωνεί η Αλίκη. "Το πρώτο πράγμα που της ζήτησε ο Νάσος όταν την έφερε στο σπίτι, ήταν να πετάξει όλα της τα ρούχα επειδή τα φορούσε με άλλους γκόμενους! Τώρα φοράει μονάχα ό,τι της αγοράζει εκείνος, δηλαδή ανδρικά ρούχα γυμναστικής! Κι εκείνη το δέχεται και το θεωρεί φυσιολογικό..."

Παρασκευή, 22 Σεπτεμβρίου 2017

Από τις 6:00 το πρωί ακούγονται μέχρι κάτω τα ουρλιαχτά του Θάνου, μαζί με βίαιους γδούπους, κρότους, συρσίματα. Κατά τις 7:30 κατεβαίνει η αδελφή μου και μας πληροφορεί ότι ο γιόκας της ωρύεται ασταμάτητα, εντελώς εκτός εαυτού, χτυπώντας ταυτόχρονα την Αννούσκα, ενώ εκείνη υπομένει στωικά.

"Ξέρετε πώς άρχισε ο καυγάς; Μόλις ξύπνησε ο Θανάσης, άρχισε να φωνάζει επειδή αντί στις 6:00 η Αννούσκα ξύπνησε στις 6:30: "Να μου το πεις αν δεν μπορείς να ξυπνάς αρκετά νωρίς! Κι αν δεν μπορείς να βοηθήσεις σε τίποτα, κοίτα

τουλάχιστον να μην είσαι ενόχληση και βάρος!" ... "Γιατί η ζυγαριά είναι εδώ;" ... "Και γιατί η σκούπα είναι εκεί;” ... "Παρ' τα και πήγαινέ τα παρακεί!" ... "Χαμογέλα! Πιο πολύ χαμογέλα!" ... "Γιατί είμαι μόνο 95 κιλά; Δεν έπρεπε να είμαι τόσο λίγο!" ... "Αλλά κανείς δεν ενδιαφέρεται για μένα!" ... "Ποτέ κανένας δεν με υποστηρίζει εμένα, ακόμη και τότε, στο νοσοκομείο, ήμουν ολομόναχος!" -τα γνωστά...”
“Είναι τρελός για δέσιμο!” λέω αυθόρμητα.
“Σιωπή εσύ!” πετάγεται η μάνα μου.
“Καλά λέει η Υβόννη! Εδώ και μιάμιση ώρα ουρλιάζει σαν παλαβός!”
“Μπορεί να είναι τρελός αλλά βρίσκει γκόμενες νέες, ωραίες και θεόχαζες, πρόθυμες να τον υπηρετήσουν!” επισημαίνω.
“Είναι κι αυτή ηλίθια”, παραδέχεται η αδελφή μου σκεπτική.
“Αυτή είναι χειρότερη από τη Μιράντα”, συνεχίζω. “Πάντως, το 'χουν οι Ρωσίδες: Δίνουν στο άνδρα αυτό ακριβώς που θέλει, δηλαδή απόλυτη υποταγή, και στο τέλος εκείνος γράφει την περιουσία του στη Ρωσίδα αντί στα παιδιά του!”

Τότε, ώρα 8:15 πμ, να σου το αμάξι της Μαρίνας μπροστά στο πεζοδρόμιό μας – πάνω που είμασταν σίγουροι ότι τέτοια ώρα δεν θα μας έφερνε το παιδί για να το πάμε σχολείο, υποθέτοντας πως η κυρία έχει ρεπό.
“Είναι εντελώς τρελή!” αναφωνώ αυθόρμητα, καθώς παρακολουθώ από το παράθυρο τον μικρό να βγαίνει από το αμάξι μαζί με την τσάντα του και τη μάνα του. Βγαίνω αμέσως στη βεράντα και της λέω με έντονο ύφος:
“Η ώρα είναι 8:15! Τώρα έχει κλείσει η πόρτα, δεν θα μπούμε μέσα!”
“Μα εγώ δουλεύω στις 9:00!” μου κάνει αυτή.
“Στο δρόμο σου είναι το σχολείο!” απαντώ, δείχνοντας προς την κατεύθυνση του σχολείου.
Εντέλει, η κυρία παίρνει τον μικρό και τον πηγαίνει στο σχολείο με το αμάξι.
“Αν είναι δυνατόν! Μπροστά από το σχολείο περνάει! Αλλά αντί να τον αφήσει εκεί, έκανε τον γύρο της πλατείας και μπήκε στα στενά για να μας τον φέρει εδώ! Αυτά τα κάνει επειδή θέλει

να μας αγκαζάρει! Πολλές φορές τον αφήνει εδώ στις οκτώ παρά δέκα κι εγώ πρέπει να τρέχω πανικόβλητη να προλάβω το σχολείο ανοιχτό!" εξηγώ στη μάνα και στην αδελφή μου, που παρακολουθούν εμβρόντητες.
"Μπα, δε νομίζω ότι τα κάνει επίτηδες, απλά δεν της κόβει", υποθέτει η Αλίκη.

Οι ώρες περνούν και ο σαματάς συνεχίζεται ακάθεκτος -ουρλιαχτά, γδούποι, χτυπήματα, συρσίματα αντηχούν ως κάτω. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, η Αλίκη είναι πολύ ανήσυχη και, φοβούμενη μήπως γίνει κανένα κακό, αποφασίζει να ενημερώσει αμέσως τον πρώην σύζυγό της, το Λάμπη. Του ζητάει να έλθει εδώ για να επιληφθεί του θέματος, ως άνδρας και πατέρας. Ωστόσο, μετά από αρκετές τζιριτζάντζουλες, ο νυμφίος αρνείται να εμφανιστεί. Κατηγορεί την Αλίκη πως είναι υστερική, πως βλέπει λάθος τα πράγματα, και καταλήγει πως το επεισόδιο δεν είναι παρά ένα φυσιολογικό επεισόδιο στη σχέση ενός ζευγαριού! *Τελικά αυτές φταίνε, που τους κάθονται! Όταν ακούω πως μια γυναίκα σήμερα τις τρώει, έτσι μου 'ρχεται να πάω να της δώσω κι εγώ μερικές!*

Φθάνει το μεσημέρι μα ο καυγάς δεν λέει τα τελειώσει, οπότε η Αλίκη τηλεφωνεί στον Παύλο, έναν γνωστό της αστυνομικό που ξέρει για τον Θανάση και την παραλίγο μητροκτονία του Ιουλίου, και τον ενημερώνει για τη σφαγή που εξακολουθεί να γίνεται πάνω. Όταν κλείνει το τηλέφωνο, η αδελφή μου είναι ακόμα πιο σκεπτική: Ουσιαστικά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εφόσον το ίδιο το θύμα δεν κάνει καταγγελία...
"Θα σας πω κάτι που δεν σας έχω πει για να μη στενοχωρηθείτε", μας λέει τότε η Αλίκη. "Δεν είχα πάει στης Λιάνας τις δεκαπέντε μέρες που έλειπα τον Αύγουστο! Ήμουν στο σπίτι της Τζούλης, ενώ εκείνη έλειπε στη Ρόδο! Καλά ήταν εκεί, μπορεί να είχα τη θλίψη μου, όμως είχα την ησυχία μου! Μόλις επέστρεψε η Τζούλη γύρισα κι εγώ στο σπίτι μου, γι' αυτό και πήρα πίσω τις γαρδένιες μόλις ήρθα!"

Αρχικά η εξήγησή της μου φαίνεται λογική· γρήγορα, όμως, αρχίζω να αμφιβάλλω: Αν η Αλίκη ήταν στο σπίτι της

Τζούλης όσο καιρό η δεύτερη έλειπε στη Ρόδο, τότε γιατί έφερε σε μας τις γαρδένιες να τις ποτίζουμε; Θα μπορούσε να τις κρατήσει εκεί και να τις ποτίζει η ίδια! Δεν ήταν σπουδαίος κόπος, ένα ποτήρι νερό κάθε βράδι ήθελαν! Άρα η δεσποινίς Αλίκη εξακολουθεί να μας λέει ψέματα! Πολύ θέατρο πέφτει εδώ μέσα και δεν ξέρω μέχρι πού φθάνει το θέατρο...

Κατακλείδα: Εντέλει, το ζεύγος ησυχάζει κατά τις 2:00 μμ, και το απόγευμα θα μας έλθουν για επίσκεψη χαμογελαστοί και άνετοι, σα να μη συμβαίνει τίποτα.

Κυριακή, 24 Σεπτεμβρίου 2017

Από τις αρχές αυτού του μήνα, ο Γιάννης φαίνεται να έχει πάρει στα σοβαρά το ρόλο του ως άνδρα της οικογένειας κι έχει προθυμοποιηθεί να κάνει ορισμένα μερεμέτια στο σπίτι μας, έστω κι αν τα αποτελέσματα είναι μάλλον αμφίβολα: Πριν από κανένα δίμηνο τσιμέντωσε και ίσιωσε το μπροστινό κομμάτι της αυλής μπροστά στην εξώπορτα, θάβοντας έτσι το παλιό κομμάτι που ήταν μωσαϊκό 3 εκ πιο χαμηλά από την υπόλοιπη τσιμεντένια αυλή. Η όλη φασαρία έγινε για να φύγει το σκαλάκι – το οποίο, πάντως, δεν μας πείραζε εδώ και 45 χρόνια που ήταν εκεί. Ωστόσο, το τσιμέντο που χρησιμοποίησε δεν ήταν αρκετά καλό, τρίβεται συνεχώς και γεμίζει ο τόπος γκρίζα σκόνη. Δεν μπορούμε πια ούτε ποδόσφαιρο να παίξουμε με τον μικρό.

Σήμερα έκατσε κι έξυσε σχεδόν όλο τον δυτικό τοίχο του σπιτιού μας, ο οποίος είναι μεσοτοιχία με τη διπλανή πολυκατοικία και γεμάτος υγρασία που χειροτερεύει συνεχώς. Σε καμιά δεκαριά μέρες, αφού στεγνώσει η υγρασία, θα βάλει ειδική επένδυση και θα τον βάψει, λέει (μα εγώ πολύ αμφιβάλλω). Η ισόγεια κατοικία (ήδη 60 ετών), το σπίτι όπου μεγάλωσα, μοιάζει να διαλύεται μέρα με τη μέρα· λεφτά για επισκευές δεν υπάρχουν – κι εγώ δεν νοιάζομαι ιδιαίτερα: δικό μου είναι, στο κάτω-κάτω; Μήπως θα το κληροδοτήσω στα παιδιά ή στα εγγόνια μου;

Καθώς ο Γιάννης κατέβαζε τα κάδρα από τη θέση τους, ένας παλιός ζωγραφικός πίνακας διαλύθηκε στα χέρια του: Η κορνίζα ξεκόλλησε και το πίσω μέρος ήταν μουχλιασμένο από

την υγρασία, οπότε κρίναμε σκόπιμο πως ήρθε η ώρα να τον ξεφορτωθούμε. Ο μάλλον άτεχνος πίνακας είναι έργο της μητέρας μου, ζωγραφισμένο το 1970, όταν η Αλίκη κι εγώ είμασταν ακόμα μικρές. Απεικονίζει μια παραλία όπου δεσπόζει ένα εξοχικό σπίτι με γυρτή στέγη, γαλάζια κουφώματα, κυπαρίσια τριγύρω και μια υπερμεγέθη σκάλα μπροστά· μια βάρκα με το όνομα "Αλίκη" είναι αραγμένη στην προκυμαία, ενώ το δικό μου όνομα φαίνεται γραμμένο κάτω δεξιά, στην άμμο. Ανέλαβα εγώ να πετάξω τον πίνακα στον κάδο, όχι δίχως μια πικρή νοσταλγία για ένα ορόσημο της παιδικής μου ηλικίας που δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ.

Ακόμη, φαίνεται πως ο Γιάννης έχει αρχίσει να σκέφτεται ψύχραιμα και λογικά για το μέλλον του γιου του:
“Το ποδόσφαιρο είναι ουτοπία”, μας εξομολογείται. “Προωθούνται τα παιδιά των υπουργών και των μεγαλοβιομηχάνων! Το καλύτερο που μπορεί να κάνει ο Χαρούλης μεγαλώνοντας, είναι να γίνει μόνιμος αξιωματικός της αεροπορίας!”
“Συμφωνώ απόλυτα”, του απαντώ. “Η καλύτερη δουλειά για έναν άνδρα είναι ακριβώς αυτή! Είναι καλύτερα κι από δημόσια υπηρεσία! Όλη η χώρα μπορεί να πεινάσει, μα οι στρατιωτικοί πάντα χρυσοπληρώνονται! Χώρια η μονιμότητα, τα γαλόνια, οι δωρεάν διακοπές στον Άγιο Ανδρέα και οι υπόλοιπες απολαβές!”
“Μόνο που θα πρέπει να πετύχει πολύ ψηλή βαθμολογία στις Πανελλήνιες!” συμπληρώνει ο Γιάννης.
“Ναι, αλλά ο Χάρης είναι άριστος μαθητής!” τον καθησυχάζω.

Εδώ και λίγο καιρό, λοιπόν, ο Γιάννης παρουσιάζει ένα νέο πρόσωπο, σχετικά λογικό και υπεύθυνο: Δεν πολυπετάει μπούρδες, δείχνει να υπολογίζει τη νέα δουλειά του σαν οδηγός στο Δήμο, ενώ σκέφτεται και το μέλλον της οικογένειας. Κάποια στιγμή, μόνο, ξαναθυμήθηκε τη Βουλγαρία αλλά εγώ του το ξέκοψα με τη δικαιολογία ότι δεν θέλω να αποχωριστώ το πατρικό μου. Από την άλλη, εξακολουθεί να είναι ακραία μισογύνης: Αποκλείεται να μιλήσουμε έστω για μισή ώρα και να μην εκφράσει την βαθιά περιφρόνησή του για το θηλυκό φύλο, καθώς θεωρεί όλες τις γυναίκες κάτι λιγότερο από ευτελή

σεξουαλικά αντικείμενα. Παραδόξως, όμως, ευελπιστεί κάποτε να βρει “μια καλή κοπέλα για σπίτι”, που θα είναι πρόθυμη να τον υπηρετεί πρωί-μεσημέρι-βράδι-νύχτα με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο και απογοητεύεται που δεν τη βρίσκει επειδή “είναι όλες μουνιά, βρωμιάρες, πουτάνες!”

Όσο για την αδελφή μου, από τότε που επέστρεψε άρον-άρον από τη Ρόδο, είναι πιο φιλική μαζί μου και δεν τρέχει να κρυφθεί πανικόβλητη μόλις με βλέπει· τελευταία εκφράζει και την επιθυμία να μου βρει δουλειά, μάλλον σε κάποια μη κερδοσκοπική εταιρεία, όπως λέει. Το ενδεχόμενο δεν με ενθουσιάζει, άλλωστε εγώ έχω ήδη δουλειά πλήρους απασχόλησης εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο: Φροντίζω τη γριά, κάνω το νοικοκυριό, πηγαίνω για ψώνια και θελήματα, διαβάζω τον μικρό, του κάνω δωρεάν αγγλικά – ε, δεν μπορώ και να πάω να δουλέψω για να τ' ακουμπάω τελικά στους Μαρκάκηδες! Το 'χω ξαναδεί αυτό το έργο! Και δεν τρέφω ψευδαισθήσεις: Όσο καλοί κι αν προσπαθούν να φανούν, δεν εμπιστεύομαι καθόλου την αδελφούλα μου και τους γιούς της...

Τρίτη, 26 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρευρίσκομαι σε μια συνεστίαση, όπου κανείς δεν με προσέχει. Βαριέμαι και σηκώνομαι να φύγω. Καθώς βγαίνω στο διάδρομο, ένα παιδί προσπαθεί να μου κλέψει την τσάντα κι εγώ το μαλώνω. Ο πατέρας του μου επιτίθεται μα ξεφεύγω μάλλον εύκολα. Καταλήγω σ' έναν δρόμο κι από εκεί στο κρεβάτι μου, όπου αισθάνομαι ασφάλεια.

Προτού καταλάβω πώς, σύντομα περπατώ ξανά σε δρόμο, με βήματα ήρεμα και σταθερά. Σε μια στιγμή, κοιτάζω τα χέρια μου και το όνειρο γίνεται διαυγές. Τώρα το μέρος φαίνεται ν' αλλάζει, τα σπίτια φαντάζουν περίεργα θαμπά σαν πίσω από ημιδιάφανο παραπέτασμα. Νιώθω πως είμαι μια άλλη, κάπου αλλού, σε μια μεγαλούπολη που θυμίζει την Αθήνα. Ανηφορίζω μια άλλη Πατησίων, η οποία είναι εντελώς άδεια, χωρίς αυτοκίνητα, ούτε ανθρώπους. Αφήνομαι και αρχίζω να πετώ αβίαστα πάνω από το δεξί πεζοδρόμιο. Στο βάθος διακρίνεται

ένα μεγάλο, γκρίζο σύννεφο που βρέχει και πλησιάζει ολοένα, πράγμα που δεν μου αρέσει καθόλου. Ωστόσο, μόλις με φθάνει καταφέρνω να το αποφύγω προς τα αριστερά.

Στρέφοντας προς τα πίσω, αντικρίζω έναν πανέμορφο, ημίγυμνο άνδρα με πλούσια κατάξανθα μαλλιά, που ίπταται κοντά μου. Είναι φωτεινός σαν άγγελος, χωρίς φτερά. Η βροχή τον χτυπά αλλά εκείνος δεν νοιάζεται. Γρήγορα το σύννεφο και η μπόρα μετατρέπονται σ' ένα χρυσό αναλυτό φως, όπου ο άνδρας δεσπόζει αγέρωχος. Του δίνω το χέρι μου, εκείνος το πιάνει στο δικό του. Αισθάνομαι την επαφή με ευχαρίστηση, καθώς τον παρακαλώ: “Πάρε με από δω...”. Την επόμενη στιγμή ξυπνώ απρόθυμα αλλά με μια μοναδική αίσθηση ενεργοποίησης και έκστασης, που είχα χρόνια να νιώσω...

Αναρωτιέμαι, τι να προκάλεσε την παραπάνω ***ψυχική εμπειρία;*** Η μους σοκολάτα που έφαγα το απόγευμα; Η φακή το μεσημέρι; Η ονειρεμένη βόλτα κατά μήκος της στρατιωτικής βάσης το βράδι; Η μουσική τη νύχτα; Όλο αυτό το σύνθετο ***πείραμα***; Ή μήπως ήταν κάτι εντελώς τυχαίο;

Πέμπτη, 28 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα

λεωφορείο μα σύντομα καταλαβαίνω πως έχω φθάσει σε λάθος μέρος, μέσα σ' ένα ογκώδες κτήριο που θυμίζει σχολείο. Υπάρχουν πολλοί άλλοι άνθρωποι εκεί, τους ρωτώ πώς μπορώ να φύγω μα κανείς δεν μου δίνει σημασία. Ο οδηγός του λεωφορείου με αγνοεί επιδεικτικά και με ειρωνεύεται. Ψάχνω μόνη μου να βρω την έξοδο μα το κτήριο αποδεικνύεται υπερβολικά πολύπλοκο, με πάρα πολλά δωμάτια γεμάτα παιγνίδια, μακριούς διαδρόμους και περιστροφικές σκάλες που δεν ξέρω πού οδηγούν.

Εντέλει, ανεβαίνω στους πάνω ορόφους και καταλήγω στην ταράτσα, όπου το όνειρο γίνεται διαυγές: Αυθόρμητα αρχίζω να πετώ πολύ ψηλά, με τα χέρια απλωμένα μπροστά, πάνω από ένα απέραντο γαλάζιο πέλαγος, βιώνοντας μια θαυμάσια αίσθηση ελευθερίας. Καθώς κατεβαίνω χαμηλότερα, διακρίνω πράσινα νησάκια διάσπαρτα στη θάλασσα, που φαίνονται μεγαλύτερα όσο περισσότερο πλησιάζω. Συνεχίζω να κατέρχομαι σ' ένα από αυτά, όπου διακρίνεται μια πολυτελής, γκρίζα βίλα με γυρτές, καμπυλωτές στέγες. Λίγο πριν φθάσω στη βίλα, έρχεται ο Χάρης στο δωμάτιό μου και με ξυπνάει για να τον πάω σχολείο...

Το μυστήριο των μανιταριών (πέμπτος κύκλος): Το πρωί της 23ης Ιουλίου παρατηρώ τρεις νέες συστάδες, μακριά η μία από την άλλη. Η μία είναι ήδη καμένη ολοσχερώς, ενώ οι άλλες δύο είναι μισοκαρβουνιασμένες. Την επόμενη μέρα στη θέση τους έχουν μείνει μονάχα μερικά μαύρα αποκαΐδια και η γνώριμη ζελατινώδης ουσία, απλωμένη σε λεπτές ταινίες, από πάνω. Την μεθεπομένη επιχειρώ να καθαρίσω το μέρος, αφαιρώντας το "καμένο" χώμα, όμως διαπιστώνω ότι η μαυρίλα προχωρά μέχρι μέσα, οπότε δεν φεύγει.

Στις 26 Αυγούστου εμφανίζεται μόνο μία συστάδα, κολλητά στον κομμένο κορμό της βερυκοκιάς. Την επομένη τα μανιτάρια είναι ήδη μισοκαμένα, την μεθεπομένη έχουν αποδεκατιστεί -τα γνωστά.

Σήμερα το πρωί βλέπω μια μεγάλη συστάδα μανιτάρια που έχει φυτρώσει περιμετρικά στον κομμένο κορμό της βερυ-

βερυκοκιάς. Την επομένη τα φυτά φαίνονται ήδη ανοιγμένα και μισοκαμένα. Την μεθεπομένη είναι όλα κατακαμένα, ολομαυρα, σαν πατικωμένα, με τη γνώριμη ζελατινώδη ουσία διάσπαρτη πάνω τους...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος-Σεπτέμβρης 2017):*** Για μερικές νύχτες θυμάμαι τις παλιές τεχνικές ονειρέματος με ρυθμική αναπνοή και μάντρα· βιώνω μερικές *περιπέτειες της νύχτας* και *διαυγή όνειρα* μα όχι πολλά, ούτε αξιόλογα. Ας το αντιμετωπίσουμε: Κάτι λείπει απ' όλες αυτές τις τεχνικές· σίγουρα τώρα έπρεπε να καταφέρνω πολύ περισσότερα πράγματα, μετά από 27 χρόνια που ασχολούμαι...

Κατόπιν των ανωτέρω, αυτή την εποχή επιδόθηκα σε ορισμένα πειράματα για ενίσχυση των ονειρικών εμπειριών -παίρνοντας κάποιες ιδέες από το Διαδίκτυο:

* Μουσική με ακουστικά, για κανένα μισάωρο, αργά το βράδι· βρίσκω ότι η μουσική με εξισορροπεί, καθώς λειτουργεί σαν άσκηση διαλογισμού.
* Για δέκα νύχτες έβαλα μερικά κλαδάκια γιασεμί πάνω από το προσκέφαλό μου. Την πρώτη φορά είχα μια ενδιαφέρουσα *Περιπέτεια της Νύχτας*, ύστερα όμως τίποτα πιο εντυπωσιακό από μερικά ζωηρά όνειρα.
* Ρόφημα μέντας πριν τον ύπνο: Δρα μάλλον σαν χωνευτικό και υπνωτικό, ενίοτε φέρνει και ζωηρά όνειρα μα τίποτα σπουδαίο και με ελλειπή ανάμνηση.
* Δοκίμασα χάπια gingko biloba για λίγες νύχτες, με πενιχρό αποτέλεσμα.
* Κάποια στιγμή έφερα τέσσερις παλιές πέτρες τουρμαλίνη από το σαλόνι στο δωμάτιό μου, για να τις στολίσω στη βιβλιοθήκη. Τις επόμενες τρεις νύχτες, οι νυχτερινές ενοχλήσεις επέστρεψαν ενισχυμένες! Μόλις συνειδητοποίησα ότι έφταιγαν οι πέτρες, τις

ξεφορτώθηκα αμέσως. Έκτοτε οι νύχτες μου έχουν καθαρίσει.
* 25-40 σταγόνες artemisia vulgaris (mugwort), που παίρνω μαζί με λίγο νερό κατά τις 4:00 πμ, έχουν υπνωτική επίδραση και φέρνουν ζωηρά όνειρα. Όμως, δεν είναι τίποτα το εξαιρετικό, ενώ παρατηρώ και υπναγωγικές αναλαμπές.
* Δύο κουταλιές της σούπας ζάχαρη γύρω στις 3:30 πμ έχουν το ίδιο, ίσως και καλύτερο αποτέλεσμα.
* Κάπως καλύτερα όταν συνδυάζω μηλοχυμό τη νύχτα και δυο κουταλιές ζάχαρη κατά τις 3:30 πμ.
* Τυρί danablu πριν τον ύπνο έχει μάλλον αρνητικό αποτέλεσμα
* Μια νύχτα που έχω ξεχαστεί και αποκοιμιέμαι ανάσκελα, ονειρεύομαι τον πατέρα μου να μου αναγγέλλει ξεκάθαρα: “Εχει πολύ κόσμο στην κόλαση!” Ξυπνώ αναστατωμένη.
* Ένα μεσημέρι του Σεπτέμβρη, ενώ είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, παίρνω 20 βαθιές ανάσες και μένω ανάσκελα σε θέση χαλάρωσης· λίγα λεπτά αργότερα μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς.

Μια σύντομη έρευνα στο διαδίκτυο μου αποκαλύπτει ότι οι βαθιές ανάσες προκαλούν υπεροξυγόνωση, η οποία φέρνει ζάλη, άγχος, τρόμο, ακόμη και κρίση πανικού. Αντίθετα, η υποξία (κοφτές ανάσες, αναπνοή μέσα σε χαρτοσακούλα), προκαλεί ηρεμία.

Σε γενικές γραμμές, αυτήν την περίοδο πήγα αρκετά καλά· ειδικά τον Αύγουστο, μου ήλθαν μόνο λίγες σχηματοποιημένες ψευδαισθήσεις φωτιάς:

	Ιούλιος	Αύγουστος	Σεπτέμβρης
Οράματα φωτιάς			1
Εφιαλτικό μήνυμα	1	1	1
το αντίθετο (παράδεισος)			1
Όνειρα με φλόγες	2		2
Καθαρές νύχτες	27	26	24

Οι ενοχλήσεις που επιμένουν οφείλονται περισσότερο σε δικές μου αβλεψίες, όπως: κατανάλωση γαλακτοκομικών ή τσιπς τη νύχτα, ενασχόληση με το κομπιούτερ μέχρι τις 7:45 μμ, τηλεθέαση ξένων ταινιών μετά τις 11:00 τη νύχτα. Θέλω να ελπίζω ότι τα πράγματα θα πάνε ακόμα καλύτερα...

Πειράματα III

Κυριακή, 1 Οκτωβρίου 2017

☺ Εδώ και αρκετές μέρες η μητέρα μου έχει δύσπνοια, μα μόλις σήμερα αποφάσισε να πάει για εξετάσεις στο Ασκληπιείο Βούλας συνοδευόμενη από τον εγγονό της το Γιάννη. Εγώ έχω μείνει στο σπίτι για να προσέχω τον Χαρούλη: Του κάνω αγγλικά, τον βοηθώ στα μαθήματα του σχολείου, το απόγευμα παίζουμε τρελόμπαλο και βγάζουμε το άχτι μας επωφελούμενοι από την απουσία της γιαγιάς.

Τώρα βραδιάζει και ο μικρός περιμένει από στιγμή σε στιγμή τη μητέρα του να έλθει να τον πάρει, αν και του έχει αφήσει ένα μάλλον αόριστο μήνυμα πως θα αργήσει λίγο. Εδώ και μερικούς μήνες, η κυρία κάνει την πρακτική της ως λογίστρια στην εταιρεία του νέου της γκόμενου, όπου πηγαίνει μετά τη δουλειά της. Όλα τα θέλουν οι πουτάνες: και παιδί, και δουλειά, και σπουδές, και νέο γκόμενο: ο τύπος λέγεται Χάρης -*κοίτα σύμπτωση*- είναι 50άρης, χοντρός, κοιλαράς, φαλακρός, απαίσιος, αλλά με δική του επιχείρηση και λεφτά με ουρά.

Η ώρα έχει φθάσει 7:30 αλλά η κυρία δεν έχει φανεί ακόμη, δεν ξέρουμε πότε θα φανεί και ο μικρός αδημονεί:

“Ακόμα να 'ρθει η μαμά μου” παραπονιέται, ενώ κυνηγά το τρελόμπαλο.

“Η μαμά σου δουλεύει πολύ σκληρά για την καριέρα της”, του κάνω.

“Ναι, δουλεύει πολύ σκληρά στο κρεβάτι, με τον χοντρό! Άσε, ξέρω εγώ!” μου απαντά, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία.

“Έλα τώρα, η μαμά σου δεν είναι σε κανένα κρεβάτι, κάνει μόνο την πρακτική της!” “Ο χοντρός τη βοηθάει στην πρακτική! Και κοιμάται με τον χοντρό! Είναι τρελή η μαμά, όλο στο τρελοκομείο πάει!”

“Περίεργο, πάντως: Όταν εγώ σου λέω για τον Ανρί, είσαι όλο νεύρα!” του γυρίζω την κουβέντα.

“Άλλο εσύ! Και ο Ανρί είναι όμορφος, ενώ ο κύριος Χάρης είναι άσχημος!”
“Η γιαγιά η μικρή θέλεις να βρει γκόμενο;”
“Όχι, να μη βρει! Οι νονές και οι γιαγιές δεν πρέπει να έχουν γκόμενο!”
Προφανώς, το παιδί προτιμάει να βλέπει τη μάνα του με γκόμενο παρά τη νονά ή τη γιαγιά του...

Οι ώρες περνούν, το ρολόι δείχνει πια 9:45, ο Χάρης είναι ξαπλωμένος δίπλα μου στο κρεβάτι (νιώθω ξεθεωμένη) αλλά η μαμά του δεν έχει φανεί ούτε έχει πάρει τηλέφωνο. Εντέλει, της τηλεφωνεί ο ίδιος για να τη ρωτήσει τι θα γίνει, εκείνη του εξηγεί πως έχει πολλή δουλειά ακόμη αλλά θα 'ρθει να τον πάρει αργότερα. “Τότε μην έλθεις να με πάρεις, θα κοιμηθώ με τη γιαγιά!” της λέει εκείνος.
“Πολύ πουτάνα! Είναι ορφανό από μητέρα το παιδί!” μουρμουρίζει ο Γιάννης μόλις μαθαίνει τα καθέκαστα αργά τη νύχτα, αφού έχει επιστρέψει από το νοσοκομείο μαζί με τη μητέρα μου.

Τρίτη, 3 Οκτωβρίου 2017

Η ώρα είναι 6:05 το απόγευμα, κοντεύω να φθάσω στο σπίτι του Ξιφαρά για το μάθημα αγγλικών με καθυστέρηση πέντε λεπτών, όταν βλέπω ένα μικρό λευκό αυτοκίνητο να σταματά δίπλα μου. Στη θέση του οδηγού αναγνωρίζω με έκπληξη τη Ξένια, μια παλιά και καλή μου μαθήτρια, που έχει πια μεγαλώσει αρκετά για να οδηγεί αμάξι. Φοράει ωραία γυαλιά με γαλάζιο σκελετό, με χαιρετάει εγκάρδια και φαίνεται πολύ χαρούμενη που με βλέπει. Της λέω πως έχω ένα μάθημα "εδώ πιο κάτω", μου λέει πως σήμερα αρχίζει δημοτικούς χορούς στις 6:00, "εδώ, πιο πάνω".
“Δεν έχετε αλλάξει καθόλου!” μου κάνει γελαστά.
“Εσύ τι γίνεσαι; Πώς τα πας;” τη ρωτώ.
“Είμαι τραγουδίστρια, κυρία, δούλεψα δυο χρόνια στην Κέρκυρα! Φέτος θα είμαι σ' ένα μαγαζί εδώ κοντά, ξεκινάω την Παρασκευή!”
“Θαυμάσια, πολύ ωραία”, της λέω ευδιάθετα, κρύβοντας την

έκπληξή μου: *η Ξένια τραγουδίστρια; Δεν θα μπορούσα ποτέ να το φανταστώ... αλλά γιατί όχι;* "Και ο Ιάκωβος; Τι κάνει ο Ιάκωβος;" συνεχίζω.
"Ο Ιάκωβος έχει περάσει στο Παπί!"
"Παπί; Ποιό παπί;" αστειεύομαι.
"Στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, στην πληροφορική!"
"Α, μπράβο! Καλά είναι!"
"Αν είχαμε χρόνο, θα κατέβαινα από το αμάξι να τα πούμε για λίγο", μου κάνει μετά από στιγμιαία, αμοιβαία αμηχανία. "Χάρηκα πολύ που σας είδα!"
"Κι εγώ χάρηκα!" της λέω χαμογελώντας. Μετά αποχαιρετιόμαστε εγκάρδια και το αυτοκίνητο φεύγει.
Πραγματικά, χάρηκα που την είδα – μια σύντομη, νοσταλγική αντανάκλαση ενός σχετικά αθώου παρελθόντος...

👁 ***Εικόνες του Matrix:*** Ένα μεταλλικό αγαλματίδιο ύψους 25 εκ, το οποίο αναπαριστά μια γυναικεία αγγελική μορφή με μακριά μαλλιά, μακρύ φόρεμα και φτερά στους ώμους, βρέθηκε το 1969 ενσωματωμένο σε βράχους της Σελήνης που έφεραν από εκεί οι αστροναύτες του Απόλλων 11. Το αντικείμενο υπολογίζεται ότι έχει ηλικία 200.000 ετών, η χημική του ανάλυση δείχνει πως είναι φτιαγμένο από ένα μίγμα σιδήρου που συναντάται μόνο στη Σελήνη και είναι στιλβωμένο στο χέρι, έτσι ώστε να έχει μια εντυπωσιακή ασημένια γυαλάδα. Το υλικό είναι πολύ σκληρό και δεν χαράζεται με κανένα εργαλείο.

Ως πρόσφατα η NASA κρατούσε μυστική την ύπαρξη του αγαλματιδίου επειδή δεν ήθελαν να προκληθεί παγκόσμια αναστάτωση. Η είδηση διέρρευσε πρόσφατα από άτομα που δούλευαν κάποτε εκεί, μα η υπηρεσία αρνείται την αυθεντικότητα του "αγγέλου".

Στην παραπάνω υπόθεση διαφαίνονται δυο τινα:
α) Η είδηση είναι αληθινή → Αυτό σημαίνει ότι η Σελήνη είχε κάποτε ατμόσφαιρα και εξελιγμένα όντα που διέθεταν υψηλή τεχνολογία, εικαστικές τέχνες και θρησκευτική συνείδηση. Γιατί όμως έκρυβαν την ύπαρξη του αγαλματίου 50 χρόνια; Και γιατί το φανερώνουν τώρα; Και είναι άραγε το μοναδικό δείγμα που έχουν βρει; → Συνεπώς μας προετοιμάζουν για κάτι, πχ την

αποκάλυψη τεχνολογικά προηγμένων εξωγήινων όντων στο ηλιακό μας σύστημα.
β) Η είδηση είναι ψεύτικη → Τι εξυπηρετεί, όμως; Σίγουρα όχι σπουδαία χρηματικά κέρδη, άλλωστε το γεγονός δεν έχει γίνει ευρέως γνωστό → Άρα μας προετοιμάζουν για κάτι άλλο, πχ την ύπαρξη τεχνολογικά προηγμένων εξωγηίνων στο ηλιακό μας σύστημα...

Τετάρτη, 4 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 4:00 τα ξημερώματα ανοίγω τον υπολογιστή και βάζω να παίξει το "Binaural Beats for Astral Projection" [R(108Hz)L(114.3Hz)Theta(6.3Hz)], που βρήκα πρόσφατα στο διαδίκτυο. Ο ήχος δεν ακούγεται παρά μόνο με ακουστικά, που εγώ δεν φοράω. Μπροστά στην οθόνη τοποθετώ ένα αδιαφανές χαρτόνι, ώστε σε περίπτωση που σηκωθεί η μητέρα μου και κοιτάξει προς τα εδώ, να μη δει το κομπιούτερ αναμμένο και με ενοχλήσει. Δεν περιμένω να συμβεί τίποτα το αξιοσημείωτο, ωστόσο γρήγορα ξεκινάει μια...

Αστρική Προβολή: Σαν σε όνειρο, συνειδητοποιώ πως βρίσκομαι ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι μου. Επιχειρώ να υψώσω το αστρικό μου σώμα, τα καταφέρνω με κάποια δυσκολία. Σηκώνομαι στο ημίφως της αυγής και προχωρώ μέχρι την κουζίνα, όπου βλέπω την αδελφή μου. Ύστερα μπαίνω στην πίσω κάμαρα, όπου είναι ξαπλωμένη η μητέρα μου. *Με βλέπουν άραγε;* αναρωτιέμαι.

Τώρα κείτομαι πάλι στο κρεβάτι μου, πάντα σε ημίφως. Ξαφνικά, βλέπω να στέκεται στο κατώφλι ένας κάπως παχύς αλλά όμορφος άνδρας με μαύρα, σπαστά μαλλιά, που μου φαίνεται γνωστός. Του λέω και ξαπλώνει δίπλα μου. Παρατηρώ το γοητευτικό πρόσωπό του, τον παρωτρύνω να χαϊδέψει το στήθος μου, βιώνω αμοιβαία τρυφερότητα και ερωτική διάθεση.

"Ξυπνώ" στο δωμάτιό μου· όλα φαίνονται συνηθισμένα αλλά ακούω φασαρία, μουσικές, φωνές που έρχονται από την πιλοτή της διπλανής πολυκατοικίας, ακριβώς έξω από το παράθυρό μου. Σηκώνομαι, ανοίγω το παράθυρο, τους φωνάζω να χαμηλώσουν τη μουσική μα δεν μου δίνουν σημασία. Τους

μουντζώνω και κλείνω το τζάμι νευριασμένη. Τότε, παρατηρώ ότι υπάρχουν εκεί πολλοί άγνωστοι άνθρωποι, σαν εκδρομικό γκρουπ έτοιμο για αναχώρηση, όλοι τους καθισμένοι σε καρέκλες, ενώ πίσω τους υπάρχει θάλασσα. "Las discussiones che hemos hecho son pasadas..." (*οι συζητήσεις που έχουμε κάνει έχουν περάσει*) ακούω και βλέπω τον πατέρα μου να μου λέει...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατοικώ σ' ένα ωραίο σπίτι με πέτρινη μάντρα ολόγυρα. Πίσω υπάρχει ένα μεγάλο οικόπεδο σκεπασμένο με λευκά χαλίκια. Βγαίνω και περπατώ εκεί, πάνω στα χαλίκια που τώρα φαίνονται ροζ. Απολαμβάνω τη βόλτα, τότε όμως αντιλαμβάνομαι έναν άγριο σκύλο που γαυγίζει επιθετικά, καθώς προσπαθεί να μπεί μέσα από το συρμάτινο φράκτη. Μόλις που προφταίνω να επιστρέψω στην αυλή μου και μετά να μπω στο σπίτι, προτού ο σκύλος περάσει τη μάντρα. Η μητέρα μου είναι εκεί και της εξηγώ την περίσταση.

! *Κάτι έγινε, τελικά! Μια αστρική προβολή (αν και όχι τόσο πετυχημένη) που κατέληξε σε όνειρο, και μια περιπέτεια της νύχτας αργότερα. Οπωσδήποτε θα χρειαστεί να πειραματιστώ περισσότερο...*

Σάββατο, 7 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα μήλο και μπανάνα περιχυμένα με μέλι. Το γεύμα παραείναι παχυντικό για τέτοια ώρα μα λίγες ώρες αργότερα έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Αποφασίζω να πάω να βρω έναν μάγο για να λύσει τα μάγια που καταστρέφουν τη ζωή μου. Αρχικά ο τύπος φαίνεται σοβαρός κι επιβλητικός· φοράει μαύρο κοστούμι, έχει μαύρα μαλλιά και κοντό μούσι. Όταν, όμως, τον συναντώ στο χώρο του, φοράει λευκή φανέλα και φαίνεται πιο ηλικιωμένος, με λευκά μαλλιά και ατημέλητα γένια. Δεν μου αρέσει καθόλου μα τώρα δεν μπορώ να κάνω πίσω.

Μάλλον απρόθυμα ξαπλώνω σε μια πέτρινη πλατφόρμα που θυμίζει βωμό, ενώ εκείνος πλησιάζει έτοιμος να ξεκινήσει τη διαδικασία. Σα να διαισθάνεται πως δεν τον εμπιστεύομαι,

προσπαθεί να με καθησυχάσει λέγοντάς μου πως είναι παρούσα και η σύζυγός του. Γυρνώ και τη βλέπω να κάθεται πίσω από ένα γραφείο, μα ανησυχώ όταν διαπιστώνω πως η κυρία είναι στην πραγματικότητα άνδρας, με ημίμακρα καστανόξανθα μαλλιά και φουσκωμένα στήθη.

Στο μεταξύ, ο μάγος αρχίζει να προφέρει ένα ακατάληπτο ξόρκι, κάνοντας περίεργες κινήσεις δίπλα μου. Γρήγορα καταλαβαίνω ότι αυτός και ο "σύζυγός" του αυνανίζονται ταυτόχρονα. Σηκώνομαι να φύγω αμέσως, μα τότε εμφανίζεται μια καλοβαλμένη γυναίκα με μαύρα μαλλιά, η οποία μου δηλώνει αυστηρά πως

“Ακόμη κι αν φύγεις τώρα, θα πρέπει να πληρώσεις την επίσκεψη 300 ευρώ!”

“Από το να σας δώσω 300 ευρώ έτσι, προτιμώ να κάνω λίγη υπομονή”, της απαντώ και επιστρέφω στο βωμό.

Έτσι ο μάγος συνεχίζει το ξόρκι μα τώρα φαίνεται σοβαρός, ντυμένος με επίσημα ρούχα. Η μαυρομάλλα γυναίκα είναι ακόμη εκεί, οπότε νιώθω σχετικά ασφαλής. Σε μια στιγμή, ο μάγος φέρνει το χέρι του στο στόμα μου και βγάζει από μέσα έναν μικρό μαύρο καρπό σε μέγεθος φασολιού. “Αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια (; δεν καλοθυμάμαι το όνομα) για να τα μιλάς όλα λάθος”, μου εξηγεί. Κατόπιν μου βγάζει ένα ίδιο πράγμα από το σώμα· “αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια για να τα ζεις όλα λάθος”, συνεχίζει. Έπειτα αφαιρεί άλλο ένα από τα πόδια μου και καταλήγει ότι “Αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια για να πηγαίνεις παντού λάθος”.

Τέλος, σηκώνομαι και αντικρίζω τον δαίμονα Μπέγια που ο μάγος έχει εγκλωβίσει μέσα σε κάτι σαν στρογγυλή οθόνη. Το ον δεν φαίνεται τρομαχτικό μα είναι μάλλον άσχημο, κοντρόχοντρο, έχει μαύρα μαλλιά και θυμίζει cartoon. Γρήγορα μεταμορφώνεται σε ξανθό άνδρα με λευκό δέρμα, φαίνεται πια ακίνδυνος μα εξακολουθεί να θυμίζει κινούμενο σχέδιο. “Μα τι θα γίνει; Αν τον αφήσουμε να φύγει, μόλις φθάσει στη γωνία θα ξαναγίνει δαίμονας”, λέει η γυναίκα του μάγου προβληματισμένη...

Τρίτη, 10 Οκτωβρίου 2017

Εδώ και κανένα μήνα έχω ξεκινήσει μαθήματα αγγλικών με τις εγγονές της Θεώνης. Φέτος θα κάνουμε την 3η κανονική. Τώρα τα κορίτσια πηγαίνουν στην 1η Γυμνασίου και, όπως οι ίδιες αφήνουν να εννοηθεί, ήδη πρωτοστατούν παντού. Απόψε ειδικά, μαθαίνω ότι η Θεώνη εξελέγη πρόεδρος της τάξης και η Μάρθα απουσιολόγος, παρόλο που

"Υπάρχουν και άλλοι μαθητές στην τάξη, που αποφοίτησαν με άριστα από το Δημοτικό, όμως η καθηγήτρια διάλεξε εμένα! Έτσι, μπορώ να δίνω ακόμη και 5ήμερες αποβολές σε όποιους μαθητές θέλω!" μου κάνει η Μάρθα, όλο καμάρι.

"Εσύ δίνεις τις αποβολές;" απορώ.

"Ναι, μου το είπε η καθηγήτρια!"

"Παράξενο, πάντως: Στην εποχή μου τις αποβολές τις έδιναν οι καθηγητές, όχι οι απουσιολόγοι!"

Σαφέστατα, κάποιο λάκκο έχει η φάβα των Ξιφαράδων. Τεράστιος λάκκος σε τεράστια φάβα...

Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 7:30 τρώω αρκετή ποσότητα μους σοκολάτα. Αργά το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω μπανάνα με καρύδι. Λίγο πριν τα ξημερώματα, ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο άνδρο μιας μάντισσας (παχουλή, με ημίμακρα σγουρά ξανθά μαλλιά) για να μου πει τη μοίρα μου στα χαρτιά. Είναι και άλλοι πελάτες εκεί που περιμένουν. Ο καθένας από μας επιλέγει τυχαία μερικές μεγάλες κάρτες που θυμίζουν ταρώ και τις κρατάει μέσα σ' έναν φάκελο. Η μάντισσα λέει ότι παίρνει μόλις 20 ευρώ μα τελικά ακούμε πως θέλει 50 ευρώ. Αρχίζει να λέει τα χαρτιά σε μια γυναίκα, όμως μια πελάτισσα της κάνει αντίπραξη ερμηνεύοντας κι εκείνη τις κάρτες σε μια άλλη γυναίκα. Η μάντισσα νευριάζει, σηκώνεται και φεύγει, ενώ εμείς τρέχουμε ξωπίσω της για να την προλάβουμε. Καθώς βγαίνω στο μπαλκόνι, στο διπλανό οικόπεδο βλέπω πολλούς φτωχούς που μένουν κατά ομάδες μέσα σε παράξενα τσαντήρια: πέτρινες οβάλ πλατφόρμες σκεπασμένες με διάφανα πλαστικά κουβούκλια.

Τελικά βρίσκουμε τη μάντισσα καθισμένη σ' ένα μικρό δωμάτιο με πράσινους τοίχους, όπου εξυπηρετεί μια πελάτισσα. Κουνάει το κεφάλι πέρα-δώθε και προφέρει ένα αλλόκοτο ξόρκι που ακούγεται σαν "μπούρου-μπούρου". *Μήπως μας κοροϊδεύει;* αναρωτιέμαι. Ξαφνικά, σα να 'ρχεται η αστυνομία, η μάντισσα τα μαζεύει βιαστικά κι εξαφανίζεται ξανά. Την βλέπουμε να το σκάει πάνω σ' ένα τρίκυκλο, όπου έχει μαζέψει όλα της τα πράγματα -κάδρα, βάζα, έπιπλα κλπ- αφήνοντας το δωματιάκι γυμνό. *Άρα ο χώρος δεν είναι καν δικός της, η κυρία είναι απατεώνας*, σκέφτομαι. "Όλοι οι μάγοι είναι απατεώνες, μα πρώτη φορά μου παίρνουν 50 ευρώ χωρίς να μου πουν απολύτως τίποτα", λέω στους άλλους.

Όμως, το θέμα δεν έχει λήξει ακόμη: Τώρα ένας παράξενος, αόρατος κίνδυνος μας απειλεί όλους και τρέχουμε από δωμάτιο σε δωμάτιο, πηδάμε σκάλες, διασχίζουμε διαδρόμους, ελπίζοντας να γλιτώσουμε. Εγώ φεύγω πρώτη, δείχνοντας το δρόμο στους υπόλοιπους, συνιστώντας ψυχραιμία και λογική. Όμως, η αγωνία μεγαλώνει καθώς περνάμε τρεις ή τέσσερις φορές από τους ίδιους χώρους, σαν σε μαγικό αδιέξοδο. Εντέλει, κάποτε βγαίνω στο δρόμο, ξεφεύγω, νιώθω ανακούφιση.

Ερμηνεία: Προφανώς, πρέπει να προσέχω τους απατεώνες... Νωρίς το πρωί, θα εμφανιστεί ο Θάνος αλαφιασμένος και θα απαιτήσει να του δώσουμε 50 ευρώ (ακόμη) επειδή έχει ξεμείνει, λέει. Δεν έχω άλλη επιλογή απ' το να του τα δώσω -από τα χρήματα της σύνταξης, φυσικά...

Κυριακή, 15 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω μία μπανάνα και λίγα καρύδια, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση. Αργότερα, στη μέση της νύχτας, αρχίζει

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινώ για μπάνιο μα φθάνοντας στο σταυροδρόμι του Αγίου Τρύφωνα διαπιστώνω πως ο ουρανός είναι συννεφιασμένος. Παρατηρώ ένα παράξενο, σκουρόγκριζο σύννεφο που θυμίζει φτερωτό τέρας με τεράστια δόντια και κόκκινα, λαμπερά μάτια. Ετοιμάζομαι να το

φωτογραφήσω αλλά εκείνο διαλύεται αμέσως σαν καπνός, ενώ η νύχτα φθάνει γοργά και είναι πια πολύ αργά για να πάω για μπάνιο...

Δευτέρα, 16 Οκτωβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Νωρίς το πρωί ανηφορίζω την Πατησίων πηγαίνοντας για δουλειά. Μόλις φθάνω, βλέπω δυο σκυλιά στην αυλή, που με ακολουθούν και μ' ενοχλούν. Μέσα ο χώρος είναι μισοσκότεινος και πληκτικός, ενώ νιώθω μεγάλη υπνηλία. Χαιρετώ κάποιους συναδέλφους μα εκείνοι με αγνοούν. Σύντομα φεύγω και κατηφορίζω την Πατησίων επειδή πρέπει να πάω σε μια άλλη δουλειά, αν και εξακολουθώ να αισθάνομαι μεγάλη υπνηλία.

Σύντομα βρίσκομαι κάπου στο Παγκράτι, μέσα σ' ένα τεράστιο κτήριο που θυμίζει με νοσοκομείο, ίσως ψυχιατρείο. Έχω συνέλθει από τη νύστα μα γρήγορα χάνομαι εκεί μέσα. Ρωτώ μερικούς νοσοκόμους πού είναι η έξοδος, εκείνοι δεν μου δίνουν σημασία κι εγώ τους βρίζω. Μπαίνω σ' ένα ασανσέρ, όπου βρίσκονται κι άλλα άτομα. Για μερικές στιγμές το ασανσέρ φαίνεται ν' ανεβαίνει, τελικά όμως καταλήγω στο ισόγειο και από εκεί βγαίνω επιτέλους έξω. Ωστόσο, δεν μπορώ να φύγω επειδή βρέχει καταρρακτωδώς. *Θ' αργήσω τουλάχιστον μια ώρα*, συλλογίζομαι ανήσυχη, ενώ τριγυρίζω στα γύρω δρομάκια, ψάχνοντας για ταξί κάτω από τη βροχή. *Αυτό είναι Συντονισμός του Matrix και πρέπει να τον καταγράψω*, συνειδητοποιώ, ενώ αδημονώ να ξεμπερδέψω.

Τότε "ξυπνώ" στο κρεβάτι μου, νιώθοντας ξανά υπνηλία. Το περιβάλλον γύρω μου φαντάζει κάπως περίεργο· η καρέκλα δίπλα μου κινείται σαν από μόνη της, ενώ τα υφάσματα των βραχιόνων της είναι σχισμένα. Το έπιπλο πλησιάζει προς το κρεβάτι μου απότομα και μετά αρχίζει να περιστρέφεται παράξενα. Αναγνωρίζοντας δαιμονική ενέργεια, τρέχω στο δωμάτιο της μητέρας μου και τη φωνάζω να έλθει στην κάμαρά μου για να δει τι συμβαίνει.

Εκείνη την ώρα ξυπνώ κανονικά από τις φωνές της μαμάς, που με καλεί να σηκωθώ για να πάω τον Χαρούλη στο

σχολείο. Βλέποντας ότι αυτή τη φορά έχω σκεπαστεί με δυο αλουμινοκαλύματα, ένα στο στήθος κι ένα από την κοιλιά και κάτω, απορεί κι εξίσταται: "Τι σκέπασμα είναι αυτό που κάνεις; Θα στα πετάξω καμιά ώρα!" *Άντε να της εξηγήσεις*...

♥ Τι συγκίνηση! Σήμερα κατέβασα το πρώτο μου βίντεο από το YouTube: Είναι η διαφήμιση του Paco Rabanne για το άρωμα *Excessive Me*, όπου πρωταγωνιστεί ένας ημίγυμνος νεαρός κούκλος, που στη θέα του λιποθυμούν οι γυναίκες! Και μένα μου θυμίζει ένα παλιό ερωτικό ιδανικό, που τώρα έχει χαθεί για πάντα...

* * * *

Τρίτη, 17 Οκτωβρίου 2017

Άλλο ένα τρομερό επεισόδιο του οικογενειακού μας σήριαλ (τύφλα να 'χουν η "Δυναστεία" και το "Ντάλλας" μαζί): Από τις 6:00 το πρωί ακούμε ν' αντηχούν δυνατά ουρλιαχτά, φωνές, χτυπήματα, γδούποι από το διαμέρισμα του Θανάση. Δεν δίνω ιδιαίτερα σημασία – μιά από τα ίδια: δεν περνάει μέρα που ο πρίγκηπας να μην ουρλιάξει στην υπηρέτρια για κανένα τρίωρο τουλάχιστον.

Στο μεταξύ είμαι ξαπλωμένη ανάσκελα και χαλαρώνω, σκεπασμένη με δυο αλουμινοκαλύμματα, όταν ξαφνικά μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς! Ταράζομαι (χρόνια είχε να μου συμβεί κάτι τέτοιο έτσι, χωρίς λόγο), ωστόσο συνεχίζω τη χαλάρωση. Στο μεταξύ, όσο περνά η ώρα, τα πράγματα χειροτερεύουν: Ο Θανάσης χτυπά την Αννούσκα ανελέητα, ενώ ωρύεται ασταμάτητα σαν μοσχάρι που το σφάζουν.

Αυτή τη φορά, η ιστορία έχει αρχίσει από χθες το βράδι: Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα τσακώθηκαν άγρια, επί δυο ώρες ο άντρακλας ούρλιαζε κι έσπαγε πράγματα, κάποια στιγμή μάλιστα κοπάνισε το κεφάλι της γκόμενας στον τοίχο και μόνο τότε εκείνη άφησε μια στριγγλιά. Όλα αυτά αφού προηγουμένως είχε έλθει η μάνα της κοπέλας εδώ, με μπόλικες τσάντες από το σούπερ μάρκετ, γεμάτες κρέατα και ρύζια για τον πρίγκηπα. *Καλή μαλάκω είναι κι αυτή*...

Κατά τις 8:20 επιστρέφω από το σχολείο όπου έχω αφήσει τον μικρό. Οι φωνές και τα χτυπήματα αντηχούν ακόμη σε ολο το τετράγωνο, καθώς ο Θάνος μουγκρίζει σαν βόδι και ουρλιάζει “βοήθειαααα” ξανά και ξανά. Η αδελφή μου με καλεί να πάω επειγόντως επάνω, στο διαμέρισμά της, για να διαπιστώσω από κοντά την κατάσταση. Περνώντας έξω από την πόρτα του μπρατσαρά, τον ακούω να γρυλίζει φωνάζοντας συνεχώς "βοήθειαααα" και να σπάει πράγματα. Μόλις φθάνω στης αδελφής μου, αυθόρμητα μου ξεφεύγει ότι

“Ο τύπος τα 'χει χάσει τελείως, χρειάζεται επειγόντως ψυχιατρική βοήθεια!”

“Γι' αυτό σε κάλεσα, για να μου πεις κι εσύ τι πρέπει να κάνω!” μου λέει η Αλίκη.

Σε χρόνο dt καταφθάνει ο Θανάσης, κατακόκκινος από θυμό και δάκρυα που μόλις καταφέρνει να συγκρατήσει. Τα φουσκωμένα μηλίγγια του δονούνται τρομακτικά, τα επιμήκη νευρώδη εξογκώματα που φέρει στα πλάγια του μετώπου επίσης. Φαντάζει πιο ερπετοειδής παρά ποτέ -*σα να 'ναι έτοιμος να μεταμορφωθεί*, συλλογίζομαι. Με σφιγμένα δόντια μας αναγγέλλει “Είμαι τρελός, φωνάξτε τον εισαγγελέα να με κλείσει στο ψυχιατρείο!” κι επαναλαμβάνει το ίδιο ξανά και ξανά, χωρίς να μπορούμε να καταλάβουμε αν σοβαρολογεί ή αν απλά μας προκαλεί.

“Μα τι θέλεις να κάνουμε, πες εσύ τι θέλεις να κάνουμε!” του φωνάζει η Αλίκη.

“Να με πάτε στο ψυχιατρείο”, επιμένει εκείνος αινιγματικά.

“Πες μας εσύ τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε!” επεμβαίνω εγώ. “Όταν σε ακούμε τρεις ώρες να φωνάζεις, να κλαις και να ουρλιάζεις "βοήθεια", εμείς τι πρέπει να κάνουμε;”

“Συγγνώμη αν σας ενόχλησα, θα φροντίσω να μην ξαναγίνει, δεν θα με ξανακούσετε! Θα κάνω ό,τι χρειαστεί για να μη σας ξαναενοχλήσω”, κλαυθμηρίζει με περίεργο ύφος.

“Τι συμβαίνει, Νάσο; Μήπως παίρνεις κάποια ουσία που σου χαλάει το μυαλό;” τον ρωτάω αυστηρά.

“Ναι, αυτό είναι, παίρνω αναβολικά που με κάνουν τρελό!” αποκρίνεται εκείνος κουνώντας το κεφάλι απαξιωτικά, με ύφος

που σημαίνει "καημένα ανθρωπάκια, είστε ανίκανες να καταλάβετε την ιερότητα του body building".

Ύστερα ο τύπος μας παρατάει και αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα, ενώ η Αλίκη εξακολουθεί να του φωνάζει "Έλα δω ρε Θάνο, πες μας εσύ τι πρέπει να κάνουμε!" και οι δυο τους διαξιφίζονται στη σκάλα για κανένα δεκάλεπτο χωρίς να βγαίνει άκρη.

"Πείτε μου εσείς τι να κάνω", φωνάζει τελικά ο Θανάσης.

"Μήπως να ηρεμήσεις κατ' αρχήν;" απαντώ εγώ, όσο πιο ήρεμα γίνεται.

"Κι εγώ βλέπω εδώ δυο τύπισσες που είναι ήρεμες!" ανταπαντά εκείνος δεικτικά και κατεβαίνει στο σπίτι του.

Δεν αργεί να επανέλθει, αυτή τη φορά αξιοθαύμαστα ήρεμος, λες και του έχουν κάνει ηρεμιστική ένεση. Τότε παρατηρώ πως δεν φαίνεται τόσο μυώδης, σα να έχει χάσει βάρος τελευταία. Το γρομπούλι στον αριστερό του ώμο εξακολουθεί να είναι μεγάλο σαν αυγό παρά τις αλοιφές και τα φάρμακα που βάζει για να το εξαλείψει. Στο σημείο αυτό, θα κάνω μια ***πρόβλεψη:*** Ο Master Nassos θα αγωνιστεί με τα γρομπούλια στους ώμους αλλά παραδόξως οι κριτές δεν θα τα λάβουν υπόψη και θα τον βγάλουν πρώτο!

Τώρα ο ανηψιός αρχίζει να μιλά με το γνώριμο επιθετικό στυλ του, σε ρυθμό πολυβόλου: "Δεν είμαι εγώ τρελός, εσείς είσαστε τρελές που σας ενοχλούν οι φωνές! Δεν σας αφορά τι κάνω εγώ στο σπίτι μου, άλλωστε δεν φωνάζω μόνο εγώ! Όλοι στη γειτονιά φωνάζουν αλλά γι' αυτούς δεν μιλάτε! Τι είναι φυσιολογικό και τι όχι, είναι προσωπικό θέμα του καθενός και στο σπίτι του ο καθένας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει!" υποστηρίζει με πάθος.

"Ναι, αλλά μετά πρέπει ο καθένας να είναι έτοιμος να πληρώσει και τις συνέπειες!" αντικρούω.

"Καλά, λοιπόν, πηγαίνετε εσείς στον εισαγγελέα, και μετά θα δείτε και τις συνέπειες!" αποκρίνεται με μάτια που πετάνε σπίθες.

"Αν χρειαστεί, θα κάνω αυτό που πρέπει κι ας πληρώσω τις συνέπειες, ας με σκοτώσεις!" αποκρίνεται η Αλίκη με

απόγνωση αλλά και αποφασιστικότητα.

Αμέσως μετά, ο Θανάσης εξαπολύει νέα επίθεση, ειδικά σε μένα: “Και ας μην ξεχνάμε ότι και η θεία κάποτε έκλαιγε κάθε μέρα!”

“Αυτό είναι ψέμα, ποτέ δεν έγινε κάτι τέτοιο! Ποτέ δεν έκλαιγα εγώ! Φαντάζεσαι πράγματα που δεν έγιναν ποτέ!” διαμαρτύρομαι.

“Ξέχασες που πήγαινες σε ψυχίατρο κι έπαιρνες ψυχοφάρμακα;” μου κάνει χαιρέκακα.

“Σε ψυχίατρο πήγα μόνο δυο-τρεις φορές και τα ψυχοφάρμακα τα παράτησα γρήγορα επειδή είδα πως δεν έφερναν αποτέλεσμα! Κι ούτε σας ενόχλησα ποτέ στο παραμικρό, μόνο μια φορά σας είπα για το πρόβλημά μου!” του θυμίζω.

“Ήταν τότε που η θεία σου έτρεμε επειδή έκοψε απότομα τα φάρμακα”, επεμβαίνει η Αλίκη.

“Τέλος πάντων, δεν ξέρω πώς, μα η θεία κατάφερε να ξεπεράσει μόνη της το πρόβλημα. Τώρα, πώς τα κατάφερε...” παραδέχεται ο Θάνος, μάλλον απρόθυμα και, μετά από σύντομη περισυλλογή, μου επιτίθεται ξανά με άλλο τρόπο: “Ακόμη, η θεία έχει πει πως οι φυσιολογικοί άνθρωποι πάνε και μοιράζουν φυλλάδια για να βγάλουν λεφτά!” μου πετάει ειρωνικά κι εγώ απορώ ποιός του το σφύριξε: στον ίδιο δεν έχω πει ποτέ κάτι τέτοιο.

“Αφού, λοιπόν, είσαι τόσο αρχιδαράς, κοίτα να πληρώνεις τους λογαριασμούς σου πρώτα και μετά ασχολήσου με ό,τι θες!” αναφωνώ χωρίς να το πολυσκεφθώ.

“Μη μου λες εμένα έτσι, γιατί θα τα βγάλω έξω να σου τα δείξω!” αστράφτει και βροντάει ο Θάνός, πλησιάζοντάς με απειλητικά· εγώ, όμως, διατηρώ την ψυχραιμία μου και δεν δείχνω καμία ανησυχία. “Ή μήπως τα παίρνω από σένα τα λεφτά;” συνεχίζει.

“Από μένα δεν τα παίρνεις, επειδή εγώ προσέχω”, του κάνω.

“Τώρα έχω μόνο ένα personal, γι' αυτό δεν μπορώ να πληρώνω”, καταλήγει χαμηλόφωνα, σε στρατηγική υποχώρηση.

Τέλος, απαιτεί ακόμα μια φορά να μην ασχολούμαι εγώ με το τι κάνει εκείνος στο σπίτι του και να κρατάω τη γνώμη μου για τον εαυτό μου. Δηλώνει απερίφραστα πως δεν θέλει να

έχει καμία σχέση μαζί μου κι εξηγεί ότι
"Όποτε έρχομαι κάτω, είναι για να δω τη γιαγιά αλλά κάθεσαι κι εσύ στο σαλόνι, οπότε μένω μονάχα πέντε λεπτά και φεύγω!"
"Είναι και δικό μου το σαλόνι! Κι αν θέλεις να ξέρεις, δε με νοιάζει καθόλου τι κάνεις εσύ! Δεν δίνω δεκάρα!" καταλήγω με σταθερή φωνή.
"Ετσι μπράβο!"
"Χαίρομαι που συμφωνήσαμε", απαντώ και το θέμα κλείνει εκεί, καθώς ο Θανάσης αποχωρεί επιτέλους.
"Δεν έπρεπε να έλθω εδώ, τα σπίτια σας είναι σαν χάρτινα και το παραμικρό ακούγεται" λέω στην Αλίκη, αφού έχουμε μείνει οι δυο μας.
"Εγώ χάρηκα που έγινε αυτή η συζήτηση! Ο Νάσος σου είπε πολλά μα του είπες κι εσύ πολλά! Έπρεπε από κάπου να τ' ακούσει!" αποκρίνεται εκείνη.
"Το καλύτερο είναι να μη δίνεις καμία σημασια", τη συμβουλεύω. "Όποτε φωνάζουν πολύ, να σηκώνεσαι και να φεύγεις! Ξέχνα τον εισαγγελέα και τα υπόλοιπα! Καλύτερα να μην ανακατευόμαστε, αυτός δεν ακούει τίποτα και θεωρεί τη συμπεριφορά του απόλυτα φυσιολογική! Στο κάτω-κάτω, όποια μπαίνει εδώ ας προσέχει πού μπαίνει!"
"Έτσι λες;" στενάζει η Αλίκη, καταλαβαίνοντας πως έχω δίκιο.
"Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι έρχεται ο εισαγγελέας και τον βάζει σε ψυχιατρείο για μερικούς μήνες· κάποτε θα βγει μα θα είναι αμετανόητος, οπότε σύντομα θα υποτροπιάσει και θα είναι χειρότερος από πριν! Αλλά το θέμα είναι πως ο Νάσος δεν είναι ένα υποτονικό, καταθλιπτικό αγοράκι· έχουμε να κάνουμε με κάποιον που έχει δολοφονικά ένστικτα και είναι έτοιμος να κάνει έγκλημα ανά πάσα στιγμή!"
"Δεν γίνεται τίποτα, λοιπόν", στενάζει η αδελφή μου. "Είναι λυπηρό αλλά πρέπει να το αποδεχτούμε. Κρίμα... Τι άλλο να πω... Κρίμα..."

Ύστερα από λίγο, αφού έχει φύγει ο δερβέναγας για το γυμναστήριο, κατεβαίνουμε και συναντάμε την Αννούσκα στην πόρτα του διαμερίσματος. Η Αλίκη ζητά εξηγήσεις για χθες και για σήμερα, η κοπέλα παραδέχεται πως χθες ο νυμφίος της

χτύπησε το κεφάλι στον τοίχο και σήμερα φώναζε σαν τρελός επειδή εκείνη δεν μπορούσε να κάνει ταυτόχρονα όλα όσα της ζητούσε. "Γιατί λες ότι δεν μπορείς; Θες να με αφήσεις κι εσύ, όπως μ' έχουν αφήσει όλοι!" κλαψούριζε ο Θάνος κι έτσι ξεκίνησε η όλη φασαρία.

"Όταν τον πιάνει η κρίση, φωνάζει τα ονόματα όλων όσων θεωρεί πως τον έχουν εγκαταλείψει: Τον αδελφό του το Γιάννη, τη Χριστίνα, εσάς", εξηγεί η Αννούσκα στην αδελφή μου, ενώ εγώ απορώ: *Εμένα δεν με αναφέρει; Καλύτερα!* "Το μεγάλο του παράπονο είναι πως δεν του χτυπάει κανείς τον πόρτα για να τον ρωτήσει "Μήπως χρειάζεσαι τίποτα; Τι μπορούμε να κάνουμε για σένα;" Συχνά έρχεται η μητέρα μου και του φέρνει κρέατα και ρύζια από το σούπερ μάρκετ!" (εν ολίγοις, η κυρία μας κατηγορεί ότι εμείς αδιαφορούμε για τον καημένο το Θανάση, οπότε η μάνα της αναγκάζεται να εκτελεί τις δικές μας υποχρεώσεις) "Του λείπει η αγάπη", καταλήγει η Αννούσκα με βλοσυρό ύφος, που υπονοεί ότι εμείς δεν έχουμε δώσει ποτέ αγάπη στο Θάνο.

Προς στιγμήν η Αλίκη μένει εμβρόντητη. Κατόπιν εξηγεί στην τύπισσα, η οποία προφανώς απολαμβάνει να το παίζει οσιομάρτυρας του έρωτα, ότι εμείς ακόμα πληρώνουμε τα έξοδα των προηγούμενων αγώνων και γι' αυτό αδυνατούμε να συνεισφέρουμε περισσότερο στους φετινούς αγώνες. Ωστόσο, ο Master Nassos ήδη μας στοιχίζει γύρω στα 300 ευρώ το μήνα πράγμα που, βεβαίως, ο ίδιος δεν παραδέχεται με τίποτα και η Αλίκη μάλλον φροντίζει να το ξεχνάει...

"Ξέρεις τι θέλει ο Νάσος; Θέλει να πάμε να ξεπουληθούμε όλοι για να του φέρουμε λεφτά! "Ορίστε, όλα δικά σου", να του πούμε!" πετάγομαι τότε εγώ.

"Σώπα, Υβόννη", μου κάνει η Αλίκη με άγριο βλέμμα. Ξέρω, όμως, ότι κατά βάθος συμφωνεί μαζί μου.

Εντέλει η Αννούσκα υποστηρίζει απροκάλυπτα ότι η Αλίκη και ο Γιάννης οφείλουν να είναι πιο φιλικοί με το Θάνο, να επιδιώξουν να του κάνουν επισκέψεις ακόμη κι αν εκείνος τους διώχνει, να επιμείνουν μέχρι να τον μαλακώσουν, λέει.

Είναι αυτή ένα ερπετό εφάμιλλο ή και χειρότερο από το Θανάση...

Το απομεσήμερο κατεβαίνει ο Νάσος στο σαλόνι μας για να διηγηθεί την ιστορία στη μητέρα μου -από τη δική του σκοπιά, φυσικά.

"Έτσι όπως σε άκουγα να φωνάζεις βοήθεια τόσες ώρες, παραλίγο να ανέβω εγώ πάνω και να μπω μέσα χωρίς να χτυπήσω την πόρτα!" του λέει εκείνη με ειλικρίνεια.

"Δεν έγινε τίποτα, γιαγιά, όλα είναι εντάξει τώρα", την καθησυχάζει ο μάγκας.

"Το ξέρω, Θάνο μου, ξέρω πως είσαι παιδί καλό κι ευαίσθητο, έχεις χρυσή καρδιά!" τον διαβεβαιώνει η μητέρα μου με το ηλίθιο και γλυκανάλατο ύφος που παίρνει όταν απευθύνεται στους εγγονούς της.

Στο μεταξύ, εγώ παραμένω στο δωμάτιό μου, κρυφακούω και μου 'ρχεται να ξεράσω. Φεύγοντας, ο μπρατσαράς επιφορτίζει τη γιαγιά να του παραγγείλει και να πληρώσει πέντε καρτέλες αυγά -τα συνηθισμένα.

"Όταν κάποιος φωνάζει βοήθεια, δεν έχει σκοπό να κάνει κακό", αποφαίνεται αργότερα η μαμά, γεμάτη κατανόηση για τον αγαπημένο της εγγονό.

"Βοήθεια φώναζε επειδή προσπαθούσε να συγκρατηθεί να μη σκοτώσει την Αννούσκα", επισημαίνω και η Αλίκη συμφωνεί μαζί μου.

Η ουσία είναι ότι με όλα αυτά τα καμώματα ο Νάσος καταφέρνει θαυμάσια αυτό που κάθε ερπετοειδής επιδιώκει: να απορροφά συστηματικά την ενέργεια και την προσοχή όλων γύρω του.

Όλη την υπόλοιπη μέρα έχω πονοκέφαλο. Μου περνάει κάπως το απόγευμα αφού παίρνω ένα depon 1000άρι, μα εντελώς καλά θα είμαι το επόμενο πρωί. Όσο για τον Θανάση, από την επόμενη μέρα έχει αδιαθεσία και κρύωμα που θα τον κρατήσει στο κρεβάτι για μέρες.

Και μια περίεργη ***σύμπτωση***: Χθες βράδι, που ο Νάσος και η Αννούσκα σφάζονταν, η Θεώνη έτυχε να είναι στο σπίτι μας, άκουσε τα πάντα κι έφριξε. Σήμερα το πρωί ξανάρθε κι

έφερε τρεις σακούλες γεμάτες παλιά βαμβάκια με ευχέλαιο για να τα κάψει στην αυλή μας. Δεν έχει χώρο στη δική της αυλή, δικαιολογήθηκε, και τα ευχέλαια δεν πρέπει να πετιούνται στα σκουπίδια. Δεν μου πολυάρεσε αυτό, δεν μπορώ να ξέρω τι ακριβώς έκαψε στην αυλή μας, αλλά δεν είχα πάτημα να την εμποδίσω. Ούτε στον Θάνο άρεσε αυτό, “μα είναι αθώα γυναίκα”, είπε η μητέρα μου. Φεύγοντας τα καθάρισε καλά, δεν άφησε ούτε ίχνος. Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο: άλλωστε, ό,τι κι αν έκανε η Θεώνη μπορεί να μην είναι για κακό...

Δαιμονικές ψυχές: Σαν γνήσιος ερπετοειδής, ο Θανάσης διαθέτει έναν έντονα αρνητικό ψυχοδυναμισμό που προκαλεί καταστροφική διάσπαση σε οποιοδήποτε κοντινό του περιβάλλον, τόσο σε υλικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Για να το πω πιο απλά: Είναι απίστευτα γρουσούζης επειδή είναι εκ φύσεως δαιμονικός. Το έχω παρατηρήσει αρκετές φορές, σε διάφορες καταστάσεις, μα ως τώρα το έπαιρνα αψήφιστα. Απλά και μόνο η παρουσία του αρκεί για να φέρει κακοτυχία! Ειδικότερα, κάθε φορά που ο Θάνος ουρλιάζει και βαράει την Αννούσκα, εγώ έχω οράματα φωτιάς ακόμη και όταν δεν ακούγεται τίποτα κάτω!

Ο Θανάσης πάντα ήταν κακόψυχος και γρουσούζης αλλά από τότε που άρχισε ν' ασχολείται σοβαρά με το body building και να καταπίνει τα αναβολικά με το κιλό, η ατυχία όλων μας έχει φθάσει στα άκρα! Ο τύπος έχει καταντήσει πια εντελώς παρανοϊκός: Εκδηλώνει ακραία περιφρόνηση απέναντι σε όσους αδιαφορούν για το body building και δηλώνει απερίφραστα πως όποιος δεν τον υποστηρίζει υλικά και ηθικά στον "ιερό αγώνα" του, είναι ανάξιος να ζει και "να πάει να ψοφήσει πουθενά"! Εδώ και μερικά χρόνια, όλη η οικογένεια ζούμε σε καθεστώς τρόμου, καθώς φοβόμαστε τι μπορεί να γίνει αν κάποια στιγμή ο νταβάς παρανευριάσει και αρχίσει να κόβει λαιμούς! Από το Σεπτέμβρη και μετά, μάλιστα, που προετοιμάζεται για τα πρωταθλήματα του Νοεμβρίου, γύρευε τι φάρμακα παίρνει που τον κάνουν ακόμα πιο παρανοϊκό!

Αυτή την περίοδο τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα έχουν επιστρέψει στον ύπνο μου χωρίς να υπάρχει ουσιαστικός λόγος εφόσον εξακολουθώ να παίρνω τις προφυλάξεις που έπαιρνα! Τα περισσότερα επεισόδια γίνονται γύρω στις 6:00-6:30 πμ, δηλαδή την ώρα που ξυπνάει ο Θάνος και αμέσως τον πιάνουν τα διαόλια του. Προφανώς, κάποια ουσία που παίρνει αποβραδίς τον τρελαίνει νωρίς το πρωί. Σχεδόν πάντα, κατά τις 6:00-6:30 γίνονται επεισόδια, έστω κι αν δεν ακούγονται πάντα κάτω, σε μας.

Υπάρχει, λοιπόν, ένας σοβαρότατος αρνητικός παράγοντας που λειτουργεί ως τροχοπέδη στην ψυχική μου ανάπτυξη, από τότε που ήμουν ακόμα παιδί: Πρόκειται για δαιμονικά άτομα, πιθανότατα ενσαρκωμένους ερπετοειδείς δαίμονες, οι οποίοι "τυχαίνει" να κατοικούν δίπλα μου και να επηρεάζουν αρνητικότατα τις ζωές όλων των μελών της οικογένειάς μου αλλά περισσότερο απ' όλους εμένα: Κάποτε ήταν η κυρία Λεμονιά, η οποία για δεκαετίες έμενε κολλητά στη μεσοτοιχία μας. Τώρα είναι ο Θανάσης, που μένει ακριβώς από πάνω μας. Την αρνητικότητα της κυρα-Λεμονιάς την διαισθάνομαι σαν ένα μαύρο και γλοιώδες υγρό που πνίγει τα πάντα τριγύρω· την αρνητικότητα του Θάνου τη νιώθω σαν μια καταστροφική δόνηση που δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Αρνητικός είναι και ο άλλος Μαρκάκης, ο Γιάννης, μα όχι τόσο πολύ.

Αυτού του είδους οι οντότητες προξενούν συστηματική κακοδαιμονία απλά και μόνο επειδή υπάρχουν. Δεν χρειάζεται να κάνουν μάγια ή να εκτοξεύουν ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες ή να επιδίδονται σε ίντριγκες. Η παρουσία τους και μόνο υποσκάπτει τα πάντα ολόγυρα, τόσο σε υλικό όσο και σε ψυχικό επίπεδο. Υπολογίζω ότι η ακτίνα δράσης αυτής της καταστροφικής επιρροής πρέπει να είναι γύρω στα 50 μέτρα – αν κρίνω από το τι συμβαίνει σε όλες τις οικογένειες που ζουν στο σταυροδρόμι μας (βλ. Ημερολόγιο Δέκατο Έκτο, 29 Αυγ. 2012). Δεν αποκλείεται, να μην είναι ο τόπος αρνητικός αλλά ορισμένα άτομα που αναλαμβάνουν να εγκατασταθούν σε αυτόν -ενσαρκωμένοι ερπετοειδείς δαίμονες. Και αν εσύ είσαι μη ερπετοειδής, άρα μισητός στον "θεό του κόσμου τούτου",

πάντα ένας τέτοιος θα κατοικεί κοντά σου...

Τρόπος δράσης: Στο εξής ο Θάνος δεν μου μιλάει, δεν με χαιρετάει καν όταν με βλέπει στην αυλή. Ποσώς που με νοιάζει, κάνω κι εγώ πως δεν τον βλέπω. Φυσικά, δεν πρόκειται να ξανανέβω ποτέ στης αδελφής μου: Τα σπίτια επάνω είναι κακοχτισμένα, σαν χάρτινα· οτιδήποτε κι αν πει κανείς ακούγεται παντού – και δεν είναι να διακινδυνεύω κάτι τέτοιο, με το επικίνδυνο ερπετό που έχει εκεί τη φωλιά του...

Πέμπτη, 19 Οκτωβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια σχολή μεταφυσικής· επιθυμώ να εκτελέσω ψυχοκίνηση αλλά δεν ξέρω πώς. Ξαφνικά εμπνέομαι και απαγγέλλω "Στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι με αυτό το χριστιανικό ξόρκι και με μια αντίστοιχη κίνηση του χεριού μπορώ αμέσως να υψώνω αντικείμενα με τη δύναμη του νου. *Όμως, πιάνει το ξόρκι και εκτός σχολής;* αναρωτιέμαι.

Βγαίνω έξω και δοκιμάζω το ίδιο με τρία διαφορετικά αντικείμενα, που μοιάζουν με μακέτες κτηρίων κλεισμένες μέσα σε κλουβιά. Όταν προφέρω το ξόρκι και περιστρέφω το δεξί μου χέρι, αυτές υψώνονται και περιστρέφονται ανάλογα. Αισθάνομαι κατάπληξη και δέος που αυτή η σύντομη προσευχή μπορεί να έχει τέτοια

αποτελέσματα. *Άραγε οι ιερείς γνωρίζουν;*

Ξυπνώ ενεργοποιημένη, ικανοποιημένη, και με μια έκτακτη εντύπωση: Μέσα από τέτοιου είδους όνειρα, προσπαθώ υποσυνείδητα να αφυπνίσω ψυχικές δυνάμεις που έχουν κοιμηθεί εδώ και αιώνες, κάπου σε μια άλλη διάσταση, ενώ ο αληθινός εαυτός μου βρίσκεται σε μια αλλόκοτη κατάσταση αιχμαλωσίας που αντιλαμβάνομαι ως "καθημερινή ζωή"...۩

☺ Από τις 7:00 το πρωί, που έχει έλθει κάτω ο Χαρούλης, η μητέρα μου τον ψέλνει συνέχεια επειδή ο μικρός φοράει κοντομάνικη μπλούζα αντί μακρυμάνικη. Κατά τις 7:40 ο νεαρός έρχεται τρέχοντας στο δωμάτιό μου και χώνεται κάτω από τα σκεπάσματα δίπλα μου, μισοκλαίγοντας.

"Ναι, κλάψε σαν κορίτσι!" του φωνάζει η μητέρα μου από το σαλόνι.

"Δεν είμαι κορίτσι!" διαμαρτύρεται αυτός και ξαναχώνεται κάτω από την κουβέρτα.

Λίγο αργότερα, αφού έχουμε πάει οι δυο μας επάνω για να βρει ο μικρός μακρυμάνικη μπλούζα, φεύγουμε για το σχολείο. Στο δρόμο, ο Χάρης μου εξηγεί πως η γιαγιά τον κυνηγούσε με την τσιμπιά έτοιμη, επειδή κάποια στιγμή τόλμησε να της αντιμιλήσει.

"Εσύ κι εγώ έχουμε ένα μεγάλο κοινό", μου λέει σοβαρά. "Εμάς τους δυο όλοι μας μαλώνουν συνεχώς, όποια κίνηση και αν κάνουμε! Μοιάζουμε και σε αυτό!"

"Το κατάλαβες, βλέπω".

"Ενώ, και με το σώβρακο να έβγαινε έξω ο Θάνος, η γιαγιά δεν θα έλεγε τίποτα!"

"Όντως, στο Θανάση η γιαγιά δεν βλέπει κανένα ελάττωμα!" συμφωνώ.

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 2017

☺ Ώρα 3:00 το απομεσήμερο, μόλις έχω παραλάβει τον Χαρούλη από το σχολείο, μου έχει πασάρει το μπουφάν του – αλλά αυτή τη φορά μου τα λέει κάπως διαφορετικά:

"Μην περπατάς κοντά μου!" αναφωνεί και προχωρά μπροστά, γεμάτος αποφασιστικότητα.

“Μα γιατί;” απορώ.
“Για να νομίζουν οι άλλοι ότι είμαι μόνος μου!”
“Ναι, δεν μ' έχουν ξαναδεί μαζί σου και δεν ξέρουν ότι εγώ σε πηγαινοφέρνω στο σχολείο!”
“Και δώσε μου το μπουφάν!” κάνει απότομα και μου το αρπάζει από τα χέρια. “Και μη μου μιλάς!” συμπληρώνει, ενώ προπορεύεται πάλι.
“Μην τρέχεις!” του φωνάζω.
“Μη μου μιλάς, σου είπα!”
“Πρόσεχε το δρόμο! Κι έλα να μου δείξεις πώς περνάς μόνος σου απέναντι!” του κάνω και πλησιάζω βιαστικά, ενώ εκείνος περνάει απέναντι με προσοχή.

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι στην ομήγυρη τα κατορθώματα του νεαρού, που μεγαλώνει και θέλει να νιώθει ανεξάρτητος.
“Σε μερικά χρόνια θα πηγαίνουμε μαζί στα μπαρ για γκόμενες!” δηλώνει ο Γιάννης, γεμάτος καμάρι.
“Σε οκτώ χρόνια”, λέει ο μικρός μετά από περίσκεψη, “εγώ θα πηγαίνω για γκόμενες! Εσύ, μπαμπά, θα πηγαίνεις στο σινεμά!”
Σταράτες κουβέντες...

Σκηνές και Παρασκήνια

Τετάρτη, 1 Νοεμβρίου 2017

Πρωινό μυστήριο: Λίγο πριν το μεσημέρι πηγαίνω στο Γαλαξία. Μόλις τελειώνω τα ψώνια κάτω, ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, όπου αγοράζω ορισμένα υλικά ζωγραφικής: Ένα κουτί ξυλομπογιές, μερικά στυλό κι άλλο ένα κουτί με 24 ωραίους μαρκανδόρους σε ασυνήθιστα πάλ χρώματα, ανάμεσα στα οποία υπήρχε το χρώμα της σάρκας -που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Η ταμίας του ορόφου μου τα βάζει όλα σε μια σακούλα, τα πληρώνω, κατεβαίνω στο ισόγειο και πάω στο ταμείο για να χτυπήσω και τα υπόλοιπα προϊόντα. Τη σακούλα με τη γραφική ύλη την κρατώ ξεχωριστά, στα χέρια μου, καθώς είναι ήδη πληρωμένη.

Μόλις φθάνω στο σπίτι, αρχίζω να βάζω τα πράγματα στη θέση τους – και δεν αργώ να συνειδητοποιήσω ότι οι ωραίοι μου μαρκανδόροι έχουν κάνει φτερά, ενώ η σακούλα τους δεν είναι καλά κλεισμένη. *Περίεργο,* σκέφτομαι παραξενεμένη. Ψάχνω από δω, ψάχνω από κει, κοιτάζω μέσα στις υπόλοιπες σακούλες, τίποτα! Δεν ξέρω τι να υποθέσω: *Είναι δυνατόν να μου έπεσαν; Ή μήπως η πωλήτρια δεν μου τις έβαλε τελικά στη σακούλα;* Δεν με πειράζει τόσο η απώλεια (2,30 ευρώ) αλλά το ανεξήγητο του πράγματος.

Ξεκινώ αμέσως για το Γαλαξία, ανεβαίνω πάλι στον πρώτο όροφο, τώρα είναι εκεί μια άλλη πωλήτρια. Της εξηγώ την κατάσταση, πάει και βρίσκει την προηγούμενη κι εκείνη διαβεβαιώνει ότι με θυμάται που πήγα στο πάγκο της, θυμάται μάλιστα τι ακριβώς αγόρασα και σίγουρα τα έβαλε όλα μέσα στη σακούλα. Περνώ και από το κάτω ταμείο, ρωτάω την ταμία εκεί μην τυχόν είδε τους μαρκανδόρους, φυσικά δεν τους είδε. *Επειδή μου άρεσαν πολύ, χάθηκαν μυστηριωδώς*, συλλογίζομαι, ενώ παίρνω το δρόμο του γυρισμού. *Και τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, δεν μπορώ να θυμηθώ πώς ακριβώς (ούτε αν) βαστούσα τη σακούλα όση ώρα ήμουν στο ταμείο του ισογείου...*

Δευτέρα, 6 Νοεμβρίου 2017

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ψητό μήλο με ζάχαρη και κανέλα. Κατά τη διάρκεια της νύχτας λαμβάνει χώρα

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω πάει ταξίδι με κάποιες φίλες· βρισκόμαστε σ' ένα όμορφο (ιταλικό;) αρχοντικό χτισμένο σε μια παραλία με ρηχή θάλασσα ολόγυρα. Πιο πέρα διακρίνω ένα όμορφο γεφυράκι πάνω από ένα ποτάμι. Καθώς προχωράμε δυσκολεύομαι να ισορροπήσω, ώσπου φθάνουμε σ' ένα υπαίθριο θέατρο με καρέκλες. Κοντά μας υπάρχουν γύφτοι, δυσανασχετώ.

Αργότερα στέκομαι σ' έναν δρόμο κάπου στην Ινδία. Παρατηρώ μερικά παιδιά που κολυμπούν στη διπλανή ακροθαλασσιά, ζηλεύω. Περπατώ αργά μαζί μ' ένα κορίτσι, μιλάμε για τη δύσκολη ζωή στη χώρα της.

Το όνειρο γίνεται διαυγές καθώς ένας εμφανίσιμος, νέος, ξανθοκάστανος άνδρας πλησιάζει και με φλερτάρει. Όμως, με ξενίζει γιατί μιλάει περίεργα. Λέει πως με κάνει 52 χρονών, μου κακοφαίνεται και τον αφήνω να φύγει...۩

Κάλλιο αργά παρά ποτέ: Σήμερα το πρωί αποφασίζω να ξεφορτωθώ εκείνο το φυλακτό με "τίμιο ξύλο" τυλιγμένο σε κόκκινο τούλι, που είχα βρει τον Σεπτέμβριο του 2010 πηγαίνοντας για το πρώτο μου μάθημα στην τρομερή Καρολίνα. Κάθε άλλο παρά γούρι μου έχει φέρει όλα αυτά τα χρόνια. Δεν είμαι σίγουρη πως είναι "τίμιο ξύλο" μα κι αν είναι, ένας λόγος παραπάνω να το ξεφορτωθώ...

Τετάρτη, 8 Νοεμβρίου 2017

☺ Επιστρέφοντας από το σχολείο μαζί με τον μικρό, ακούμε τα σκυλιά της γειτονιάς που ουρλιάζουν όλα μαζί σαν μουρλά επειδή αυτή την ώρα υπάρχει κάποια κίνηση (παιδιά και κηδεμόνες) στο δρόμο.

"Είναι που λένε ορισμένοι πως τα σκυλιά είναι πανέξυπνα ζώα κι έχουν διαίσθηση, οπότε καταλαβαίνουν πότε ένας κλέφτης πάει να μπει στην αυλή τους", λέω στον μικρανηψιό μου.

“Πρέπει να είσαι σκύλος για να τα λες αυτά! Να, τώρα μέσα σε κάθε σπίτι μπαίνει ένας αόρατος κλέφτης, και γι' αυτό γαβγίζουν όλα σαν τρελά!” χαριτολογεί ο μικρός.

Αργά το βράδι ο Γιάννης μας φέρνει τον Χαρούλη να καθήσει μαζί μας για λίγο, μέχρι να έλθει να τον πάρει η μάνα του. Αμέσως ο νεαρός τρέχει και με βρίσκει στο δωμάτιό μου. “Πού είσαι, καλή μου νονά;” μου κάνει όλο γλύκα. Εγώ ξέρω τι θέλει από μένα κι εκείνος ξέρει πώς θα με καταφέρει: Μου κάνει μια ελαφρά υπόκλιση, ύστερα παίρνει το χέρι μου και το φιλάει απαλά. “Θέλεις να παίξουμε;” ρωτάει τελικά, με την πιο γλυκιά του φωνή και χαμόγελο που φθάνει μέχρι τ' αυτιά. “Νόμιζα πως θα μου έκανες πρόταση γάμου”, του απαντώ γελώντας. Φυσικά και θα παίξω μαζί του ποδόσφαιρο στο οφίς, για κανένα μισάωρο μέχρι να τον παραλάβει η μάνα του. Ποιά γυναίκα μπορεί ν' αντισταθεί σε τέτοια κόλπα;

Κυριακή, 12 Νοεμβρίου 2017

Η μεγάλη μέρα έφθασε: Στις 9:00 το βράδι ο Θανάσης διαγωνίζεται στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Body Building, στην κατηγορία των ανδρών. Κατά τις 4:00 το απόγευμα, ενώ η μαμά κι εγώ είμαστε ακόμη ξαπλωμένες, ο κύριος εφορμά στο σπίτι, τρέχει φουριόζος στο δωμάτιο της μητέρας μου και της αναγγέλλει με τον συνηθισμένο του ρυθμό πολυβόλου:
“Άκου γιαγιά, έχουμε δικό μας περίπτερο στην αίθουσα, οπότε μπορείς να έλθεις να με δεις -και θέλω να έλθεις! Θα σε φέρει ο Γιάννης με το αυτοκίνητο, θα είναι και η μαμά εκεί”.
“Μα δεν νιώθω τόσο καλά, έχω συνάχι και φοβάμαι να βγω έξω. Κι αν κολλήσω καμιά ίωση;” (εδώ και λίγες μέρες η μάνα μου είναι κρυωμένη και δεν τολμά να βγει ούτε στη βεράντα).
“Και λοιπόν; Άλλωστε, πόσο θα ζήσεις ακόμα; (!!!) Εγώ θέλω να είσαι εκεί, μαζί μου σήμερα!”
Προφανώς, η μητέρα μου δεν έχει συνειδητοποιήσει τι ακριβώς της είπε μόλις τώρα ο αγαπημένος της εγγονός και συναινεί διστακτικά.

Ο Θανάσης αποχωρεί αγνοώντας με επιδεικτικά, σα να μην υπάρχω. Γυρίζω κι εγώ την πλάτη μου και κάνω πως

κοιμάμαι, ενώ το καχύποπτο μυαλό μου αναλογίζεται διάφορα: α) Πολύ σίγουρο τον βλέπω, παρόλο που θα διαγωνιστεί με τα γρομπούλια του, β) Πού βρήκαμε εμείς το περίπτερο; Πόσο στοιχίζει και ποιός το πληρώνει; γ) Με όλους μας έχει τσακωθεί άγρια ο μπρατσαράς αλλά μόνο σε μένα κρατάει τόσα μούτρα. Έχει καλέσει τους πάντες να τον καμαρώσουν στον αγώνα -τους πάντες εκτός από μένα.

Λίγο αργότερα, η μαμά σηκώνεται από το κρεβάτι και φαίνεται πρόθυμη να συμμορφωθεί με τις επιθυμίες του πρίγκηπα: "Αν ο Θάνος θέλει να πάω, πρέπει να πάω. Θα κουκουλωθώ, θα με πάει ο Γιάννης και ας ελπίσουμε ότι δεν θα πάθω τίποτα" μου λέει, αποφεύγοντας οποιαδήποτε μνεία σχετικά με το αν έλθω κι εγώ ή όχι. Καλύτερα όχι: Θα αποφύγω την ταλαιπωρία και τις σικέ μπούρδες. Και θα απολαύσω λίγη ξεχασμένη ευτυχία, μόνη στο σπίτι.

Την οριστική λύση θα τη δώσει ο Γιάννης, που εμφανίζεται μετά από καμιά ώρα: "Το πρωτάθλημα γίνεται στο Αθλητικό Κέντρο του Χαϊδαρίου, δυο ώρες από δω με το αμάξι, συν άλλες επτά ώρες που θα κάτσουμε εκεί! Είναι πολύ μακριά και θα κουραστείς πολύ γιαγιά", λέει στη μητέρα μου με σταθερή φωνή. "Θα πω στο Θάνο ότι δεν αισθάνεσαι καλά και δεν μπορείς να έλθεις, τέλος!"
"Εδώ, εσύ φοβάσαι να βγεις στη βεράντα μην τυχόν αρρωστήσεις!" της λέω, ενώ ο Γιάννης φεύγει για το Χαϊδάρι.

Εντέλει, ο Θανάσης θα βγει δεύτερος, ανάμεσα στους έξι που διαγωνίστηκαν στην κατηγορία του. Πρώτος θα έλθει κάποιος Τάσος Φιλίππου – αντικειμενικά πιο βαρύς και πιο σωματώδης από τον ανηψιό μου. Πάλι καλά, δεδομένου ότι μέχρι σήμερα ο Νάσος δεν έχει καταφέρει να ξεφορτωθεί εκείνα τα εξογκώματα, που έχουν μέγεθος αυγού. Φοβόταν πως οι κριτές θα τον απέρριπταν εντελώς γι' αυτά, μα τελικά βγήκε δεύτερος -ας είναι καλά το βύσμα! Αν έβγαινε πρώτος, θα παραφαινόταν πως είναι στημένη η υπόθεση...

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου 2017

Λίγο πριν το μεσημέρι έρχεται κάτω ο Θάνος, με χαιρετά

εγκάρδια “Γειά σου, θεία!” (πώς κι έτσι;), χαιρετά ομοίως και τη γιαγιά του που καταφθάνει αμέσως. Φαίνεται βιαστικός, ωστόσο πιάνουμε ζωηρή κουβέντα όρθιοι, μπροστά στην πόρτα, σχετικά με τα χθεσινά γεγονότα:
“Ο προπονητής που με παρακολουθεί συστηματικά εδώ και χρόνια, ήταν κριτής στην επιτροπή και ήταν εκείνος που επηρέασε τους υπόλοιπους ώστε να μη με απορρίψουν εξαρχής!” μας πληροφορεί με μάτια που αστράφτουν από ικανοποίηση.
“Δηλαδή, χαριστικά έμεινες στη σκηνή”, του λέει η μάνα μου.
“Εξαιτίας των λιπωμάτων που έχω στον ώμο και στους γλουτούς, οι άλλοι ήθελαν να με βγάλουν εκτός πεντάδας! Τελικά όμως ο προπονητής μου κατάφερε να βγω δεύτερος! "Ήσουν ο καλύτερος, θα μπορούσες να βγεις πρώτος αλλά δεν μπόρεσα να κάνω κάτι παραπάνω επειδή υπάρχουν καταστατικά που δεν το επιτρέπουν στην περίπτωσή σου!" μου είπε”, συνεχίζει ο Θανάσης, κοιτάζοντάς με κάθε τόσο στα μάτια. Παραδόξως, τώρα δεν φαίνεται να με περιφρονεί· αλλά κι εγώ ανταποκρίνομαι με φιλικά χαμόγελα, μπόλικα "μπράβο" και γνήσιο ενδιαφέρον.
“Αναλόγως την κατάστασή σου, πολύ καλή είναι και η δεύτερη θέση”, λέει η μαμά.
“Δεν είναι καλή η δεύτερη θέση, γιαγιά, μα ήταν το καλύτερο που μπορούσα να πετύχω κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες!”
“Την επόμενη φορά, θα τα πας ακόμα καλύτερα”, του κάνω.
“Δεν θα πάρω μέρος στους διεθνείς αγώνες που θα γίνουν σε 15 μέρες”, δηλώνει αποφασιστικά. “Ο προπονητής μου είπε πως εκεί θα με απορρίψουν αμέσως, μόλις δουν αυτά!”

Γυρίζει στη στιγμή, κατεβάζει λίγο το παντελόνι του και μας δείχνει τον πισινό του: Δεν έχει ένα αλλά δυο γρομπούλια, ένα πάνω από κάθε κωλομέρι, και μάλιστα είναι τεράστια! Είναι σα να έχει τέσσερα κωλομέρια αντί για δυο! “Μα αυτά είναι μεγάλα σαν μήλα! Δεν ήξερα πως είναι τόσο μεγάλα!” αναφωνώ, μη πιστεύοντας στα μάτια μου -ουσιαστικά, πρόκειται για δυσμορφία! Μέχρι πριν από ένα δευτερόλεπτο,

πίστευα ότι είχε μόνο ένα εξόγκωμα στον πισινό, όχι μεγαλύτερο από αυγό. Δεν φανταζόμουν ότι έχει δύο και μάλιστα τεράστια, δεν το είχε πει σε κανέναν μας. Μάλλον από κεκτημένη ταχύτητα μας τα αποκάλυψε τώρα...

Ένα το κρατούμενο: Με δυο εξογκώματα μεγάλα σαν μήλα πάνω από τους γλουτούς και με δυο ακόμη στους ώμους, σε μέγεθος αυγού, ο Master Nassos όχι μόνο δεν απορρίφθηκε αλλά πήρε και τη δεύτερη θέση στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα body building! Βέβαια, στους διεθνείς αγώνες θα είναι διαφορετικά: Εκεί οι κανόνες είναι πιο αυστηροί, χώρια που κάποιοι άλλοι διαγωνιζόμενοι θα έχουν μεγαλύτερο βύσμα από τον ανηψιό μου...

Δεύτερο κρατούμενο: Να, λοιπόν, γιατί ο κύριος απαξιούσε να μου μιλήσει και απέφυγε επιμελώς να με καλέσει στο πρωτάθλημα: Δεν ήθελε να δω τους άλλους αθλητές αλλά ούτε και τη δική του πραγματική κατάσταση. Δεδομένης της κριτικής μου σκέψης, θα μπορούσαν να μου ξεφύγουν διάφορα σχόλια...

Όσο για την αδελφή μου και το Γιάννη, οι οποίοι παρευρέθηκαν στο πρωτάθλημα, οι αντιδράσεις τους ήταν συγκρατημένα θετικές:

Γιάννης: "Ο Θάνος ήταν καλός... μα ευτυχώς που δεν ήλθε η γιαγιά μαζί, θα 'πρεπε να περπατήσει μια μεγάλη ανηφόρα για να φθάσει μέχρι την αίθουσα! Άλλωστε, όλα αυτά ήταν μόνο για το θεαθήναι!" -για τα γρομπούλια ούτε κουβέντα.

Αλίκη: "Ο Θανάσης ήταν ο καλύτερος! Του άξιζε η θέση που πήρε επειδή τους κέρδισε όλους με τους καλούς τρόπους του! Χαμογελούσε συνεχώς, ήταν ευγενικός με όλους, άφηνε και την Αννούσκα να μιλάει με όποιον ήθελε, όση ώρα ήθελε! Του έδωσα συγχαρητήρια για τον τρόπο του!" Όσο για τα εξογκώματα, "δεν τα είδα καθόλου", μας διαβεβαιώνει.

Το πιο καλό μένει για το τέλος: "Στο εξής θα μου μένουν λεφτά, γιαγιά, θα σας βοηθάω κιόλας, θα δεις!" λέει ο Θάνος, στην εμβρόντητη μάνα μου και αμέσως μετά αποχωρεί.

"Δηλαδή, εσύ τώρα περιμένεις ότι θα δεις ποτέ λεφτά από το Θανάση;" της κάνω -έτσι για να τη συγκεντρώσω λιγάκι.

Προς το παρόν, πάντως, ο Master Nassos μας έχει στοιχίσει

γύρω στα 250 ευρώ (και ο μήνας έχει 6).

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Θανάσης έρχεται και μας ανακοινώνει πως του χρειάζονται επειγόντως 3000 ευρώ για να αφαιρέσει τα εξογκώματα χειρουργικά, κι εμείς πρέπει να τον βοηθήσουμε, λέει.

“Θα μπορούσε να τα βγάλει τσάμπα στο Ασκληπιείο Βούλας αλλά η αφεντιά του δεν καταδέχεται τα δημόσια νοσοκομεία”, επισημαίνω στην αδελφή μου.

“Δεν θέλω να ξέρω!” μου απαντά κι εξαφανίζεται εν ριπή οφθαλμού.

Κυριακή, 19 Νοεμβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 6:00 το πρωί χαλαρώνω ανάσκελα, σκεπασμένη με ένα αλουμινοκάλυμμα. Κάθε πρωί, από σήμερα, έχω μια αλουμινοκουβέρτα διπλωμένη μέσα στο μαξιλάρι, έτσι ώστε να προστατεύεται το πίσω μέρος του κρανίου μου από τυχόν ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πλήθη φτωχών ανθρώπων, που έχουν χάσει τα σπίτια τους, μπαίνουν σε πούλμαν και ταξιδεύουν σε χώρες μακρινές μα υπανάπτυχτες. Μέχρι να φθάσουν υπομένουν διάφορες ταλαιπωρίες, ενώ αναγκάζονται να κάνουν επικίνδυνες δουλειές: Κάποιοι εργάζονται υποβρύχια, ως δύτες· ένας έλικας κόβει τα πόδια κάποιου, αλλουνού του ανοίγει το κεφάλι στα δυο. Μέρες περνούν ατέλειωτες μέσα στα πούλμαν, ενώ ο φόβος κατακλύζει όλους τους επιβάτες. “Τα 'κανα πάνω μου”, ομολογεί μια κοπέλα που φαίνεται τρομαγμένη.

Κάποια στιγμή απομακρύνομαι και μπαίνω σε μια τάξη, όπου ο δάσκαλος χτυπά και βρίζει έναν μαθητή, κατηγορώντας τον άδικα για διάφορα πράγματα. “Όλοι φταίνε, ακόμα και η καθαρίστρια, μόνο εσύ δεν φταις!” λέω ειρωνικά στον δάσκαλο, ο οποίος αρχίζει να με καταδιώκει. Κατεβαίνω τρέχοντας σειρές από σκάλες μ' εκείνον ξωπίσω μου.

Κάποτε ο εχθρός με φθάνει, το όνειρο γίνεται διαυγές και αμέσως ελέγχω το φόβο μου: *στο κάτω-κάτω, εγώ ονειρεύομαι...* “Καλά τους τα 'πες”, μου λέει τότε ο δάσκαλος, πιάνοντάς με

από τον ώμο. *Προφανώς, δεν κατάλαβε την ειρωνία,* υποθέτω.

* * * *

Παρασκευή, 24 Νοεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ ήρεμα στους γύρω δρόμους, ανακαλύπτοντας στενά που δεν γνώριζα ως τώρα. Βγαίνοντας σ' ένα πλατύ σταυροδρόμι, βλέπω απέναντί μου μεγάλες μπουλντόζες που κινούν πέρα δώθε τον γάντζο τους μάλλον απειλητικά, κλείνοντάς μου το δρόμο.

Κρύβομαι μέσα σε πλαϊνά στενά, προσπερνώ ένα περίπτερο που έχει από πίσω του παραταγμένα μερικά παράξενα μα γραφικά πλυντήρια ρούχων, και καταλήγω στην οδο Μετεώρων. Τότε, ένας μεγάλος σκορπιός αρχίζει να με κυνηγά στο δρόμο. Μαζί με τη μάνα του Χάρη τρέχουμε και του ξεφεύγουμε, μα εγώ χάνω τη μια μου σαγιονάρα. Φθάνοντας στο σπίτι, διηγούμαστε τη φάση στην αδελφή μου.

Εικόνες του Matrix (Love Story): Μέσα σ' ένα υπόγειο κελάρι, κοντά στην πόλη Gizzeria, στη νότια Ιταλία, οι αστυνομικοί αντίκρυσαν ένα απίστευτο σκηνικό όταν ανακάλυψαν και απελευθέρωσαν μια γυναίκα που ήταν αιχμάλωτη επί δέκα ολόκληρα χρόνια! Η αιχμάλωτη ήταν γεμάτη τραύματα, δαγκωνιές και πληγές που είχαν προκληθεί από καλάμι ψαρέματος. Σε όλο αυτό το διάστημα υπέμενε συνεχείς βιασμούς και βασανιστήρια, ενώ είχε γεννήσει και δύο παιδιά, ένα κορίτσι τριών κι ένα αγόρι εννέα ετών, από τον απαγωγέα και βασανιστή της.

Η γυναίκα είναι ρουμανικής υπηκοότητας κι αιχμαλωτίστηκε σε ηλικία 19 ετών, όταν ακόμη εργαζόταν σαν γηροκόμος, φροντίζοντας μια ηλικιωμένη. Όταν όμως η γριά πέθανε, ο γιος της εγκλώβισε τη νεαρή γυναίκα και άρχισε να την κακοποιεί συστηματικά. Μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια, η γυναίκα είχε μεταφερθεί σε διάφορα διαμερίσματα ώσπου, πριν από μια βδομάδα, κατέληξαν στο βρώμικο υπόγειο όπου την ανακάλυψαν οι αστυνομικοί.

Ο 50χρονος άνδρας και αφέντης της την κρατούσε δεμένη σ' ένα κρεβάτι φτιαγμένο από χαρτόκουτες. Αντί για τουαλέτα είχε έναν κάδο απορριμάτων και η πόρτα ήταν σφαλισμένη με χοντρή αλυσίδα. Σωροί χαρτόκουτα, σκουπίδια, σπασμένες αλυσίδες και ληγμένα φαγητά έπνιγαν το χώρο. Τα παιδιά φαίνεται πως γεννήθηκαν κάτω από αυτές τις άθλιες συνθήκες, χωρίς καμία ιατρική περίθαλψη και ήταν θεατές όλων των βασανιστηρίων της μητέρας τους. Τον τελευταίο καιρό, μάλιστα, ο δράστης υποχρέωνε τον 9χρονο γιο της να την βασανίζει μαζί του.

Ωστόσο, το αγόρι φοιτούσε στο σχολείο και ορισμένες φορές ο πατέρας του τον πήγαινε βόλτες με το αυτοκίνητο. Σε μια στάση τους, μερικοί αστυνομικοί έτυχε να παρατηρήσουν πως το παιδί ήταν βρώμικο και ζήτησαν να δουν τη μητέρα του. Εντέλει, όταν η αστυνομία έφθασε στο σπίτι, ανακάλυψαν την 29χρονη στο υπόγειο. Ο 50χρονος συνελήφθη και κατηγορείται για σκλαβιά, σεξουαλική βία και οικογενειακά βασανιστήρια.

Πρόβλεψη: Μετά από λίγο καιρό φυλάκισης, ο κύριος θα αφεθεί ελεύθερος λόγω καλής διαγωγής, λόγω αμφιβολιών, λόγω δεν ξέρω τι, και σίγουρα θα θελήσει να ξαναφτιάξει τη ζωή του. Το πολύ σ' ένα χρόνο, η κυρία θα είναι παντρεμένη με άλλον κι έτοιμη για νέα πηδήματα και γεννοβολήματα. Όσο για τα παιδιά, θα μεγαλώσουν ακολουθώντας τα πρότυπα που έχουν πάρει από τους γονείς τους...

Κυριακή, 26 Νοεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην πλατεία του Αγίου Τρύφωνα γίνεται μια συγκέντρωση όπου παρευρίσκονται άτομα από τον Ιανό, ανάμεσά τους και ο δάσκαλος, ο Αλέξανδρος. Ξαφνικά, όλοι τους αρχίζουν ν' απαγγέλλουν ένα ρυθμικό ξόρκι με αύξουσα ένταση, που καταλήγει στη φράση “Χάος, φανερώσου!”

Αμέσως μετά, στο νυχτερινό ουρανό σχηματίζεται ένα τεράστιο, άμορφο, ζοφερό σύννεφο που γυαλίζει αλλόκοτα. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι αποτελείται από χιλιάδες παράξενα, μαύρα πουλιά που ανοιγοκλείνουν τα ράμφη τους με ρυθμό, σα

να κράζουν σιωπηλά μα απειλητικά. Το σύννεφο διαλύεται αργά αλλά η νύχτα εξακολουθεί να είναι σκοτεινή. Ανησυχώ και κατηγορώ την ομάδα του Ιανού για μαύρη μαγεία· εκείνοι εκφέρουν το ξόρκι ξανά αλλά κάπως διαφορετικά, καταλήγοντας στη λέξη "ψέμα", σα να απαντούν έτσι στην κατηγορία μου, ωστόσο δεν με πείθουν.

Τώρα βρίσκομαι αλλού, χαμηλά στην οδό Ελευθέρου Ανθρώπου. Παρακολουθώ άγρια ζώα, λιοντάρια και ύαινες, να επιτίθενται σε σκυλιά και ανθρώπους μα τελικά όλοι γλυτώνουν τρέχοντας. Μια τίγρη με μακριούς, μυτερούς κυνόδοντες πλησιάζει κάποιον από πίσω. "Πρόσεχε", του λέω, όμως δεν φοβάμαι πια *επειδή εδώ εγώ ονειρεύομαι*...

Δευτέρα, 27 Νοεμβρίου 2017

***Η Περιπέτεια της Νύχτας*:** Μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη, που τώρα είναι παιδί, τριγυρίζουμε σ' ένα μεγάλο κτήριο που θυμίζει πολυτελές ξενοδοχείο ή μαγικό λούνα παρκ. Περνάμε ευχάριστα μα ο νεαρός συνεχώς με παρακούει και με εκνευρίζει. Σε μια στιγμή φεύγει από κοντά μου και χώνεται μέσα σ' ένα πρασινωπό δωμάτιο που θυμίζει τουαλέτα. Πάνω στα νεύρα μου τον παρατώ και αποχωρώ. Επιστρέφω μετά από λίγα λεπτά, μα δεν τον βρίσκω εκεί. Ψάχνω τριγύρω, δεν τον βλέπω πουθενά. Ανησυχώ, ρωτώ μια υπεύθυνη μήπως τον έχει δει μα εκείνη δεν γνωρίζει τίποτα. Κάθομαι μαζί της σ' ένα από τα υπαίθρια τραπέζια του ευρύχωρου μπαλκονιού, όπου τα τσιμεντένια παραπετάσματα είναι διαμορφωμένα σαν κυκλικές γαλάζιες πισίνες. Πάνω που αρχίζω ν' απολαμβάνω τη θέα, κάποιος μας καταβρέχει με μια μάνικα, οπότε αναγκαζόμαστε να σηκωθούμε και να φύγουμε.

Γρήγορα καταλήγω σ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου είναι παραταγμένα διάφορα μαγικά αντικείμενα. Ρωτώ μια άλλη υπεύθυνη μήπως έχει δει το Γιάννη. Εκείνη μου δείχνει ένα βάζο που περιέχει κάτι σαν γλυκό του κουταλιού – πέντε ή έξι σφαιρικούς, πορτοκαλοκίτρινους καρπούς μέσα σε σιρόπι. "Ένα από αυτά είναι ο Γιάννης! Έγινε έτσι επειδή έμεινε μόνος του, δεν τον πρόσεχε κανείς!" μου κάνει, με αυστηρό βλέμμα.

Δυσκολεύομαι να πιστέψω κάτι τόσο φρικτό· παίρνω τον μεγαλύτερο καρπό στα χέρια μου και τον ρωτάω αν είναι πράγματι ο Γιάννης. Τρομάζω μόλις βλέπω το φρούτο ν' ανοίγει μπροστά μου ένα στρογγυλό στόμα με ακανόνιστες σειρές δόντια ως μέσα, προσπαθώντας να μου απαντήσει μάλλον θετικά!

Επαλήθευση: Την ίδια νύχτα η αδελφή μου ονειρεύτηκε πως βρισκόταν σ' ένα ξενοδοχείο μαζί με το Γιάννη. Εκείνος δεν την άκουγε κι εκείνη τον μάλωνε, ώσπου ο νεαρός της ξέφυγε σ' έναν χώρο μόνος του, ενώ η Αλίκη είχε έντονη την αίσθηση του κινδύνου. Ακόμη: Μόλις έρχεται ο Γιάννης το μεσημέρι, μας εκμυστηρεύεται ότι έχει εχθρούς στη δουλειά του. Σήμερα, μάλιστα, μια συνάδελφος του είπε στα ίσα "Πρόσεχε, γιατί εδώ έχεις πολλούς εχθρούς" κι εκείνος της απάντησε "Πρόβλημά τους"...⇑

Εικόνες του Matrix (Πατρική Αγάπη): Τη νύχτα του Σαββάτου ένας παρανοϊκός έβαλε φωτιά στο σπίτι του στη Νέα Σμύρνη, με σκοπό να αυτοκτονήσει. Όμως, δεν του αρκούσε να πεθάνει ο ίδιος· θέλησε να παρασύρει στο θάνατο και τα δίδυμα αγόρια του, για να τιμωρήσει έτσι την πρώην γυναίκα του. Αυτό το Σαββατοκύριακο τα παιδιά έμειναν μαζί του και τη μοιραία νύχτα κοιμήθηκαν στο σπίτι του. Τα ξημερώματα ο αυτόχειρας σφάλισε πόρτες και παράθυρα, και μετά πυρπόλησε ένα δεμάτι ρούχα. Όταν έφτασε η Πυροσβεστική, ήταν ήδη αργά και για τους τρεις: Η φωτιά είχε επεκταθεί γρήγορα σε ολόκληρο το σπίτι, τα παιδιά είχαν προσπαθήσει να βγουν έξω αλλά δεν τα κατάφεραν επειδή ο τρελός είχε κλειδώσει καλά πόρτες και παράθυρα. Εντέλει, ανασύρθηκαν νεκροί και οι τρεις: ο 45χρονος πατέρας, αξιωματικός της Πολεμικής Αεροπορίας, και οι 9χρονοι γιοί του.

Ορισμένοι λένε πως ήταν καλός πατέρας, άλλοι λένε ότι ήταν τέρας (εγώ πιστεύω τους δεύτερους). Κάποιοι θα πουν ότι είχε "αποκλίνουσα συμπεριφορά" αλλά κανείς δεν είχε κάνει κάτι γι' αυτό. *Ίσως επειδή για έναν άνδρα καμία συμπεριφορά δεν θεωρείται αρκετά "αποκλίνουσα"...*

Στο σπίτι βρέθηκαν διάφορα σημειώματα γραμμένα με το χέρι, όπου ο αυτόχειρας, μάλλον ασυνάρτητα, εξηγεί τους λόγους της πράξης του: «Σας βαρέθηκα όλους» ... «Τι να την κάνω τη ζωή μου, δεν αντέχω άλλο» ... «Στο κινητό μου και στο τάμπλετ μου θα βρείτε το σημείωμα που άφησα. Αν υπάρχει Κράτος τώρα θα φανεί» ... «Πριν βιαστείτε να κρίνετε, μάθετε πρώτα την αλήθεια, υπάρχει δικαιοσύνη ή όχι σε αυτό το Κράτος;»

Υπάρχει όμως και συνέχεια, εφόσον ο άνθρωπος είναι ζώο μιμητικό: Την επόμενη νύχτα, της Κυριακής, ένας 49χρονος άνδρας μαροκινής καταγωγής πυρπόλησε το διαμέρισμα όπου έμενε μαζί με τη σύζυγο και τα τέσσερα παιδιά τους, στην περιοχή San Fermo della Battaglia της επαρχίας Κόμο (*προφανώς, ζήλεψε από τον δικό μας*). Ο 49χρονος βρήκε τραγικό θάνατο μαζί με τα τρία από τα τέσσερα παιδιά του, τρία κορίτσια κι ένα αγόρι, ηλικίας 3, 6, 9 και 11 ετών. Το εξάχρονο κοριτσάκι μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο του Μιλάνου με σοβαρά εγκαύματα και δίνει μάχη για να επιβιώσει.

Την πυρκαγιά αντιλήφθηκαν οι γείτονες που, πριν φθάσει η Πυροσβεστική, έσπασαν την πόρτα και προσπάθησαν να σβήσουν τη φωτιά. Δεν μπόρεσαν, όμως, καθώς είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις και ένα μεγάλο μέρος της οροφής είχε καταρρεύσει. Η οικογένεια αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα, ο πατέρας ήταν άνεργος και η μητέρα έπασχε από βαριά κατάθλιψη. *Και με τόση φτώχεια και κακομοιριά, έκατσαν κι έκαναν τέσσερα παιδιά...*

Τι παθαίνει η ψυχή σου απλά και μόνο μαθαίνοντας τέτοια γεγονότα; Μετά το αρχικό σοκ, αυθόρμητα αναζητώ τους άμεσους φταίχτες, από τον λιγότερο στον περισσότερο ένοχο:

III) Η μάνα: Οι περισσότερες γυναίκες είναι ικανές να παντρευτούν τον κάθε ψυχανώμαλο και να τεκνοποιήσουν μαζί του, μόνο και μόνο για να αποκτήσουν τον πολυπόθητο τίτλο της παντρεμένης με παιδιά. Αποκλείεται οι ανωτέρω τύποι να μην είχαν εκδηλώσει την παραφροσύνη και την διεστραμμένη

κακία τους πριν από τον γάμο και την τεκνοποίηση. Μονάχα από τύχη δεν πέφτουν σε κάποιον τέτοιο οι πιο πολλές.
ΙΙ) Ο πατέρας: Κάτι τέτοια υποκείμενα είναι γεννημένοι κακούργοι, με αυτούσια δολοφονικά ένστικτα που περιμένουν μονάχα μια ευκαιρία για να εκδηλωθούν. Ναι μεν οι παραπάνω δυο άνδρες ήταν ψυχικά άρρωστοι, όμως αυτό δεν δικαιολογεί την πράξη τους: Πάρα πολλοί άνθρωποι είναι ψυχασθενείς αλλά δεν είναι όλοι εκ φύσεως τόσο κακούργοι ώστε να θελήσουν να κάψουν ζωντανά τα παιδιά τους. Ωστόσο, η ψυχασθένεια μπορεί να μεγενθύνει την προϋπάρχουσα κακία...
Ι) Ο λεγόμενος "θεός αυτού του κόσμου": Όχι μόνο επιτρέπει αλλά και διευκολύνει όλα τα εγκλήματα και όλα τα αίσχη παγκοσμίως. “Ούτε φύλλο δέντρου δεν κουνιέται αν δεν το θέλει ο Θεός”, παραδέχονται οι παπάδες κι εγώ συμφωνώ απόλυτα: Άμα θέλει ο καλός Θεούλης, σε εμποδίζει να κάνεις έστω έναν απλό δεσμό σε όλη σου τη ζωή, πόσο μάλλον να παντρευτείς και να αποκτήσεις παιδιά! Άμα θέλει, δεν σου επιτρέπει να πας ούτε μέχρι απέναντι, καθώς μπορεί να ορθώσει μπροστά σου ένα εκατομμύριο διαφορετικά και απίθανα εμπόδια -πόσο μάλλον να οργανώσεις ένα τέτοιο έγκλημα!

Στον κόσμο αυτό οτιδήποτε καλό διακόπτεται σε κάθε βήμα από μυριάδες αστάθμητους παράγοντες. Το κακό, αντίθετα, δεν συναντά ποτέ κανένα εμπόδιο, όπως αποδεικνύεται από συμβάντα όπως τα παραπάνω.

Ακόμα μια φορά αποδεικνύεται ότι ο "θεός αυτού του κόσμου" είναι μια διεστραμμένη και διεφθαρμένη οντότητα, που τρέφεται με την αδιάκοπη ωδύνη των δημιουργημάτων του. Γι' αυτό και μέσω των θρησκειών απαγορεύει δια ροπάλου την κριτική (“Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε”), ενώ επιβάλλει την συνεχή αυτοκριτική και αυτοενοχοποίηση. Επειδή, όταν κρίνεις διαρκώς τους πάντες και τα πάντα, κάποτε φθάνεις στον ένα και αληθινό ένοχο όλων των εγκλημάτων...

Τρίτη, 28 Νοεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μόλις έχω τελειώσει τη δουλειά μου στο Internet Cafe και σηκώνομαι να φύγω, όταν

ανάμεσα στους θαμώνες διακρίνω μια γειτόνισσα (που στην καθημερινή ζωή το παίζει ντίβα). Τεράστιες μαύρες αράχνες την τριγυρίζουν κι εγώ φροντίζω να μένω σε απόσταση, ώσπου βγαίνω από το μαγαζί.

Τώρα περιπλανιέμαι στην πλατεία του Αγίου Τρύφωνα, όπου η ατμόσφαιρα είναι περίεργα θαμπή, κιτρινωπή, πνιγηρή. Επιθυμώ να φύγω γρήγορα από εκεί, παίρνω ένα ταξί μα ο ταξιτζής φαίνεται μάλλον απρόθυμος να με εξυπηρετήσει: Κάνει σα να μην ξέρει τι του γίνεται, συνεχώς ρωτά πού να στρίψει, ενώ κάποιοι δρόμοι φαίνονται κλειστοί. Μπαίνουμε στην οδό Ασπροχώματος, όμως το μέρος είναι εντελώς έρημο, δεν υπάρχουν ούτε σπίτια ούτε άνθρωποι, ενώ έχει πέσει πια η νύχτα. Δυσανασχετώ έντονα, καθώς υποψιάζομαι πως ο ταξιτζής με κοροϊδεύει. “Σταμάτα, να κατέβω!” απαιτώ και κατεβαίνω από το όχημα.

Σύντομα βρίσκομαι σε κάποιο στενό πάνω από τη Γεννηματά. Εδώ η ατμόσφαιρα είναι φωτεινή, ευχάριστη. Κατεβαίνω μερικά σκαλιά και καταλήγω στη λεωφόρο, που είναι γεμάτη κόσμο και φώτα, σαν σε πανηγύρι. Τότε συνειδητοποιώ ότι ο ταξιτζής όντως προσπαθούσε να με παρασύρει σε σκοτεινές, ερημικές περιοχές κάπου στο βουνό.

Καθώς ξαναμπαίνω στην Ασπροχώματος, την προσοχή μου τραβούν μερικοί γυμνασμένοι πίθηκοι που κάνουν διάφορες δουλειές, σα να μαγειρεύουν, μέσα σ' ένα μεγάλο οικόπεδο. Ένας από αυτούς μου παραδίδει μια μικρή τούρτα φτιαγμένη από μπλε πλαστελίνη. Στην αρχή το "γλυκό" φαίνεται όμορφο μα γρήγορα χαλάει και απλώνει στα χέρια μου. Προτείνω να τους βοηθήσω, τους προσφέρω ψωμιά και μπύρες χωρίς αλκοόλ, μα οι πίθηκοι δεν φαίνονται ικανοποιημένοι. Τελικά, μου παίρνουν όλα όσα έχω, μαζί και την πορτοκαλί μου τσάντα, αυτήν που χρησιμοποιώ όταν πηγαίνω για μαθήματα. Διαμαρτύρομαι, μα κανείς δεν μου δίνει σημασία.

Καθώς αποχωρώ απογοητευμένη, για μια στιγμή σκέφτομαι να κλέψω κι εγώ μερικές από τις άφθονες μεταλλικές εικόνες με ήρωες του Disney που είναι απλωμένες πάνω στα σκαλιά της εξόδου. Τελικά το μετανιώνω και τις αφήνω στη θέση τους. “Τουλάχιστον, δώστε μου πίσω την τσάντα”, τους παρακαλώ αλλά δεν με ακούνε.

Εκείνη τη στιγμή ακούω ένα κινητό (μου;) να χτυπάει μέσα από έναν κάδο σκουπιδιών παραπέρα. Αναθαρρώ, ελπίζοντας ότι εκεί μέσα θα βρω και την τσάντα μου. Έξω, στο δρόμο, αντικρίζω τον Χαρούλη και την ξαδέρφη του τη Λευκή, που έχουν έλθει να με πάρουν μ' ένα λευκό αμάξι. Νιώθω μεγάλη ανακούφιση, παρόλο που ο Χάρης με κοιτάζει αυστηρά και μου λέει: “Αυτά που κάνεις δεν μου αρέσουν...”

Ερμηνεία: Μήπως κάτι πολύ περίεργο παίζεται στο νέο Internet Cafe, όπου συχνάζω από τον Απρίλη; Γιατί μ' έστειλαν εκεί, αλήθεια; Αφού το παλιό μαγαζί εξακολουθεί να λειτουργεί με τα ίδια αφεντικά...

Ακόμη: Μία ώρα που έμεινε ο Χάρης στο σπίτι μας πριν τον πάω σχολείο, δεν σταμάτησε να παίζει με το κινητό του. Η

μητέρα μου εκνευρίστηκε, τον μάλωσε άσχημα και απείλησε να πετάξει το μαραφέτι έξω από το παράθυρο. Εγώ τότε είπα ότι στο Internet Cafe έρχονται ορισμένα παιδιά που παίζουν παιγνίδια στο κομπιούτερ επί οκτώ ώρες με το ρολόι. Όταν επέστρεψα από το σχολείο, η μαμά έσπευσε να με κατσαδιάσει αμέσως, με βλέμμα αυστηρό: "Να μην ξαναπείς μπροστά στο Χάρη ότι άλλα παιδιά παίζουν οκτώ ώρες, γιατί παίρνει θάρρος και θα γίνει γάιδαρος!" Μάταια προσπάθησα να της εξηγήσω ότι αυτό δεν το παρουσίασα ως παράδειγμα προς μίμηση...⇮

♠ ***Ιστορία μιας κασέτας:*** Ένας απίθανος ***συντονισμός του Matrix*** έχει ξεκινήσει ήδη από τα πρώτα φετινά μαθήματα αγγλικών, όταν επεσήμανα στις αδελφές Ξιφαρά ότι το στερεοφωνικό τους δεν παίζει σωστά την κασέτα: Η φωνή ακούγεται χαμηλή και "μπουκωμένη", οπότε είναι πρακτικά αδύνατο να καταλάβει κανείς τι λένε οι ομιλητές. Τις ρώτησα αν είχαν καμιά άλλη κασέτα να δοκιμάσουμε, μου είπαν όχι. Όταν δοκίμασα την κασέτα στο δικό μου φορητό κασετόφωνο, ακουγόνταν κάπως χαμηλά μα ξεκάθαρα.

Τρίτη, 3 Οκτωβρίου: Η Μάρθα μου προτείνει να δοκιμάσουμε την κασέτα σ' ένα άλλο στερεοφωνικό, που έχει στο δωμάτιό της. Ωστόσο, με έκπληξη διαπιστώνω πως το εν λόγω μαραφέτι δεν διαθέτει υποδοχή για κασέτες παρά μόνο για CDs (αν είναι δυνατόν: η ιδιοφυία της οικογένειας δεν ξέρει τι μηχάνημα έχει στο δωμάτιό της)! Έτσι, συμβολεύω τις δεσποινίδες ν' αγοράσουν τα CDs του βιβλίου μας, ώστε να τα έχουν δικά τους και να μπορούνε να τ' ακούνε και εκτός μαθήματος.

Στις 24 Οκτωβρίου, και μετά από αρκετή κωλυσιεργία εκ μέρους τους, μιλώ στον πατέρα τους για το πρόβλημα κι εκείνος με διαβεβαιώνει πως θα επιληφθεί του θέματος. Πράγματι, την επόμενη κιόλας μέρα με παίρνει τρεις φορές τηλέφωνο, από διάφορα βιβλιοπωλεία όπου έχει πάει, για να μ' ενημερώσει πως δεν υπάρχουν CDs, ούτε κασέτες του βιβλίου μας! Του εξηγώ ότι δεν είναι δυνατόν να κυκλοφορούν τα βιβλία αλλά να μην κυκλοφορούν τα CDs και δείχνει να καταλαβαίνει.

“Καλά, θ' αγοράσω ένα καθαριστικό, μήπως χρειάζεται καθάρισμα η κεφαλή”, καταλήγει ο Αργύρης.
“Θα μπορούσε ν' αγοράσει ένα φορητό κασετόφωνο, αλλά τσιγγουνεύονται κιόλας”, συμπεραίνει η μητέρα μου όταν της διηγούμαι την υπόθεση.
“Κι όμως, το κασετόφωνο δεν στοιχίζει περισσότερο από τα CDs!” της λέω.

Τρίτη, 31 Οκτωβρίου: Στο προηγούμενο και στο σημερινό μάθημα, αναγκαστικά ακούμε τα κείμενα από την "μπουκωμένη" κασέτα μου. Όμως με το listening δεν γίνεται δουλειά, οπότε τους τα υπαγορεύω εγώ.
“Μα έχουμε κασετόφωνο! Είναι ένα φορητό, που ακούει ο μπαμπάς κασέτες στο μπαλκόνι!” μου κάνει χαρωπά η Θεώνη, μόλις ολοκληρώνουμε την τελευταία ακουστική άσκηση. Προς στιγμήν, μένω στήλη άλατος.
“Και δεν το λέγατε τόση ώρα;” ξεσπώ αμέσως μετά.
“Τώρα το θυμηθήκαμε!” πετάγεται η Μάρθα, με γλυκανάλατη φωνή.

Απίστευτο! Εδώ κι ενάμισι μήνα έχει γίνει θέμα με το χαλασμένο στέρεο και τελικά προκύπτει πως οι λαίδες διαθέτουν και φορητό κασετόφωνο και κασέτες! Αν είναι δυνατόν, 13 ετών παιδιά! Και καλά αυτές· ο πατέρας τους, που ακούει μουσική από αυτό το κασετόφωνο, πώς δεν το θυμήθηκε; Τόσο πολύ κοιμούνται πια; Και όμως: Με τέτοια μυαλά πάνε μπροστά, βρίσκουν χρυσοπληρωμένες δουλειές, και χαίρουν άκρας υπόληψης στην κοινωνία!
“Πολύ μακάριοι είναι”, αποφαίνεται αυθόρμητα η μητέρα μου μόλις της εξηγώ την κατάσταση. “Η πολλή μακαριότητα δεν τους αφήνει να σκεφθούν! Κοιμούνται αυτοί και η τύχη τους δουλεύει! Είναι τόσο μαθημένοι να μη τους συμβαίνει ποτέ τίποτα, ώστε αδυνατούν να σκεφθούν το παραμικρό! Όχι όπως εμείς, που το μυαλό μας παίρνει χίλιες στροφές το λεπτό επειδή διαρκώς ακροβατούμε πάνω σε τεντωμένο σκοινί, ενώ μας χτυπούν τυφώνες!”
“Αυτοί δεν έχουν μάθει να κουνιέται ούτε φύλλο στο σπίτι τους! Τώρα, με την κασέτα που δεν ακούγεται καλά, κάτι κουνήθηκε

και δεν ξέρουν πώς να το αντιμετωπίσουν!” συμπληρώνω.
“Η ακινησία της τύχης προκαλεί ακινησία του μυαλού! Αλλά *μην κοιτάς τα στραβά μου πόδια, την ίσια μου τύχη κοίτα*, όπως λέει και η παλιά παροιμία!”

Παρασκευή, 3 Νοεμβρίου: Λίγο πριν αρχίσει το σημερινό μάθημα, επισημαίνω στον Αργύρη την ύπαρξη του φορητού κασετοφώνου αλλά εκείνος μου αντιγυρίζει αμέσως ότι “Αυτό δεν είναι δικό μας, είναι του πεθερού μου, που το έχει στο δικό του μπαλκόνι, και δεν μπορώ να του το ζητήσω!”

Δηλαδή, δεν θα μπορούσε να το δανείζεται για τρεις ώρες τη βδομάδα που έχουμε μάθημα; Μπούρδες: Οι μικρές μου είπαν πως το κασετόφωνο ανήκει στον πατέρα τους, όχι στον παππού τους. Αλλά όταν είναι για δικαιολογίες, εξυπνάδες και ίντριγκες, αυτά τα ανεγκέφαλα άτομα είναι πάντα απίκο! Εκεί τους κόβει μια χαρά, λες και δέχονται την επιφοίτηση του Σατανικού Πνεύματος...

Τρίτη, 14 Νοεμβρίου: Πάνε δυο βδομάδες από τότε που ο Αργύρης αγόρασε εκείνο το ειδικό καθαριστικό για την κεφαλή του stereo· στην αρχή το κασετόφωνο έπαιζε λίγο καλύτερα, μα την περασμένη Παρασκευή χάλασε για τα καλά κι έκτοτε πετάει έξω την κασέτα! Δεδομένου ότι ο κύριος δεν φαίνεται διατεθημένος να κάνει κάτι άλλο γι' αυτό, πρέπει να φροντίσω εγώ να προμηθευτώ τα CDs, έστω με δική μου επιβάρυνση.

Τετάρτη, 15 Νοεμβρίου: Πηγαίνω στο κοντινό βιβλιοπωλείο για να παραγγείλω τα CDs αλλά δεν είναι τόσο απλό! Ο βιβλιοπώλης τηλεφωνεί σε διάφορους προμηθευτές μα όλοι του λένε πως τα περιβόητα CDs δεν υπάρχουν! Εντέλει, τηλεφωνεί σε μια μεγάλη αποθήκη βιβλίων και από εκεί μαθαίνει ότι ο συγκεκριμένος εκδοτικός οίκος δεν έχει διακινήσει ποτέ κασέτες ή CDs για τα βιβλία του· τα στέλνει μόνο στους καθηγητές! Τρέχω σπίτι, τηλεφωνώ στον εκδότη και μαθαίνω ότι τα CDs παρέχονται δωρεάν μαζί με το βιβλίο του μαθητή! Ωστόσο, δεν τα δίνουν κατευθείαν στον μαθητή αλλά τα στέλνουν στον καθηγητή, ευτυχώς χωρίς χρέωση! Ζητούν, όμως, να τους στείλω πρώτα ένα e-mail για την παραγγελία, μαζί με μια φωτογραφία του οπισθόφυλλου από το βιβλίο του

μαθητή, όπου πρέπει να φαίνεται το ISBN (δεν ήταν τόσο πολύπλοκη η διαδικασία κάποτε...).

Παρασκευή, 17 Νοεμβρίου: Εξηγώ την κατάσταση στις μαθήτριες και η Θεώνη μου δανείζει το βιβλίο της για να σκανάρω το οπισθόφυλλο. Ευτυχώς, έχουν τεστ γραμματικής την επόμενη φορά, οπότε δεν θα χρειαστεί να διαβάσουν από τα coursebooks.

Σάββατο, 25 Νοεμβρίου: Από τη Δευτέρα έχω στείλει το εν λόγω e-mail, όμως μέχρι σήμερα δεν έχω λάβει τα CDs. Σήμερα το πρωί πηγαίνω στο Internet cafe, ψάχνω την ηλεκτρονική αλληλογραφία μου και βρίσκω ένα μήνυμα από τη Yahoo, που λέει πως δεν έχουν καταφέρει να στείλουν το e-mail μου! Μόλις επιστρέφω σπίτι τηλεφωνώ στον εκδότη και διαπιστώνω ότι έχω λανθασμένη ηλεκτρονική διεύθυνση! Αλλά γιατί; Τόσο πολύ μπερδεύτηκα; Δε νομίζω: Πάντα επαναλαμβάνω δυο-τρεις φορές τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνα που μου δίνονται τηλεφωνικά. Άρα, την προηγούμενη φορά που μιλήσαμε, η τηλεφωνήτρια μπερδεύτηκε και μου έδωσε λάθος ηλεκτρονική διεύθυνση! Αν είναι δυνατόν!

Κυριακή 26 Νοεμβρίου: Ξαναστέλνω την ηλεκτρονική παραγγελία, στη σωστή διεύθυνση αυτή τη φορά. Όταν φθάνω σπίτι, παίρνω τηλέφωνο στον εκδοτικό οίκο, με διαβεβαιώνουν ότι το έχουν λάβει (επιτέλους!) και ότι θα έχω τα CDs σε μιαδυο μέρες. Εντέλει, θα τα λάβω σε τρεις μέρες. Πάλι καλά...

Τετάρτη, 29 Νοεμβρίου 2017

☺ Μόλις ξεκινάμε το πρωί για το σχολείο, ο μικρός μου δίνει να του ξετυλίξω ένα ροζ γλυφιτζούρι. Δεν το ξετυλίγει μόνος του επειδή δυσκολεύεται ο άντρακλας, και δεν μου το ζήτησε πιο πριν για να μην τον κράξει η μάνα μου (που τον κράζει συνεχώς τον κακομοίρη, για ψύλλου πήδημα). Σε όλο το δρόμο φαίνεται να το απολαμβάνει μα μόλις φθάνουμε έξω από το προαύλιο, δίνει μία και πετάει το γλυφιτζούρι μακριά, χωρίς να έχει φάει ούτε το μισό.

“Γιατί το πέταξες; Δεν ήταν ωραίο;” απορώ.

“Εγώ είμαι δημοφιλής σε όλο το σχολείο, δεν γίνεται να με δουν

με το γλυφιτζούρι στο στόμα, σα να 'μαι κανένα μωρό!"
"Ώστε φροντίζεις το image σου!" συμπεραίνω γελώντας.
Μάλιστα, κι εγώ έτσι δημοφιλής ήμουν όταν πήγαινα σχολείο...

Το απομεσήμερο με παίρνει ο Γιάννης με το αμάξι και πηγαίνουμε στο Mart για τα ψώνια του μήνα. Τη σκεφτόμουν αυτή την εξόρμηση επειδή φοβόμουν μήπως ο ανηψιός χάσει τον έλεγχο και πετάξει ένα κάρο λεφτά σε άχρηστα πράγματα -μα όχι: με αρκετή έκπληξη διαπιστώνω ότι συμφωνούμε πάντα στο τι χρειάζεται ν' αγοράσουμε και σε τι ποσότητα. Ύστερα περνάμε και από το Lidl, για πίτσες και χριστουγεννιάτικα τσουρέκια. "Εμείς με τα ψώνια, είναι σα να έχουμε πάει στα μπουζούκια", μου κάνει σε μια στιγμή ο ανηψιός.

Όταν φθάνουμε στο σπίτι, μας παίρνει γύρω στο ένα τέταρτο μέχρι να ξεφορτώσουμε από το αμάξι όλες τις σακούλες.

"Με το Γιάννη ταιριάζουμε πολύ στο shopping therapy! Δεν διαφωνήσαμε πουθενά, τα περάσαμε μια χαρά!" πληροφορώ τη μητέρα μου.

Δεν το περίμενα, μου 'ρθε να πω -μα αυτό το κράτησα μέσα μου.

"Εμείς οι δυο, θεία, τα πάμε πάντα μια χαρά! Αν ήσουν πιο νέα και δεν ήσουν θεία μου, θα ήσουν η γυναίκα της ζωής μου!" απαντά χαρωπά ο νεαρός.

"Αλήθεια, Γιάννη;"

"Εμ τι, ψέματα; Έχεις δει πολλές σαν εσένα να κυκλοφορούν στο δρόμο;"

Σαφώς όχι· αλλά αν μια γκόμενα τού εξέφραζε τις δικές της απόψεις με τη συχνότητα που το κάνω εγώ, σίγουρα θα την πέταγε έξω με τις κλωτσιές.

Παρεπιπτόντως: Η Μιράντα έχει πάνω από δυο μήνες να φανεί. Μάλλον το έχει πάρει απόφαση πως δεν γίνεται πια τίποτα με τον Γιάννη. Την τελευταία φορά που βρέθηκαν, της τηλεφώνησε ο ανηψιός μου και την κάλεσε στο σπίτι του αλλά όταν εκείνη έφθασε, ο νεαρός ήταν τύφλα στο μεθύσι. Όλη νύχτα την έβριζε πατόκορφα επειδή εξακολουθεί να τη θεωρεί πουτάνα και από τότε εκείνη δεν ξαναφάνηκε...

Πειράματα IV

Σάββατο, 2 Δεκεμβρίου 2017

Πείραμα: Μετά τις 9:00 το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω ένα σνίτσελ cordon blue· συμπληρώνω με λίγα πακοτίνια και καρύδια. Λίγες ώρες αργότερα έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μέσα σ' ένα λεωφορείο μαζί με την πρώην φιλενάδα μου την Ευγενία. Αλλάζουμε συνεχώς θέσεις, καθώς δεν μπορούμε να βολευτούμε έτσι ώστε να μπορούμε να μιλάμε. Καταλήγουμε σε δυο μπροστινά καθίσματα, μέχρι που έρχεται η ώρα να κατεβούμε.

Πηγαίνουμε σε κάποιο κέντρο μεταφυσικής, όπου γίνεται ένα σεμινάριο που σκοπεύουμε να παρακολουθήσουμε. Όμως, κάτι δεν πάει καλά: Καθώς περπατάμε, η Ευγενία μου κάνει περίεργες χειρονομίες, με αγγίζει ύποπτα σα να μου βάζει χέρι, γελώντας πονηρά. Όταν μου πιάνει τον πισινό, βεβαιώνομαι ότι μου κολλάει.

Εκείνη τη στιγμή, αντιλαμβάνομαι έναν λεπτό, ξανθοκάστανο άνδρα που βαδίζει δίπλα μου. Υποθέτω ότι πηγαίνει και αυτός στο σεμινάριο. Προσπαθεί να δείξει φιλικός μα μου φαίνεται αντιπαθητικός.

“Πού σε ξέρω;” τον ρωτώ, επειδή κάτι μου θυμίζει.

“Κάποτε, στην Κεφαλλονιά” απαντά εκείνος αόριστα.

Σύντομα φθάνουμε στον προορισμό μας, μέσα σ' ένα ευρύχωρο προαύλιο με πολύ κόσμο. Οι τρεις μας μπαίνουμε σ' ένα ανοιχτό δωμάτιο, όπου μπορούμε να ξεκουραστούμε και ν' αφήσουμε τα πράγματά μας. Στο μεταξύ, ο άνδρας αρχίζει να με φλερτάρει με τρόπο απαιτητικό και απωθητικό. “Είδες τι σου έφερα;” του κάνει η Ευγενία με βλοσυρό χαμόγελο, και τότε καταλαβαίνω ότι όχι μόνο γνωρίζει τον άνδρα αλλά και ότι οι δυο τους μου την έχουν στημένη. Εξακολουθώ να μην τον θέλω και του το δείχνω. Εκείνος θυμώνει, βγάζει μαχαίρι, απειλεί να με σκοτώσει. Αποφεύγω τα χτυπήματα με ευελιξία και αποχωρώ βιαστικά.

Σύντομα καταλήγω σ' έναν άλλο χώρο, όπου κάθομαι σε χαμηλά καθίσματα μαζί με άλλα άτομα. Δίπλα μου είναι ένα παιδί. Στα πόδια μου υπάρχει μια γυάλινη προθήκη γεμάτη μ' ένα υλικό σαν βαμβάκι. Εκεί μέσα βλέπω παραπεταμένα δυο κέρματα και ένα χρυσό φλουρί. Τα παίρνω κρυφά και τα σφίγγω στο χέρι μου, προσέχοντας να μη με δει κανένας. Ύστερα σηκώνομαι και φεύγω.

Επιστρέφω στο αρχικό δωμάτιο, ελπίζοντας ότι οι άλλοι δυο έχουν φύγει. Μόλις όμως πλησιάζω, αντικρίζω την Ευγενία που στέκεται και με παρατηρεί επίμονα. “Ξανάρθε!” λέει στον φίλο της για μένα, με σαρδόνιο χαμόγελο. Αυτός σπεύδει και με απειλεί ξανά με το μαχαίρι, ξανά τον αποφεύγω, φωνάζω, κόσμος μαζεύεται γύρω μας όλο περιέργεια. Κατηγορώ τους δυο για απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου, φυσικά εκείνοι αρνούνται.

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι την περιπέτεια στη μητέρα μου, εξηγώντας της ότι όλα έγιναν σ' ένα κέντρο μεταφυσικής.

“Πες μου έτσι!” μου κάνει, με αυστηρό ύφος.

“Το κέντρο μεταφυσικής δεν είχε καμία σχέση!” απαντώ και ξυπνώ...۩

☺ Ενώ έχω ξαπλώσει για μεσημέρι, η μαμά και ο Χάρης κάθονται στο σαλόνι και συζητούν περί παντός επιστητού. Κουβέντα στην κουβέντα, ο μικρός παρασύρεται και μιλάει για τη μάνα του η οποία, πριν από δυο χρόνια, είδε κι έπαθε να ξεφορτωθεί έναν Πακιστανό γκόμενο που είχε κουβαλήσει στο διαμέρισμά της: Τσακώθηκαν άγρια, τον έδιωχνε από το σπίτι της, εκείνος δεν έφευγε, της έριξε δυο-τρεις φάπες, χτύπησε κατά λάθος και το παιδί στο πόδι. Στο τέλος η Μαρίνα αναγκάστηκε να φωνάξει τον αδελφό της για να πετάξει έξω τον Πακιστανό. Τώρα η κυρία έχει άλλο πρόβλημα: "Κάνει κρα να τα ξαναφτιάξει με τον χοντρό, για να με στέλνει να κοιμάμαι με τον μπαμπά μου!” *Γιατί τα χάλασαν, αλήθεια; Μήπως η ντίβα απαίτησε να της αγοράσει ο γέρος κανένα διαμερισματάκι;*

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου αναφέρει γενικώς και αορίστως ότι

“Πολλοί και πολλές μου οφείλουν μια μεγάλη συγγνώμη και θα περιμένω όσο χρειαστεί γι' αυτή τη συγγνώμη!” (γεροντικά απωθημένα).
“Συγγνώμη!” της κάνει αμέσως ο μικρός, τρέχοντας να προλάβει...

Παρασκευή, 8 Δεκεμβρίου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (έκτος κύκλος): Στις 7 Οκτωβρίου παρατηρώ μια μικρή συστάδα που έχει φυτρώσει κολλητά στη μάντρα της βεράντας. Τα μανιτάρια είναι ήδη μισομαυρισμένα, άρα μάλλον εμφανίστηκαν χθες. Παράλληλα, μια νέα συστάδα έχει μόλις φυτρώσει πλάι στον κομμένο κορμό της βερυκοκιάς.

Δυο μέρες αργότερα μια νέα, μικρότερη συστάδα φυτρώνει πάνω στα καμένα απομεινάρια της προηγούμενης -πρώτη φορά συμβαίνει κάτι τέτοιο. Και αυτά τα μανιτάρια θα έχουν την ίδια τύχη με τα υπόλοιπα, μόνο που αυτή τη φορά θα περάσουν γύρω στις πέντε μέρες μέχρι να κατακαούν όλα.

Στις 25 Οκτωβρίου δυο νέες, πυκνότερες συστάδες εμφανίζονται στην ίδια εδαφική περιοχή. Μέχρι τις 30 του μήνα όλα τα μανιτάρια έχουν κατακαεί και αποδεκατιστεί.

Στις 3 Νοεμβρίου παρατηρώ δυο νέες συστάδες – η μία κολλητά στη μάντρα της βεράντας και η άλλη πιο πέρα, σε εντελώς "καθαρό" χώμα. Την επομένη βλέπω άλλη μια ομάδα μανιταριών, που στέκονται σχετικά αραιά μεταξύ τους, περιμετρικά στον κομένο κορμό. Ακόμη, υπάρχει άλλη μία μικρή και στενή συστάδα *έξω από το παρτέρι*, μέσα σε μια ρωγμή στο τσιμεντένιο πλατύσκαλο της εξωτερικής σκάλας! Εδώ τα μανιτάρια είναι μικρότερα και πολύ σφηνωμένα το ένα με το άλλο. Τρεις μέρες αργότερα, όλα τα φυτά έχουν κατακαεί και αποδεκατιστεί, το ίδιο και η μικρή συστάδα, που φαίνεται όμως περισσότερο ξερή παρά καμένη. Η γνώριμη ασημένια ζελατινώδης ουσία, με μια πρασινωπή απόχρωση, καλύπτει σε λωρίδες όλο το μαυρισμένο έδαφος.

Στις 15 Νοεμβρίου δυο νέες συστάδες ξεπετάγονται στην ίδια εδαφική περιοχή, και την επομένη εμφανίζεται άλλη μια.

Συνολικά τρεις συστάδες απλώνονται γύρω από τον κομμένο κορμό, μα αυτή τη φορά τα μανιτάρια είναι κάπως πιο αραιά από τις προηγούμενες φορές. Δυο μέρες αργότερα, τα φυτά έχουν αρχίσει να καίγονται αλλά μάλλον με πιο αργό ρυθμό απ' ότι συνήθως: Έχουν πάρει χρώμα σκούρο καφέ, με μαυρισμένες και ξεφτισμένες τις άκρες των κεφαλιών. Μέχρι τις 18 του μήνα, το μόνο που έχει μείνει είναι λιγοστά καβουρνιασμένα αποκαΐδια πάνω στο μαυρισμένο χώμα.

Στις 3 Δεκεμβρίου εμφανίζονται δυο νέες συστάδες, με τα μανιτάρια κάπως αραιά μεταξύ τους. Την επομένη οι συστάδες έχουν γίνει πέντε, κάπως μακριά η μία από την άλλη, όλες γύρω από τον κομένο και μαυρισμένο κορμό βερυκοκιάς. Στις 5 του μήνα τα μανιτάρια είναι πλήρως ανοιγμένα αλλά μισομαυρισμένα· μερικά φαίνονται σαν να έχουν φαγωθεί από κάτι. Το άλλο πρωί έχουν μαυρίσει ακόμα περισσότερο μα στέκονταν ακόμα. Σήμερα το πρωί έχουν κατακαεί όλα, ενώ η παρακείμενη χλόη έχει μαυρίσει εντελώς. Τους τελευταίους μήνες τα μανιτάρια αντέχουν περισσότερο: καταστρέφονται μέσα σε πέντε μέρες αντί σε δυο.

Και μια σύγκριση: Στις 11 Νοεμβρίου είδα παρόμοια μανιτάρια στο παρτέρι ενός ψιλικατζίδικου. Ήταν δέκα όλα κι όλα, μάλλον αραιά μεταξύ τους, με ωραίο μπεζ χρώμα, πάνω σε μαύρο (αλλά όχι καμένο) χώμα. Τα ξαναείδα στις 18 του μήνα· είχαν μείνει έξι, με χρώμα καφετί, πιο σκούρο στις άκρες των κεφαλιών. Δυο μέρες αργότερα είχαν "πέσει" και τα υπόλοιπα

αφού είχαν πάρει ένα σκούρο καφέ χρώμα, ωστόσο δεν ήταν καβουρνιασμένα. Προφανώς, τα μανιτάρια του είδους μαραίνονται γρήγορα – μα όχι τόσο γρήγορα όσο τα δικά μου, και σίγουρα δεν καίγονται...

Σάββατο, 9 Δεκεμβρίου 2017

☺ “Νονάααα!” μου φωνάζει ξαφνικά ο Χαρούλης, ενώ παίζει με τα παιχνίδια του κι εγώ κάνω τις δουλειές του σπιτιού.
“Τι;”
“Τίποτα!”
“Μήπως θέλεις να παίξουμε;” τον ρωτώ πονηρά.
“Τι-πώς-πού-πότε;” αναφωνεί και φωτίζεται ολόκληρος.
“Όχι τώρα, έχω δουλειές· το απόγευμα”.
“Το απόγευμα θα έρθει ένας φίλος μου”.
“Τότε, θα παίξεις με τον φίλο σου”, του λέω και συνεχίζω τις δουλειές.

Όση ώρα σκουπίζω, ο μικρός τρέχει συνεχώς κοντά μου, κλωτσώντας τη μπάλα και φροντίζοντας να μου τη φέρνει συνεχώς στα πόδια, φωνάζοντας
“Ποδίτσαααα! Ξανά ποδίτσαααα!”
“Ποδίτσα; Τι ποδίτσα;” απορώ.
“Να, που σου στέλνω τη μπάλα ανάμεσα στα πόδια!”
Άκου, ποδίτσα...

☻ Παρεπιπτόντως: Ο μικρός έχει φθάσει εννιάμισι χρονών και αδυνατεί να παίξει οτιδήποτε άλλο εκτός από ποδόσφαιρο. Διαρκώς υπερκινητικός και ανήσυχος, θέλει συνέχεια να κλωτσάει μια μπάλα, αλλιώς δεν νιώθει καλά. Ακόμη και τα computer games που παίζει, έχουν να κάνουν πάντα με ποδόσφαιρο. Εντάξει, το καλαταβαίνω πως η μπάλα είναι το πάθος του, μα αυτό μου φαίνεται σαν ψύχωση πια.

Επιπλέον, εξακολουθώ να παρατηρώ ορισμένες σκοτεινές πλευρές στην προσωπικότητα του νεαρού: Εξυπνάκιας και αντιρρησίας, έχει πάντα έτοιμο ένα νευρωτικό "όχι αυτό που λες εσύ, ακριβώς το αντίθετο" στην παραμικρή φράση που θα ακούσει. Άλλοτε σπεύδει να μειώσει τον συνομιλητή του (κι ας είναι πολύ μεγαλύτερος) στην πρώτη ευκαιρία γιατί, κατά τη

γνώμη του, δεν κάνουμε τίποτα καλά:
“Δεν μου τα λες σωστά, γι' αυτό προτιμώ να διαβάζω με τη μαμά μου!” μου κοπανάει σε μια στιγμή, επειδή κρίνει πως δεν του δείχνω σωστά μια άσκηση μαθηματικών.
“Τότε να τα κάνεις με τη μάνα σου, αφού είσαι τόσο έξυπνος! Νομίζεις πως δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω παρά ν' ασχολούμαι μαζί σου;” του απαντάω και τον παρατάω σύξυλο.
“Έλα να κάνουμε τις ασκήσεις!” μου φωνάζει, τρέχοντας ξωπίσω μου.
“Αφού δεν σου τα λέω σωστά!”
“Δεν εννοούσα αυτό, εννοούσα ότι η μαμά δεν μπερδεύεται εύκολα!”
“Να τα κάνεις με τη μάνα σου, που δεν μπερδεύεται εύκολα!” επιμένω, ενώ δείχνω πολύ απασχολημένη στο κομπιούτερ. Εντέλει, θα τον βοηθήσω να τελειώσει τα μαθήματά του, ενώ εκείνος κάνει τον ψόφιο κοριό...

* * * *

Πέμπτη, 14 Δεκεμβρίου 2017
Η συνταρακτική συνέχεια του οικογενειακού μας σήριαλ: Κατά το μεσημέρι, η αδελφή μου έρχεται κάτω και μας πληροφορεί ότι ο Θάνος έχει ήδη κανονίσει να μπει στο νοσοκομείο την ερχόμενη Τρίτη για να αφαιρέσει τα γρομπούλια στους ώμους και στους γοφούς.
“Θα τα βγάλει όλα μαζί, και τα τέσσερα, με ολική νάρκωση”, μας εξηγεί.
“Πολύ γρήγορα βρήκε τα τρία χιλιάρικα”, πετάω αυθόρμητα και μια αμήχανη σιωπή απλώνεται στο χώρο για μερικές στιγμές.
“Τι ακριβώς είπε ο γιατρός πως είναι αυτά τα πράγματα;” ρωτώ κατόπιν.
“Κοκκιώματα λέγονται”, απαντά διστακτικά η αδελφή μου.

Λίγο αργότερα κατεβαίνει ο Θανάσης, επαναλαμβάνει τα λεγόμενα της μητέρας του και συμπληρώνει ότι πέτυχε ευνοϊκό τρόπο πληρωμής επειδή η γυναίκα και τα παιδιά του γιατρού τυχαίνει να είναι πελάτες του στο γυμναστήριο.

Το απόγευμα έρχεται κάτω η Αννούσκα, συζητάμε για την επικείμενη εγχείρηση του Θάνου, τη ρωτώ (δήθεν αθώα) πώς λέγονται τα εξογκώματα, επιβεβαιώνει και αυτή τον όρο κοκκιώματα, μα εγώ εξακολουθώ να τρέφω αμφιβολίες. Ύστερα μας εκμυστηρεύεται πως εκείνο που τους απασχολεί περισσότερο είναι τι θα γίνει με τα γεύματα του πρίγκηπα εκείνες τις δυο μέρες που θα μείνει στο νοσοκομείο! *Ε ρε γλέντια...*

Στη συνέχεια, η νεαρή ξεκινά ένα περίεργο λογίδριο σχετικά με το πόσο εκπληκτικό είναι το επαγγελματικό body building που κάνει ο Θανάσης, εφόσον "είναι κάτι που απαιτεί τεράστια θέληση και θυσίες". Το ύφος της είναι κατανυκτικά σοβαρό, λες και μιλάει για κανέναν ημίθεο. Ακόμη, υποστηρίζει ότι οι σπουδαίοι μποντιμπιλντεράδες, "ιδίως εκείνοι που λαβαίνουν μέρος στο Mr Olympia, έχουν όλοι τέτοια εξογκώματα, και μάλιστα διπλάσια από του Θάνου!"

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

"Εγώ, πάντως, έχω δει φωτογραφίες διαφόρων Mr Olympia, αλλά δεν έχω παρατηρήσει κανένα τέτοιο εξόγκωμα!" της αντιγυρίζω.

"Εεε, φροντίζουν να τα κρύβουν με το κατάλληλο εσώρουχο..." (!)

"Μα δεν είναι πιο αυστηροί οι κριτές εκεί; Εξαιτίας αυτών των λιπωμάτων ο Θανάσης δεν έλαβε μέρος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα που έγινε στην Αθήνα τον περασμένο μήνα", της θυμίζω.

"Στην Ελλάδα γίνεται αυτό", τονίζει η Αννούσκα και συμπληρώνει ακάθεκτη: "Στο εξωτερικό οι κριτές κάνουν τα στραβά μάτια επειδή εκεί μετράει πιο πολύ η θυσία που κάνει κάποιος για το body building" (!)

"Δηλαδή, στους αγώνες Mr Olympia επιβραβεύεται περισσότερο η θυσία παρά το αποτέλεσμα;" της κάνω, με μάλλον φανερή δυσπιστία.

"Ναι, επιβραβεύεται περισσότερο η θυσία, επειδή όσοι φθάνουν εκεί δεν είναι συνηθισμένοι άνθρωποι όπως εμείς! Αυτό το άθλημα απαιτεί υπεράνθρωπες προσπάθειες, ατσάλινη θέληση και προπάντων, θυσίες!"

"Θυσία για έναν ανώτερο σκοπό", μου ξεφεύγει η ειρωνία.

“Εμείς δεν θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε τόσο σκληρή προπόνηση καθημερινά, ούτε να στερούμαστε όλα όσα στερούνται αυτοί, δεν μπορούμε να μη φάμε εκείνο ή το άλλο φαγητό, δεν μπορούμε να μη βγαίνουμε έξω τα βράδια...” συνεχίζει, με μάτια που λάμπουν εκστατικά.

Αυτά, τώρα, της τα έχει κάνει πλύση εγκεφάλου ο Θάνος ή τα σερβίρει από μόνη της η βλαμμένη; Πανέμορφη, θεόχαζη και μαζόχα – αυτό ακριβώς που ζητούν οι άνδρες, μα ειδικά οι ερπετοειδείς "Θανάσηδες" πάντα βρίσκουν αυτό που θέλουν. Και ξαφνικά μου έρχεται η

Φλασιά: Μήπως η Αννούσκα ανέχεται όσα ανέχεται επειδή υπολογίζει ότι στα επόμενα χρόνια ο Θανάσης θα καταφέρει να στεφθεί Mr Olympia και να γίνει πάμπλουτος (πράγμα που κι εγώ δεν αποκλείω καθόλου); Τότε, αν δεν της φέρεται καλά, θα τον χωρίσει και θα του πάρει με το νόμο τη μισή περιουσία, αυτήν που θα έχει αποκτηθεί μετά το γάμο. Όχι ότι δεν θα του άξιζε του βαρύμαγκα, όμως... πόσο ξεφτίλα μπορεί να είσαι, για να υπομένεις ανελέητους ξυλοδαρμούς και ταπεινώσεις επί χρόνια ολόκληρα, *μήπως* και κάποτε βγάλεις φράγκα;

Μετά από σχετική έρευνα στο Internet, τόσο σε ελληνικά όσο και σε αγγλόφωνα sites, ανακαλύπτω ότι αυτά που έχει ο Θανάσης στο σώμα του μόνο "κοκκιώματα" δεν είναι – εφόσον τα κοκκιώματα μοιάζουν με εκζέματα ή με κόκκινες φουσκωτές κρεατοελιές. Γρομπούλια σαν του ανηψιού μου δεν είδα πουθενά, σε κανένα site με bodybuilders, ούτε σχετικό με "προβλήματα υγείας αθλητών", ούτε καν σε λήμματα του τύπου "παρενέργειες στεροειδών αναβολικών". Γύρευε τι παίρνει ο πρωταθλητής μας για να καταλήξει έτσι, και σε τι δόσεις τα παίρνει...

Παρασκευή, 15 Δεκεμβρίου 2017

Κατά τις 11.00 το πρωί έρχεται κάτω η Αλίκη, λίγο πριν φύγει για το εστιατόριο, και ακόμα μια φορά ξεκινάει τα ίδια παράπονα: Εδώ και λίγους μήνες σκοτώνεται στη δουλειά επειδή ουσιαστικά είναι η μόνη σερβιτόρα στο "Χαρούλη": Όλα

τα υπόλοιπα γκαρσόνια (εκτός από μια που έχει πολύ χοντρό βύσμα και το παίζει χοντρή προϊσταμένη) έχουν αποδειχθεί ανίκανοι, οπότε είτε παίρνουν πόδι, είτε απασχολούνται μόλις για κανένα δίωρο την ημέρα, δηλαδή μονάχα όταν πέφτει πολλή πελατεία. Έτσι και αδειάσουν μερικά τραπέζια, τα αφεντικά στέλνουν τους "περίσσιους" υπαλλήλους στα σπίτια τους και η αδελφούλα μου μένει μόνη της στη σάλα, εφόσον θεωρείται η μόνη σερβιτόρα που είναι αρκετά γρήγορη και ικανή ώστε να της επιτρέπεται να συμπληρώνει κανονικά το ωράριό της, έξι ή επτά ώρες κάθε μέρα. Ενίοτε προσλαμβάνονται νέα γκαρσόνια μα και αυτοί γρήγορα αποδεικνύονται ανίκανοι. Συνεπώς, η Αλίκη αναγκάζεται να εξυπηρετεί μονάχη της ολόκληρο το μαγαζί· αν τύχει τα τραπέζια να γεμίσουν ξαφνικά, τρέχει και δεν φθάνει, της βγαίνει η πίστη, μα έτσι συγκεντρώνει όλα τα φιλοδωρήματα. Δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ: Με ποιόν από εκεί μέσα πηδιέται η μις Αλίκη για να μπορεί να είναι η Νο 1 γκαρσόνα;

Λίγο αργότερα εμφανίζεται ο Γιάννης και μας αναγγέλλει περιχαρής ότι μόλις απέκτησε κάτι εξαιρετικά πολύτιμο, που από καιρό επιθυμούσε: Είναι ένα διπλό στρώμα Candia, προσωρινά παρκαρισμένο στον πλαϊνό διάδρομο της αυλής μας. Είναι λευκό, φουσκωτό, γυαλιστερό και φαίνεται ολοκαίνουργιο μέσα στην πλαστική θήκη του.

“Αυτό το στρώμα κάνει δύο χιλιάρικα! Κι εγώ το βρήκα τυχαία, στο δρόμο, καθώς γύριζα με το αμάξι της δουλειάς! Το φόρτωσα, λοιπόν, και το 'φερα! Ό,τι ακριβώς χρειαζόμουν, γιατί το δικό μου στρώμα έχει παλιώσει, είναι γεμάτο γρομπούλια και με πονάει η μέση μου με δαύτο! Αυτό θα πει τύχη! Έχω πολύ μεγάλη κωλάρα!” δηλώνει γελαστά.

“Μπράβο, Γιάννη!” του κάνω, με χαρά αλλά κι έκπληξη.

Λίγο αργότερα, μόλις το βλέπει η αδελφή μου εκδηλώνει κι αυτή την άμεση έκπληξή της: “Μα πετάξανε τέτοιο στρώμα; Σαν καινούργιο μοιάζει!”

Πράγματι, είναι πολύ μεγάλη τύχη που βρήκε ο Γιάννης αυτό το θαυμάσιο στρώμα... *Το βρήκε όμως; Ή, μήπως, το αγόρασε;* υποψιάζομαι ξαφνικά. Η θήκη του είναι μεν σχισμένη

από τη μία πλευρά, μα μπορεί κάλλιστα να την έσχισε ο ίδιος. Αλλά μήπως παραείμαι καχύποπτη; Μήπως γίνομαι υπερβολική με τους Μαρκάκηδες; Μήπως κάνω λάθος; Μακάρι να κάνω λάθος. Γιατί, αν δεν κάνω λάθος, έχω να κάνω με πολύ επικίνδυνα άτομα...

Τρίτη, 19 Δεκεμβρίου 2017

Η ώρα είναι 8:00 το πρωί και ο Θανάσης βρίσκεται ήδη στο χειρουργείο, ενώ η μητέρα του και η γκόμενά του περιμένουν απέξω. Η εγχείρηση αναμένεται να διαρκέσει τρισήμισι ώρες. Όμως, οι ώρες περνούν, το ρολόι δείχνει 1:00, μετά 2:00, ύστερα 3:00, ο Νάσος ακόμα να βγει! Της Αλίκης της έχουν σπάσει τα νεύρα, τηλεφωνεί και φωνάζει να έλθουν στο νοσοκομείο ο Γιάννης και ο Λάμπης, όπου όλοι αγωνιούν λεπτό με λεπτό. Κατά τις 4:00 το απόγευμα βγαίνει έξω ο χειρούργος και αναγγέλλει αγανακτισμένος ότι "Η κατάσταση είναι πολύ πιο σοβαρή απ' όσο νόμιζα! Αν το ήξερα, δεν θα το αναλάμβανα!"

Εντέλει, ο Θανάσης θα βγει από το χειρουργείο στις 4:30. Ευτυχώς, όλα έχουν πάει καλά παρόλο που η εγχείρηση κράτησε οκτώμισι ώρες αντί τρισήμισι που υπολόγιζαν αρχικά οι γιατροί. Το πρόβλημα ήταν ότι οι τέσσερις όγκοι ήταν σκληροί σαν πέτρες και πολύ εκτεταμένοι μέσα στους μυς. Επιπλέον, χρειάστηκε να του βάλουν πολύ αίμα επειδή έπαθε μεγάλη αιμορραγία στον αριστερό ώμο και οι γιατροί δεν μπορούσαν να βγάλουν άκρη.

"Κινδύνεψε να μη βγει ζωντανός, ή να βγει σακατεμένος! Ειδικά οι όγκοι στους γλουτούς είχαν κάνει πλοκάμια που πλησίαζαν πολύ το ισχιακό νεύρο! Θα μπορούσε να μείνει παράλυτος!" μας εξηγεί αργότερα η Αλίκη, σε έξαλλη κατάσταση.

Κατά τις 8:30 το βράδι, τηλεφωνεί ο ίδιος ο Θάνος στη μητέρα μου και την ενημερώνει πως η εγχείρηση αποδείχτηκε πιο επικίνδυνη απ' όσο περίμεναν και πως φτηνά τη γλύτωσε. Στο τέλος παραγγέλνει να του φτιάξουμε μελομακάρονα. Περιττό να το πω, η μαμά με στέλνει αυτοστιγμή ν' αγοράσω τα

υλικά (25 ευρώ) για να τα φτιάξουμε επιτόπου· τουλάχιστον, θα μας φτάσουν για άλλη μια φορά.

Ο Γιάννης επιστρέφει στο σπίτι στις 9:00. Μόλις κάθεται στην καρέκλα, αναγγέλλει ξεφυσώντας ότι
“Ο Θάνος έχει πάρα πολλές ψυχώσεις!”
“Το ξέρουμε αυτό”, συμφωνώ.
“Προκαλεί συνεχώς προβλήματα και δεν υποψιάζεται καν τι προβλήματα δημιουργεί στους άλλους!”
“Θεωρεί πως όλοι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να τον υπηρετούμε”, εξηγώ ήρεμα.
Ο Γιάννης, μάλλον ταραγμένος, μας πληροφορεί ότι “Δεν θεωρεί εμάς οικογένειά του, αλλά την οικογένεια της Αννούσκας! Ειδικά εμένα, δεν με ζήτησε καθόλου! Τη μάνα της Αννούσκας την φωνάζει "μαμά" και την Αννούσκα "γυναίκα"! Η μαμά της πράγματι τους βοηθάει πολύ: Κάθε τόσο τους φέρνει φαγητά, τους δίνει λεφτά, και σήμερα είναι όλη μέρα εκεί! Έδωσε, μάλιστα, 1000 ευρώ για την εγχείρηση αλλά ο Θάνος δεν πρέπει να το μάθει αυτό γιατί θα θυμώσει!”
Δηλαδή, και πληρώνουν και φοβούνται τα εξυπνοπούλια -*ή μήπως έτσι λένε;*

Σα να μου φαίνεται πως μια χαρά τον έχουν διπλαρώσει τον Θάνο οι Ρωσίδες, ελπίζοντας σε μπόλικα φράγκα στο μέλλον (αλλά τα έξυπνα πουλιά από τη μύτη πιάνονται). Ο Θανάσης, από τη μεριά του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταφέρνει πάντα αυτό που διακαώς επιθυμεί: να ασχολούνται διαρκώς όλοι μαζί του. Και παραδόξως όλοι φαίνονται να το απολαμβάνουν που ασχολούνται διαρκώς μαζί του -όλοι εκτός από μένα...

Τετάρτη, 20 Δεκεμβρίου 2017

Όσο βρίσκεται ο Θανάσης στο νοσοκομείο, τρεις γυναίκες (η Αλίκη, η Αννούσκα και η μητέρα της) είναι μαζί του νύχτα-μέρα, παρόλο που ο νεαρός δεν είναι τόσο άσχημα εφόσον μπορεί να σηκώνεται μόνος του και να πηγαίνει στην τουαλέτα. Ωστόσο, ο πρίγκηπας είναι όλο νεύρα και απαίτηση, μας λέει στο τηλέφωνο η Αλίκη. Ειδικά τη μάνα του και τη

γκόμενά του τις διατάζει και τις βρίζει συνεχώς, κατηγορώντας τες για όλα του τα προβλήματα και για την τωρινή κατάστασή του. Πιθανόν αυτή η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά να οφείλεται στην ταλαιπωρία της εγχείρησης, όμως ο Θάνος έτσι ήταν πάντα...

Κατά τις 2:30 μμ ο Θανάσης επιστρέφει στο σπίτι. Παρόλο που είναι ακόμη φορτωμένος με τους καθετήρες που απομακρύνουν το αίμα από τα εγχειρισμένα σημεία, φαίνεται ακμαίος, αγέρωχος και αρκετά δυνατός ώστε να βρίζει πατόκορφα τη μάνα του: “Βλαμμένη, άχρηστη, δεν ξέρεις να οδηγείς, παρά λίγο να μας σκοτώσεις, τέσσερις φορές πήγες αντίθετα στο ρεύμα, δεν πρόσεχες τα φανάρια, ηλίθια, κλπ”. Η Αλίκη μπαίνει μέσα αμίλητη, σαν αποσβολωμένη, ενώ ο γιόκας της συνεχίζει το ακατάσχετο βρισίδι για αρκετή ώρα. Ο Γιάννης σπεύδει να συμφωνήσει μαζί του ότι η μάνα τους είναι δημόσιος κίνδυνος όταν οδηγεί, "όπως όλες οι γυναίκες, άλλωστε".

“Δεν φαντάζεστε τι τράβηξα μέχρι να έλθουμε, με πόνεσε το αυτί μου να τον ακούω συνέχεια, όση ώρα οδηγούσα! Δεν σταμάτησε στιγμή να με βρίζει, άχρηστη να με ανεβάζει, ηλίθια να με κατεβάζει!” μας εξηγεί η Αλίκη αργότερα, αφού ο Νάσος και η Αννούσκα έχουν ανέβει επάνω. “Μόλις ξύπνησε απο τη νάρκωση, ζήτησε τον πατέρα του, που υποτίθεται πως δεν θέλει να τον βλέπει!” ... “Ο άνθρωπος είναι αχάριστος και ψυχωτικός! Δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να βρίζει την Αννούσκα με λόγια που κι εγώ ντρεπόμουν για λογαριασμό του!” ... “Δεν την άφησε να ξεκουραστεί ούτε λεπτό, την ανάγκασε να μείνει όλη νύχτα ξύπνια, όρθια από πάνω του μέρα και νύχτα, ενώ εκείνος της φώναζε "Μωρή πουτάνα, εγώ έμεινα δυο χρόνια στο κρεβάτι όταν ήμουν μικρός, γι' αυτό κι εσύ τώρα δεν θα το κουνήσεις από δω, όσες ώρες κι αν περάσουν, κατάλαβες μωρή πουτάνα;" Είναι παρανοϊκός, ανελέητος, σαδιστής, μπορεί να γίνει επικίνδυνος!” ... “Εμένα δεν ήθελε ούτε να με βλέπει, ούτε ξέρω πόσες φορές με διέταξε να φύγω, φωνάζοντάς μου "Άχρηστη μάνα, πού ήσουν όταν βάραγα διπλές ενέσεις;" Κάποιες στιγμές μόνο, έπεφτε στο άλλο άκρο κι έκλαιγε

φωνάζοντας "Δεν θέλω να σας χάσω, κανέναν από σας, αλλά δεν μπορώ ούτε να σας αγαπήσω", έχει διπολική διαταραχή!” ...
“Σε μια στιγμή, για να περάσει κάπως ευχάριστα η ώρα, τους διάβασα τα ζώδια από ένα περιοδικό· το ζώδιο της Αννούσκας τη συμβούλευε να πάει καμιά εκδρομή για να ξεσκάσει, κι εκείνος τότε άρχισε να ουρλιάζει "Μωρή πουτάνα, που θέλεις πίπες και εκδρομές!" -δεν πάει καθόλου καλά ο άνθρωπος!”

Και ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι ο Master Nassos εκδηλώνει αυτό το ακραίο ψυχωτικό μίσος μονάχα ενάντια στις γυναίκες! Από αυτές απαιτεί τον ουρανό και τ' άστρα κάθε ώρα και στιγμή, ενάντια σε αυτές εκφράζει διαρκώς απέραντη περιφρόνηση, αυτές σκυλοβρίζει και ξυλοκοπάει αλύπητα, αυτές φταίνε πάντα για όλα. Στους άνδρες δεν φέρεται ποτέ έτσι, το πολύ-πολύ να τους κάνει μούτρα, πχ στον αδελφό του ή στον πατέρα του. Τον ίδιο ψυχωτικό μισογυνισμό έχει και ο Γιάννης αλλά σε κάπως μικρότερο βαθμό, ή απλά υποκρίνεται περισσότερο. Αναρωτιέμαι, μονάχα, πώς και πού να τους έχει καλλιεργηθεί: σε καμιά παραστρατιωτική οργάνωση (= μισογύνικα κυκλώματα) μήπως;
“Επιπλέον, οι γιατροί είπαν πως ο Θανάσης έχει μεγαλοκαρδία και πρόβλημα στα νεφρά”, συνεχίζει η Αλίκη σχεδόν χωρίς ανάσα, “οπότε πρέπει ν' αφήσει γρήγορα το body building” (*σιγά μη το αφήσει)* ... “Άκουσα τον χειρούργο με τ' αυτιά μου: "Ο άνθρωπος δεν μπορεί να έχει καρδιά βοδιού, κι εσύ έχεις καρδιά βοδιού! Αν δεν σταματήσεις τα αναβολικά, το πολύ σε πέντε χρόνια θα έχεις σοβαρότατο πρόβλημα! Και αν σου ξανατύχει κάτι τέτοιο, εγώ δεν σε αναλαμβάνω!” του είπε ορθά-κοφτά. Τότε ο Θανάσης άρχισε τα σου-ξου-μου-ξου σχετικά με την ιερότητα του body building αλλά ο γιατρός ήταν ανένδοτος: "Εμένα δεν με πείθεις, αυτά πες τα σε άλλους που τους πείθεις και η συζήτηση τελειώνει εδώ!”

Στο σημείο αυτό, αποφασίζω να εκμυστηρευτώ στην Αλίκη ορισμένα πράγματα που σκόπευα να κρατήσω για τον εαυτό μου: “Θα σου πω κάτι που δεν σου έχω πει, αλλά μη το πεις στον Θάνο και βάλει ξανά τις φωνές: Έψαξα στο Internet για την περίπτωσή του, όμως δεν βρήκα τίποτα απολύτως που

να μοιάζει με τα εξογκώματα που είχε ο Θάνος, ούτε φωτογραφίες άλλων αθλητών που να έχουν παρόμοια πράγματα! Αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με κοκκιώματα, τα κοκκιώματα είναι σαν εκζέματα ή κόκκινες κρεατοελιές!”
“Το ξέρω! Ο χειρούργος μας είπε ότι δεν έχουν ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο και ότι θα κρατήσουν τα δείγματα για έρευνες!”
“Και πού ακριβώς οφείλονται αυτά τα εξογκώματα; Τι σας είπαν οι γιατροί;”
“Προέρχονται μάλλον από νοθευμένες ουσίες” κομπιάζει η Αλίκη, “ή υπερβολική δόση αναβολικών που ο οργανισμός προσπάθησε να αποβάλει με αυτόν τον τρόπο”.
“Τώρα όμως που κινδύνεψε, ο Θάνος θα καταλάβει και θα σταματήσει τα πολλά-πολλά” λέει η μητέρα μου, χωρίς να πείθει κανέναν.
“Ο Θανάσης μας μισεί όλους! Θεωρεί ότι εμείς εδώ δεν του έχουμε προσφέρει τίποτα, μόνο στη μάνα της Αννούσκας δεν φώναζε, εκείνη θεωρεί μάνα του!” συνεχίζει η Αλίκη. “Όλους εμάς μας καταριέται και θεωρεί πως δεν είμαστε η οικογένειά του! Από μας μονάχα εσένα υπολογίζει, μητέρα, επειδή εσύ δεν πηδιέσαι, ενώ όλο του χαϊδεύεις τ' αυτιά: "Ναι, Θάνο μου, θα σου πάρω ρύζια " ... "Ναι, Θάνο μου, θα βγεις παγκόσμιος πρωταθλητής" ... "Ναι, Θάνο μου, πάρε κι άλλα αναβολικά"... Γι' αυτό, λοιπόν, επειδή μόνο εσένα μπορεί ν' ακούσει, κοίτα να μου μιλήσεις και να του εξηγήσεις ότι πρέπει να τα σταματήσει όλα αυτά, αλλιώς δεν θα έχει καλή κατάληξη!”
“Μην κάνεις έτσι, είναι από τη νάρκωση που παραφέρεται, δεν καταλαβαίνεις;” απαντά η μαμά.
“Εγώ κρούω τον κώδωνα του κινδύνου”, επιμένει η Αλίκη. “Αν δεν τον λογικέψει κάποιος, στο τέλος ή θα σκοτώσει κανέναν ή θα αυτοκτονήσει! Κι επειδή μόνο εσένα υπολογίζει, μητέρα, κοίτα να του μιλήσεις εσύ!”
“Καλά, θα του μιλήσω”, συμφωνεί απρόθυμα η μάνα μου.
“Για μένα είπε τίποτα;” ρωτάω τότε.
“Τίποτα!” απαντά η Αλίκη κοφτά και αποχωρεί αμέσως.

Και μια τρυφερή αδελφική ανάμνηση: “Φρόντισε να μην πάθεις ποτέ τίποτα”, μου είχε πει κάποτε η Αλίκη, “γιατί αν

βρεθείς εσύ στο νοσοκομείο, δεν θα μπορέσει να έλθει κανείς να σε δει, ούτε για μια ώρα!”. Σαφέστατα ελπίζω και προσέχω να μην πάθω τίποτα – αλλά κι αν πάθω θα φροντίσω να μη το μάθει κανείς τους: Αν ποτέ χρειαστεί να μείνω λίγες μέρες σε νοσοκομείο (χτύπα ξύλο), θα δικαιολογήσω την απουσία μου ως "διακοπές με κάποια φίλη"'. Προτιμώ να πληρώσω πχ 2000 ευρώ σε νοσοκόμες να με κοιτάξουν, παρά 25.000 ευρώ στους Μαρκάκηδες για το τίποτα...

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου 2017

Μυστήρια της Ύπαρξης: Αργά το βράδι νιώθω ιδιαίτερη συγκίνηση, καθώς παίζω το τελευταίο μου παιγνίδι Existence. Στο τελευταίο γύρο, χάρη σε μια αμυντική μαγεία, τρία mountains (με σύμβολο τη φωτιά) γίνονται πλάσματα, ανεβαίνουν στο πεδίο μάχης και είναι νικητές -οι τελευταίοι νικητές στην ιστορία του Existence! Κάτι ανάλογο δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ, στα δέκα χρόνια που παίζω! Το αναπάντεχο ***σημείον*** με προβληματίζει αλλά δεν θα το σκεφτώ περισσότερο...

Σάββατο, 23 Δεκεμβρίου 2017

☺ Λίγο μετά το μεσημέρι, ο Γιαννης κι εγώ πηγαίνουμε για τα ψώνια του μήνα στο Mart και μετά στο Lidl. Μαζί μας είναι και ο Χαρούλης, ο οποίος -το έχω παρατηρήσει και άλλες φορές- δεν ζητάει να του πάρουμε το παραμικρό. “Μήπως θέλεις καμιά σοκολάτα;'” του κάνει ο πατέρας του μόλις περνάμε μπροστά από τις λιχουδιές, αλλά εκείνος λέει κατηγορηματικά "όχι, δεν θέλω". Άλλο σημερινό παιδί, στη θέση του, θα απαιτούσε να σηκώσουμε όλο το μαγαζί για χάρη του...۩

Πείραμα: Όταν φθάνουμε στο σπίτι, η μαμά μας ετοιμάζει πίτσες με προσούτο και μανιτάρι. Προσθέτω μπόλικο τυρί cheddar και συνοδεύω με μια μπύρα Amstel. Τρώω με όρεξη, ύστερα ξαπλώνω, με παίρνει ο ύπνος και ακολουθεί μια ασυνήθιστη

Περιπέτεια του Μεσημεριού: Περπατώ στη Νηρηίδων· φθάνοντας έξω από την πολυκατοικία της Θεώνης, τη βλέπω στην αυλή και με καλεί στο σπίτι της για να μου δώσει ένα δώρο. Ωστόσο, δεν με οδηγεί στο διαμέρισμά της αλλά σ' ένα πλαϊνό δωμάτιο, όπου βρίσκονται άλλες δυο γυναίκες κι ένας άνδρας, ο οποίος πρέπει να είναι μάγος ή αστρολόγος. Καθώς βολευόμαστε όλοι γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, παρατηρώ πίσω μου ένα λεπτό μεταλλικό αναλόγιο, όπου είναι στέκεται ένα βιβλίο μικρού μεγέθους· στο εξώφυλο υπάρχει ο τίτλος “Κόκκινος Δράκος” κι ένα σχηματοποιημένο σχέδιο δράκου πάνω σε κόκκινες φλόγες. Υποψιάζομαι ότι ο μάγος είναι σατανιστής αλλά δεν λέω τίποτα.

Στο μεταξύ, ο άνδρας απαγγέλλει έναν όχι τόσο ευοίωνο χρησμό για μία από τις γυναίκες, ενώ μια αλληλουχία από εικόνες ανάλογου περιεχομένου εμφανίζονται μέσα σε μια οθόνη δίπλα μας. Η γυναίκα αποχωρεί προβληματισμένη.

Ύστερα, έρχεται η σειρά μου. Ο μάγος με οδηγεί σ' ένα ακριανό δωματιάκι με μικρό παράθυρο όπου όλα, τοίχοι και έπιπλα, έχουν ένα ομοιόμορφο καφεπράσινο χρώμα. Η σπάνια ησυχία του χώρου με εκπλήττει ευχάριστα. Κάθομαι σ' ένα μονό ξύλινο κρεβάτι, σκεπασμένο με μια καπιτονέ κουβέρτα. Ο μάγος με πλησιάζει, κολλάει το κεφάλι του στο δικό μου και αρχίζει να προφέρει ένα ακατάληπτο ξόρκι. Νιώθω ανήσυχη και προσεύχομαι νοερά "Θεέ μου, βάλε το χέρι σου".

Κατόπιν ξαπλώνω στο κρεβάτι, ενώ εκείνος είναι ακόμα δίπλα μου και συνεχίζει την απαγγελία. Νιώθω μια περίεργη δυσφορία, σα να μην ελέγχω το σώμα μου· τότε, βλέπω τα χέρια μου να υψώνονται προς το ταβάνι, χωρίς τη δική μου θέληση, σαν από μόνα τους. Οι παλάμες ενώνονται στα πλάγια και κινούνται μαζί κυκλικά· ύστερα ταλαντεύονται αριστερά-δεξιά. Καταλαβαίνοντας πως μια ξένη δύναμη ελέγχει τα χέρια μου, συνεχίζω να προσεύχομαι "Θεέ μου, βάλε το χέρι σου", όμως δεν νιώθω καμιά αόρατη προστασία...

Ξαφνικά, μου 'ρχεται μια διαφορετική ιδέα: "Μεγάλη Θεά, βάλε το χέρι σου", διορθώνω τη νοερή προσευχή μου και αμέσως νιώθω μεγαλύτερη ασφάλεια. Τολμώ και φέρνω

αντίσταση, ακινητοποιώντας τα χέρια μου, που είναι πάντα υψωμένα προς το ταβάνι. Δεν φοβάμαι πια· καθώς αισθάνομαι σιγουριά για τον εαυτό μου, αφήνομαι στο ξόρκι του μάγου. Μια οθόνη πίσω του σχηματίζει αντίστοιχες εικόνες, που ερμηνεύουν τα λόγια του: "Ήλθες εδώ στη Γη για να εκπληρώσεις μια μεγάλη αποστολή... τα ψιλοκατάφερες... άξιζε, όμως; Για να πάρεις μπομπονιέρες από παιδιά (η οθόνη δείχνει όπλα στα χέρια ανδρών) προκάλεσες τεράστιες καταστροφές (η οθόνη δείχνει ογκώδη κτήρια που καταρρέουν)". Κατανοώ ότι εννοεί την Υπέρτατη Τελετουργία. *Άξιζε, άραγε; Μάλλον άξιζε,* αποφασίζω, βγαίνοντας από το δωμάτιο ανακουφισμένη και ικανοποιημένη.

Τότε ξυπνώ παράξενα φορτισμένη, τυλιγμένη σε μια ευχάριστη υπερένταση που διαρκεί μερικά λεπτά. Πολύ δυνατή εμπειρία -σα να έχω μόλις επιστρέψει από μια άλλη διάσταση...

Κυριακή, 24 Δεκεμβρίου 2017

Επιστρέφοντας από το νοσοκομείο, όπου είχε πάει το πρωί για να του αφαιρέσουν τους τρεις από τους τέσσερις καθετήρες, ο Θανάσης στέκεται για λίγο στην πόρτα μας. Αγέρωχος και υποβλητικός, όπως πάντα, με περισσή υπερηφάνεια μας δείχνει τα τεράστια ράμματα που έχει στους ώμους (20+20) και πάνω από τους γοφούς (30+30) και μας πληροφορεί τα εξής: Επειδή ο οργανισμός του είναι ρυθμισμένος να κάνει γρήγορες καύσεις, κατά τη διάρκεια της εγχείρησης έκαιγε γοργά το αναισθητικό και κάθε τόσο ξύπναγε. Έτσι, ο αναισθησιολόγος αναγκαζόταν να του χορηγεί συνεχώς κι άλλο, μέχρι που πήρε συνολικά τετραπλή δόση!

Ακόμη, κατά τη διάρκεια της ολικής νάρκωσης είχε την εξής ψυχική εμπειρία: Ήταν σα να είχε βγει από το σώμα του και, από κάποια απόσταση, παρακολουθούσε τον εαυτό του που μιλούσε και διαφωνούσε με τον παππού του μέσα σ' ένα άπειρο, σκοτεινό διάστημα. "Έπρεπε να γίνει παππού", είπε τελικά ο Θάνος στον πατέρα μου, ο οποίος κούνησε το κεφάλι καταφατικά· αμέσως μετά, ο νεαρός επανήλθε στο σώμα του και ξύπνησε από τη νάρκωση.

“Μόλις ξύπνησα έκλαιγα κι έλεγα "Είμαι ο νικητής, θα κερδίσω". Εγώ δεν το θυμάμαι αυτό, ο γιατρός μου το είπε”, καταλήγει ο Θανάσης, με μάτια που λάμπουν σαν χάντρες από την έξαψη.
“Παρά τρίχα τη γλύτωσες”, του κάνει η μητέρα μου με το συνηθισμένο ύφος που έχει όταν μιλάει στο αγαπημένο της εγγονό: γλυκανάλατο, στωικό και γεμάτο θαυμασμό.
“Ναι, αλλά ο χειρούργος είπε ότι δεν έχει ξαναδεί τόσο γρήγορη ανάρρωση, ειδικά μετά από τέτοια εγχείρηση! Αν δεν ήμουν αυτός που είμαι, θα έκανα πολλές μέρες για να συνέλθω!” Ούτε κουβέντα για τους κινδύνους που του υπέδειξε ο γιατρός εξαιτίας του body building. Ο χαβάς, χαβάς.
“Μα δεν είναι μόνο αυτό: Την Τετάρτη, που πήγα να πάρω την ένεση για την ψωρίαση, άκου τι έγινε με την υπάλληλο στο φαρμακείο: "Πρέπει να δώσω μια ευχή και θα τη δώσω σε σένα... ναι, σε σένα... θα σου δώσω αυτή την εικόνα", μου είπε και μου έβαλε στο χέρι μια εικόνα των Αγίων Αναργύρων. Πάνω είχε τον αριθμό 1 και την ημέρα Πέμπτη! ... "Α, ωραία, γιατί εγώ αύριο έχω χειρουργείο", της είπα. "Όλα θα πάνε καλά, θα ζήσεις το θαύμα, θα δεις!" μου είπε εκείνη στο τέλος!”
“Πράγματι έζησες το θαύμα! Ο Θεός σε φύλαξε!” αποκρίνεται η μάνα μου με δέος.

Ούτε εγώ αμφιβάλλω πως ο Θανάσης είχε και έχει τη βοήθεια του Θεού – του θεού αυτού του κόσμου, ο οποίος παρέχει προκλητική προστασία σε όλα τα αγαπημένα του ερπετοειδή παράσιτα. Από την άλλη, η σκηνή στο φαρμακείο θα μπορούσε κάλλιστα να είναι στημένη από κυκλώματα -όπου σίγουρα ανήκει ο ανηψούλης μου...

* * * *

Δευτέρα, 25 Δεκεμβρίου 2017

Γιορτή ερπετοειδών: Η ώρα είναι 3:00 μμ κι έχουμε μαζευτεί όλοι στη μεζονέτα της αδελφής μου για να φάμε και να γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα σαν μια ενωμένη και χαρούμενη οικογένεια: Η μητέρα μου, εγώ, η Αλίκη, ο Γιάννης, ο Θανάσης,

η Αννούσκα, η 16χρονη αδελφή της η Κίρα και η μητέρα τους η Γκαλίνα. Μονάχα ο Χαρούλης λείπει, που αυτές τις μέρες είναι με τη μάνα του.

Στο τραπέζι υπάρχουν όλα τα καλά: Εμείς έχουμε μαγειρέψει ρολό κοτόπουλο, η Γκαλίνα έχει φέρει γαλοπούλα, η Αννούσκα έχει φτιάξει ψητές γεμιστές πατάτες, γεμιστά μανιτάρια και σουβλάκια κοτόπουλο. Υπάρχουν σαλάτες, ποτά, σαγκρία, κουραμπιέδες, μελομακάρονα -και του πουλιού το γάλα.

Μετά το φαγητό μαζευόμαστε γύρω από το αναμμένο τζάκι, κουβεντιάζουμε ζωηρά, κάνουμε πλάκες, διασκεδάζουμε. Η φωνή της αδελφής μου ακούγεται συνεχώς, όλο μπρίο και χαρά. Ο Γιάννης την παραγατάρει στο μπλα-μπλα, δηλώνοντας ευθέως ότι του αρέσει πολύ η παρέα και ότι περνάει υπέροχα. Ο Θανάσης πηγαινοέρχεται πάνω-κάτω, με τον καθετήρα παραμάσχαλα και τη θήκη με τα αίματα μέσα σε μια σακούλα που κρατά στο χέρι του. Έτσι όπως κάθεται καμαρωτός, τεράστιος και τετράγωνος πάνω σ' ένα μικρό σκαμνί, μ' ένα μάλλον περίεργο μειδίαμα στα χείλη και με τα λαμπερά αεικίνητα μάτια του να παρακολουθούν την κάθε κίνηση, μου θυμίζει μεταλλαγμένο κροκόδειλο. Η Γκαλίνα δεν σταματά να μιλάει, πάντα χαρωπά και μάλλον επιδεικτικά, τονίζοντας ότι είναι δυναμικός άνθρωπος και δεν χαρίζει κάστανα σε κανέναν. Το ίδιο και η μικρή της κόρη, που μου φαίνεται σαν βλαχαδερό. Η Αννούσκα διατηρεί ένα πιο χαμηλό προφίλ, φροντίζοντας να τρέχει κάθε τόσο κάτω, στο διαμέρισμα του Θάνου, για να φροντίσει πότε το ένα και πότε το άλλο.

Κατά τις 6:00 το απόγευμα καταφθάνουν ο Λάμπης με το γιο του τον Ανδρέα κι ένα ωραιότατο γαλακτομπούρεκο. Μόλις βλέπει τον νεαρό η Φλόσι κάτι παθαίνει, γίνεται πολύ ανήσυχη, τον πλησιάζει και του γαυγίζει συνεχώς. Δεν του επιτίθεται, όμως τριγυρίζει νευρικά σε όλο το χώρο, χώνεται από δω κι απο κει, αναποδογυρίζοντας τραπεζάκια, χτυπώντας τα γόνατα του Θάνου, πατώντας τα πόδια της μητέρας μου, ώσπου το αφεντικό της την παίρνει, την πηγαίνει κάτω και τη βγάζει στο μπαλκόνι για τιμωρία.

Κανένα μισάωρο αργότερα, η Αννούσκα και η μάνα της εξαφανίζονται στην κουζίνα για να ετοιμάσουν μια τούρτα, μετά από ειδική παράκληση του Γιάννη και της Κίρας. *Είναι, τάχα, τόσο ανάγκη; Υπάρχουν τόσα γλυκά κι έχουμε ήδη φάει του σκασμού*, συλλογίζομαι. Η όλη στάση των δυο γυναικών είναι σα να διατυμπανίζουν ασταμάτητα "είμαστε οι πιο χρυσοχέρες νοικοκυρές της υφηλίου!".

Όσο για μένα, θα διασκέδαζα περισσότερο αν έλειπε το τζάκι: Φροντίζω να κάθομαι σε μέρος όπου δεν το κοιτάζω κατάφατσα μα αδυνατώ να αγνοήσω εντελώς τις φλόγες που χορεύουν επιθετικά δίπλα μου, χώρια η αφόρητη ζέστη που δεν φαίνεται να ενοχλεί καθόλου τους ερπετοειδείς. Ακόμη, αδυνατώ ν' αγνοήσω μια πανίσχυρη εντύπωση που (μου) μεταδίδεται απ' όλους, καθώς όλοι τους υποκρίνονται πως έχουν γίνει κάποιοι άλλοι:

Ο Θανάσης είναι ένα ήσυχος, λογικός και καλόβολος νέος, που δεν ουρλιάζει με τις ώρες και δεν κακοποιεί καθημερινά τη συμβία του άνευ λόγου και αιτίας.

Ο Γιάννης είναι ένας ήρεμος κι ευχάριστος τύπος, που δεν λέει ούτε κάνει ποτέ ανοησίες, και δεν έχει φέρει ποτέ την οικογένεια στα πρόθυρα της χρεωκοπίας.

Η Αλίκη είναι ντίβα αλλά κι ευτυχισμένη μητέρα, που ο πρώτος της γιος δεν είναι αχαΐρευτος και ο δεύτερος δεν είναι παρανοϊκός, ούτε δοκίμασε ποτέ να την πνίξει.

Οι παραπάνω τρεις δεν απορρόφησαν ποτέ ενέργεια, προσοχή και χρήμα από τους γονείς μου και μένα, ούτε έχουν ποτέ διαννοηθεί να συνομωτήσουν εναντίον μου για να με οδηγήσουν σταδιακά στην ένδεια και στην τρέλα.

Η Αννούσκα είναι μια μακάρια ερωτευμένη ψυχή, που ζει τον απόλυτο έρωτα με τον άνδρα των ονείρων της, ο οποίος την υπεραγαπάει και δεν τη μεταχειρίζεται σαν το ευτελέστερο αντικείμενο του κόσμου.

Η Γκαλίνα είναι μια τρισευτυχισμένη μέλλουσα πεθερά, που ο αγαπητός της γαμπρούλης δεν είναι ψυχανώμαλος, ούτε εθισμένος στ' αναβολικά, ούτε βαράει αλύπητα την κόρη της για ψύλλου πήδημα.

Η μαμά κι εγώ είμαστε οι μόνες εκεί μέσα που δεν φαντάζουμε σαν εκστασιασμένες. Περνάμε καλά, όμως καθόμαστε στη θέση μας σχεδόν αμίλητες αφού δεν έχουμε να πούμε πολλά με όλους εκείνους τους κοινωνικότατους ερπετοειδείς, που μοιάζουν ν' απολαμβάνουν στο έπακρο την συνύπαρξή τους στον ίδιο χώρο.

Κατά τις 7:00 μμ η μαμά δηλώνει πως έχει κουραστεί μετά από τόσες ώρες στο πόδι, και ζητάει από τον Γιάννη να την βοηθήσει να κατέβει κάτω. Πηγαίνω κι εγώ μαζί αλλά μετά επιστρέφω στην παρέα παρόλο που ξέρω πως δεν κολλάω, χώρια που μ' έχει αλαλιάσει το τζάκι. Ωστόσο σύντομα βαριέμαι, οπότε αποχωρώ οριστικά. Μόλις μπαίνω στο σπίτι, πέφτω στο κρεβάτι νιώθοντας κατάκοπη...

Τρίτη, 26 Δεκεμβρίου 2017

Ώρα 6:30 το πρωί, βρίσκομαι ακόμα στο κρεβάτι όταν ολόκληρο το οικοδόμημα αρχίζει να σείεται από τα στεντόρια ουρλιαχτά του Θανάση. Ακόμα μια φορά σε κατάσταση αλλοφροσύνης, ο τύπος ωρύεται πιο δυνατά παρά ποτέ, κοπανάει πράγματα κάτω και βαράει την Αννούσκα, φωνάζοντάς της ξανά και ξανά "Φύγεεεε!" (μα εκείνη δεν φεύγει με τίποτα). Κάτι πάω να πω στη μητέρα μου κι εκείνη, με βλέμμα βλοσυρό, με νουθετεί "Μη μιλάς και σε ακούσουν επάνω!"

Κατά τις 10:30 έρχεται κάτω η Αλίκη, ζητάει να της φτιάξουμε καφέ και μας διηγείται το επεισόδιο όπως το έζησε η ίδια από κοντά: Έτσι ξαφνικά, ο Θάνος ξύπνησε με τα μπουρίνια του, ούρλιαζε και ωρυόταν ότι χθες δεν πέρασε καθόλου καλά και ότι του φταίμε όλοι για όλα. "Για ποιόν φτιάξατε την τούρτα; Για τον Γιάννη;", φώναζε στην Αννούσκα και μετά τη σκότωσε στο ξύλο. Κατόπιν κατέβηκε στο διαμέρισμα του αδελφού του (όπου, ειδικά απόψε, είχε την τύχη να κοιμηθεί και ο Ανδρέας) και τσακώθηκαν άγρια σχετικά με το ποιός φροντίζει καλύτερα τη Φλόσι (!). Ύστερα ξανανέβηκε στο δικό του, ουρλιάζοντας στο κλιμακοστάσιο "θα πάρω το όπλο και θα σας σκοτώσω όλους!”
“Ποιό όπλο; Έχει και όπλο;” απορώ κι εξίσταμαι.

“Ξέρω γω; Έτσι λέει, ότι έχει! Είναι για το τρελάδικο ο άνθρωπος!”
Κάπου εδώ σκέφτομαι *μήπως πρέπει κι εγώ να προμηθευτώ κανένα όπλο;*
“Του κακοφάνηκε που χθές περάσαμε καλά”, υποθέτω.
“Μην λες τέτοια κι εσύ!” μου κάνει η μαμά.
“Αυτό είναι, που λέει η Υβόννη!” επεμβαίνει η αδελφή μου. “Του Θανάση δεν του άρεσε που περάσαμε καλά χθές κι έψαχνε τρόπο να μας το χαλάσει! Έτσι κάνει πάντα, θέλει όλοι γύρω του να περνάνε άσχημα για να επιβάλλεται αυτός!”
“Πάντως, τα τελευταία 28 χρόνια έχει καταφέρει να ασχολούμαστε συνεχώς όλοι μαζί του!” πετάγομαι.
“Ε, όχι και 28 χρόνια, υπερβολική κι εσύ”, αντιτάσσει αμέσως η μάνα μου. “Τα τελευταία 5-6 χρόνια μόνο, που ασχολείται με το body building!”
“Ψυχικός βαμπιρισμός λέγεται αυτό”, μου ξεφεύγει αλλά μάλλον δεν άκουσαν ή δεν κατάλαβαν -ευτυχώς.
“Δεν είναι το μυαλό του απόρροια του body building, το body building είναι απόρροια του μυαλού του” λέει τότε η Αλίκη. “Μικρός ένιωθε ασθενικός και αδύναμος, γι' αυτό και αποφάσισε να ασχοληθεί με το body building, επειδή ήθελε να νιώθει ισχυρός και να εξουσιάζει. Έτσι σκέφτονται όλοι όσοι ασχολούνται με αυτό το άθλημα!”

Νωρίς το απόγευμα, ο Θανάσης κατεβαίνει πάλι στο διαμέρισμα του Γιάννη. Αυτή τη φορά οι δυο τους συζητούν φιλικά και ήρεμα για αρκετή ώρα. Πολύ γρήγορα τα ξαναβρίσκουν – όλα μέλι-γάλα, σα να μην έγινε τίποτα...

Υποψία: Ώρες-ώρες μου περνά από το μυαλό μήπως όλα αυτά τα τραγελαφικά επεισόδια που δημιουργεί ο Θάνος είναι επίτηδες στημένα, ώστε να (μου) δημιουργούν συγκεκριμένες εντυπώσεις, ελπίζοντας ίσως σε συγκεκριμένες αντιδράσεις εκ μέρους μου. Ωστόσο, εγώ δεν τους κάνω τη χάρη: φροντίζω να μένω πάντα ψύχραιμη και σχετικά απόμακρη -σαν ξένη...

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου 2017

Κι ένα απρόσμενο ***σημείον:*** Αργά το βράδι, ενώ

απολαμβάνω την υπέροχα μοναχική βόλτα μου κατά μήκος της Λεωφόρου Βουλιαγμένης από την Αμερικανική Βάση ως το σταθμό του μετρό στην Αργυρούπολη, κάποια στιγμή βρίσκω πεταμένο στο χώμα ένα ενδιαφέρον διαφημιστικό φυλλάδιο· απεικονίζει μια σέξυ γυμνασμένη τύπισσα και η βασική λεζάντα γράφει τα εξής:
Γυμναστήριο PARADISE
48 ευρώ ετησίως έως 13 Ιανουαρίου
(το 48 είναι τεράστιο, το 13 μικρότερο αλλά σε κύκλο)
Πρέπει να είναι η τρίτη ή η τέταρτη φορά που βρίσκω στο δρόμο μου φυλλάδιο αυτού του γυμναστηρίου το οποίο, σημειωτέον, βρίσκεται στον Κορυδαλλό.

Σύμφωνα με τη συγχρονικότητα των αριθμών, ο αριθμός 13 συμβολίζει το απαραίτητο τέλος μιας περιόδου. Μια εποχή τελειώνει, μαζί με γεγονότα, ανθρώπους, συναισθήματα, σκέψεις που έχουν πια ολοκληρώσει το σκοπό τους. Το τέλος πρέπει να έλθει, ώστε να γίνει μια νέα αρχή. Αυτός ο αριθμός ζητά να βρω μέσα μου τη δύναμη που χρειάζεται ώστε να ξεπεράσω φόβους, θλίψεις, αναστολές που με κρατάνε πίσω. Ο αριθμός 48 είναι καρμικός και συμβολίζει επαναλαμβανόμενα μοτίβα από προηγούμενες ζωές, που επανέρχονται σε αυτή τη ζωή και με εμποδίζουν να εξελιχθώ. Πρέπει να αποτινάξω τον παλιό ψυχικό προγραμματισμό μου, έτσι ώστε να μη θυσιάζω τον εαυτό σου στις επιθυμίες των άλλων...

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου 2017

Η ιστορία ξεκινά την 1η του μήνα όταν, λίγο πριν πάρω το πρωινό μου, αποφασίζω να μετρήσω το ζάχαρό μου με τον παλιό μετρητή του μπαμπά. Μόλις βλέπω την ένδειξη 131, με πιάνει η καρδιά μου. Δοκιμάζω δεύτερη μέτρηση, τώρα δείχνει 125. Από την επόμενη κιόλας μέρα, ξεκινώ ειδική κούρα με δενδρολίβανο: Κάθε πρωί, μόλις σηκωθώ από το κρεβάτι, φτιάχνω ρόφημα με τρία κλαδάκια και το πίνω, φυσικά χωρίς ζάχαρη. Πέντε λεπτά αργότερα παίρνω το πρωινό μου, ως συνήθως. Κατά τ' άλλα, συνεχίζω τη συνηθισμένη μου διατροφή, μόνο που στο εξής φροντίζω να τρώω γλυκά μόνο το

πρωί, όχι αργότερα. Δυο βδομάδες αργότερα ξαναμετρώ το ζάχαρο, έχει κατέβει στο 98. Νιώθοντας ικανοποιημένη και ήσυχη, σταματώ το δενδρολίβανο αλλά συνεχίζω τη "δίαιτα".

Σήμερα το πρωί ξανακάνω μέτρηση και με τρόμο βλέπω στην οθόνη τον αριθμό 151! Επαναλαμβάνω, τώρα μου βγάζει 85. Τρίτη μέτρηση μου λέει 115. Προφανώς, το μηχανάκι δεν πάει καλά -μάλλον πρέπει να του αλλάξω μπαταρία. Πάντως, καλά θα κάνω στο εξής να ελέγχω τη διατροφή και το ζάχαρό μου...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Μέχρι το τέλος του 2017, τα ηλεκτρονικά βιβλία που έχω εκδώσει μέσα σε τέσσερα χρόνια ανέρχονται σε 21 κι έχω συγκεντρώσει ~41.000 downloads συνολικά, από τα οποία ~30.000 στο Google Play. Το best seller μου είναι το πρώτο βιβλίο της σειράς "Απόλυτο Κακό" (Τα Χρόνια της Άγνοιας), με ~5000 downloads και 4* γενική βαθμολογία στις κριτικές. Δεύτερο έρχεται το έργο "Γενετικές Διαταραχές" (~3300 downloads και 4,5*). Στην τρίτη θέση βρίσκεται το "Βανέσα" (~3000 downloads και 4,5*).

Και μια ξαφνική έμπνευση: Όταν τελειώνει μια ζωή, όσο ενδιαφέρουσα κι αν είναι, δεν μπορεί να επαναληφθεί. Αλλά και όσοι (σε) θυμούνται, ως πότε και πόσα θα θυμούνται; Ένα ημερολόγιο, όμως, όσο κουραστικό, ζοφερό, ή ακατανόητο κι αν φαίνεται, μπορεί να διαβαστεί ξανά και ξανά, από την αρχή ή από τη μέση ή απ' οποιοδήποτε σημείο κρίνει σκόπιμο ο αναγνώστης. Έτσι, ίσως κάποτε μπορέσει να διαλευκάνει τα σκοτεινά σημεία, τα μυστήρια, το ακατανόητο της ζωής...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος-Δεκέμβριος 2017):*** Εκεί που κόντευα να τις ξεχάσω, οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς επιστρέφουν. Οι περισσότερες είναι σχηματοποιημένες, ωστόσο μ' εκνευρίζουν και με ταράζουν. Επίσης, το μήνυμα "κόλαση/hell" επιμένει και αυτό, παρόλο που συνήθως δεν ακούγεται ή δεν φαίνεται καθαρά. Φοβάμαι πως πρέπει να το πάρω απόφαση: Τα οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα δεν πρόκειται να φύγουν ποτέ. Μετά από

τόσα χρόνια, έχουν πια εντυπωθεί στο DNA και στο ασυνείδητό μου. Έτσι είναι: *Όσοι αξίζουν τον ήλιο, πάντα θα γίνονται μούσκεμα* (σοφό graffiti).

Προς το παρόν, κρίνω σκόπιμο να μειώσω σημαντικά τον χρόνο που παίζω Ναρκαλιευτή (ηλίθιος εθισμός), εφόσον το συνεχές κλικάρισμα σίγουρα επιδεινώνει την κατάστασή μου. Άλλωστε, δε νομίζω ότι θα πετύχω ποτέ καλύτερους χρόνους: 135΄΄ (2%) νίκες στο έμπειρο, 48΄΄ (31% νίκες) στο μέτριο, 12΄΄ (52% νίκες) στο αρχάριο. Φροντίζω, λοιπόν, να μην παίζω πάνω από μισή ώρα την ημέρα.

Όσο για τα νυχτερινά πειράματα, συνεχίζονται και με οδηγούν στις παρακάτω διαπιστώσεις:
* Η μους σοκολάτα (λιγότερο η βανίλια) ενίοτε προκαλεί ζωηρά όνειρα ή *Περιπέτειες της Νύχτας*, εφόσον καταναλώσω αρκετή ποσότητα κατά τις 7:30-8:30 μμ.
* Ο συνδυασμός 2 κουταλιές της σούπας ζάχαρη με λίγο αλάτι προξενεί ζωντανά όνειρα, όμως προκαλεί άμεσα και έντονα οράματα φωτιάς.
* Το μοσχοκάρυδο, ακόμα και σε αρκετή ποσότητα, δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα.
* Binaural Beats: Τα έχω δοκιμάσει δέκα φορές συνολικά. Την πρώτη φορά πέτυχα μια αστρική προβολή χαμηλής ποιότητας, ύστερα τίποτα περισσότερο από μια κάπως βαθύτερη χαλάρωση. Δεν έλειψαν και τα παράξενα: Μία νύχτα, που είχα τοποθετήσει το netbook στο πάτωμα δίπλα μου, μετά το τέλος της συνεδρίας είδα πως είχε ανοίξει κανονικά το Google παρόλο που δεν είχα πατήσει το αντίστοιχο εικονίδιο και το μηχάνημα δεν ήταν συνδεδεμένο με το modem! Μια άλλη φορά, κατά τη διάρκεια της συνεδρίας μου βγήκε η σελίδα "δεν βρέθηκε ο εξυπηρετητής", πάλι χωρίς να έχω ανοίξει εγώ το Internet.
* Οι αστραπές και βροντές κατά τη διάρκεια της νύχτας φορτίζουν την ατμόσφαιρα κι εξάρουν τα παραϋπνικά φαινόμενα: Μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς μου ήλθε μόλις έπεσα στο κρεβάτι, μια νύχτα που άστραφτε κι έβρεχε καταρρακτωδώς.

* Μόλις πρόσφατα παρατηρήρησα ότι το στομάχι μου είναι λιγότερο βαρύ όταν κοιμάμαι στα αριστερά. Όταν είμαι ξαπλωμένη στα δεξιά, νιώθω δυσπεψία ή καούρες.
* Η κατανάλωση ορισμένων τροφών το βράδι (μπανάνα με καρύδι, ψητό μήλο με κανέλα και ζάχαρη, τυρί cheddar με μπύρα) προκαλεί έντονα όνειρα και ενδιαφέρουσες *Περιπέτειες της Νύχτας* -μα όχι πάντα.
* Από το απόγευμα και μετά, η κατανάλωση ψωμιού επηρεάζει αρνητικά τα νυχτερινά μου προβλήματα. Ειδικά μια φορά που είχα φάει ψωμί το βράδι, μια έντονη εικόνα φωτιάς άστραψε μπροστά μου λίγο πριν τις 4:00 πμ, εκεί που καθόλου δεν το περίμενα. Μόλις σταμάτησα να τρώω ψωμί το απόγευμα, η κατάσταση διορθώθηκε αμέσως. Φαίνεται ότι τα προϊόντα του σιταριού (ιδίως το ψωμί) εξάρουν τα υπναγωγικά οράματα, τους εφιάλτες και τα συναφή φαινόμενα. *Τάχα έτσι να εξηγείται η προπαγάνδα όλων των θρησκειών για την ιερότητα του ψωμιού;*
* Από τις 19 Νοέμβρη, εκτός από το αλουμινοκάλυμμα με το οποίο σκεπάζομαι μετά τις 6:00 πμ (που ξαπλώνω ανάσκελα), τοποθετώ επίσης μία διπλωμένη αλουμινοκουβέρτα μέσα στο μαξιλάρι μου. Παραδόξως, το κόλπο φαίνεται να πιάνει: Όχι μόνο σχεδόν εξαφανίζονται οι πρωινές ενοχλήσεις, αλλά εκείνη την ώρα βιώνω ενδιαφέρουσες ονειρικές περιπέτειες! Φαίνεται πως ο ανωτέρω συνδυασμός προϊόντων αλουμινίου υποβοηθά την ονειρική δραστηριότητα περισσότερο από οποιοδήποτε "θαυματουργό" μαντζούνι! Όμως, επειδή έτσι το μαξιλάρι σκληραίνει και με ενοχλεί το αυχενικό μου, φροντίζω να βάζω την αλουμινοκουβέρτα από την κάτω πλευρά...

Σε γενικές γραμμές, αυτό το τρίμηνο είχα σαφή επιδείνωση της κατάστασης, με αρκετές νυχτερινές ενοχλήσεις (+ πολλές σχηματοποιημένες φλόγες):

Παραϋπνικά φαινόμενα	Οκτώβρ	Νοέμβρ	Δεκέμβρ
Οράματα φωτιάς:	3	2	2
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell"):	2	3	3
Καθαρές νύχτες:	21	18	20

(!) Την τελευταία βδομάδα του Δεκέμβρη, έχω ξαφνικά μια έκτακτη συνειδητοποίηση, τόσο απλή όσο και απίθανη: Οι

υπναγωγικές παραισθήσεις έρχονται μόλις αλλάζω πλευρό ή λίγο αργότερα. Για την ακρίβεια, το κακό γίνεται όταν γυρίζω πλευρό με κλειστά μάτια! Όταν, όμως, κρατώ τα μάτια μου ανοιχτά γύρω στα 15-20 δευτερόλεπτα, τότε δεν υπάρχει πρόβλημα...

Ανέλπιστα αναθαρρώ: Για πρώτη φορά
μετά από δώδεκα χρόνια ψυχικού πολέμου,
νιώθω πως έχω ανακαλύψει
κάτι πολύ σημαντικό
– ίσως το πιο σημαντικό στοιχείο
για την οριστική νίκη μου
ενάντια στους αόρατους εχθρούς
που στοιχειώνουν τις νύχτες μου
εδώ και τόσα χρόνια...